RAMONA KISSY

Preţul iubirii

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IULIA MĂRGINEAN
ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era o după-amiază frumoasă de sfârşit de vară, dar China, întorcându-se la apartamentul lui Clare, era îngrijorată şi mult prea preocupată ca să se bucure de cerul senin, de aerul curat şi reconfortant. Se plimbase puţin pe malul râului ca să cumpere ziarul de la magazinul din sat, sperând în zadar că va găsi o slujbă potrivită, dar a rămas dezamăgită şi de această dată.

Ziarul inutil era acum în buzunarul de la haină, iar ea mergea alene, cu capul în pământ, împrăştiind supărată primele frunze căzute cu tocurile de la cizme. Nu avea nevoie doar de o slujbă, de fapt aceasta era una din cele mai mici probleme ale sale, se gândea cu durere în timp ce sărea peste o poartă şubredă de lemn, îndreptându-se din nou către drum. Cea mai urgentă nevoie a ei era o locuinţă, pentru că peste vreo două săptămâni, atunci când Clare se va căsători, va rămâne pur şi simplu pe drumuri. Dumnezeu ştie cum o să rezolv toate aceste probleme atât de neplăcute, îşi zise ea şi simţi dintr-odată că nu mai rămâne nimic din încrederea ei în sine, care oricum fusese slabă şi în vremurile mai bune.

A cotit pe alee şi mergea agale spre strada principală. Se gândea că a fost o prostie din partea ei să renunţe la slujba din Italia, dar nu prea a avut de ales.

În aerul răcoros al după-amiezii, şi-a lăsat din nou gândul să se întoarcă la perioada pe care a petrecut-o la Roma. Au fost vremuri atât de frumoase şi însorite. A fost fericită acolo, îşi spuse cu furie, întrebându-se în acelaşi timp de ce trebuie să se agaţe atât de disperat de amintirile ei fericite.

I-a fost atât de uşor să găsească o slujbă atunci când a părăsit orfelinatul de la mănăstire, la vârsta de optsprezece ani. A răspuns unui anunţ dintr-o revistă cunoscută, pentru a fi dădacă la doi copii italieni. A fost foarte surprinsă când a primit o scrisoare în care era rugată să participe la un

interviu care urma să aibă loc la un hotel din Londra. S-a întâlnit cu domnul şi doamna Cencelli, atmosfera a fost prietenoasă şi informală, iar după două săptămâni ameţitoare, China s-a trezit la Roma, avându-i în grijă pe Franco, de şase ani, şi pe Giulia, de patru ani – doi copii frumoşi cu ochi negri, pe care i-a îndrăgit imediat.

Cei doi ani pe care i-a petrecut cu familia Cencelli au zburat pur şi simplu. Încet, încet China a început să iubească imensul lor apartament din apropierea oraşului. Călătorise în multe locuri din Europa împreună cu familia, învăţând limba italiană foarte repede.

Totul a fost perfect; ei au primit-o ca şi cum ar fi făcut parte din familie, lucru pe care nu-l mai trăise până atunci, se simţea dorită şi chiar iubită. Adele Cencelli era doar cu vreo doi ani mai în vârstă decât China şi au devenit în scurt timp prietene foarte bune. Pierderea prieteniei Adelei o durea cel mai tare. Şi faptul că a trebuit să-i părăsească pe copii.

Chiar şi acum, după atâtea luni, China simţea un fior de repulsie când se gândea la ultimele săptămâni petrecute în Italia.

Totul a fost atât de urât şi de şocant pentru că nu se îndoise nicio clipă că familia Cencelli avea o căsnicie fericită şi nu observase niciodată cum o priveşte uneori domnul Cencelli. Probabil datorită naivităţii de care era adesea acuzată.

Când Adele s-a internat în spital pentru o mică operaţie, China şi domnul Cencelli erau singuri în fiecare seară, iar ea a început să se simtă stingherită. Atât de stingherită, încât a început să ia cina singură, în camera ei. Apoi, într-o seară, i-a făcut avansuri destul de evidente, dar foarte neaşteptate pentru ea. China a simţit că i se face rău, l-a pălmuit şi s-a închis în cameră, şocată şi tremurând din tot corpul.

După refuzul ei evident şi dispreţuitor, el a devenit

dezgustător pentru că-i rănise foarte tare orgoliul, şi a început să-i facă viaţa un coşmar – era furios, îi făcea observaţii crude; au fost vremuri îngrozitoare pentru ea. Chiar şi acum era puţin scârbită când se gândea.

Toată această poveste neplăcută a pus-o într-o poziţie foarte dificilă. Ar fi vrut să demisioneze, să plece imediat, dar nu voia s-o facă să sufere pe Adele, care, acum că era bolnavă, avea nevoie de ea mai mult ca oricând. N-ar fi trebuit să-şi facă griji, îşi spunea acum cu amărăciune, pentru că domnul Cencelli a pus capăt acestei situaţii într-o seară, la puţin timp după ce Adele a ieşit din spital.

După ce i-a dus la culcare pe Giulia şi pe Franco, China s-a întins pe balconul apartamentului, încercând să-şi adune energia pentru a se schimba pentru cină. Domnul Cencelli a apărut brusc în faţa ei. China a sărit în picioare, speriindu-se de ce a citit pe faţa lui întunecată, disperată să scape. Dar el a încolţit-o, a încercat s-o sărute, privind-o cu ochi obraznici şi încercând s-o prindă cu mâinile lui fierbinţi, lipicioase. S-a luptat ca o pisică sălbatică, însă, doar suspinul şocat al Adelei, care s-a auzit în spatele lor, l-a făcut pe domul Cencelli să-şi vină în fire.

Adele s-a simţit foarte rănită şi a fost foarte furioasă. A urmat o ceartă de proporţii. China şi-a strâns lucrurile şi a plecat a doua zi, şocată, speriată şi foarte tristă.

Toate acestea s-au întâmplat cu două luni în urmă, iar China a venit la Clare, cea mai bună prietenă a ei, singura prietenă de la orfelinat. Clare a fost atât de bună cu ea, atât de drăguţă, încât China simţea că nu o va putea răsplăti niciodată. A insistat să rămână la ea cât timp va dori, a ajutat-o să se adune, să uite ce s-a întâmplat la Roma.

Ştia că ar fi fost cel mai bine să uite toată acea perioadă, dar gândul îi zbura mereu şi mereu într-acolo. Domnul Cencelli i-a distrus iluziile romantice pe care şi le făcuse în tinereţe despre bărbaţi; nu mai avea încredere în ei acum, deşi undeva în inima ei era încă sigură că nu puteau fi toţi

atât de răi. Dar era speriată de iubire şi de ce putea să-i facă aceasta unui om, lăsându-l pradă sentimentelor. Iubirea nu era cu siguranţă pentru ea şi nu va înţelege niciodată de ce s-au petrecut lucrurile aşa cu familia Cencelli. Adele era atât de frumoasă şi de iubitoare, o soţie perfectă. De ce?

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu şi-a dat seama că a ajuns la strada principală. În secunda următoare, un claxon lung şi strident, însoţit de un înspăimântător scârţâit de frâne i-au întrerupt reveria. S-a uitat mirată în jur, cu ochii mari, albaştri şi fără expresie, şi a constatat că se află doar la câţiva centimetri distanţă de o maşină gri, care ar fi lovit-o cu siguranţă dacă nu s-ar fi oprit astfel.

În timp ce şoferul cobora din maşină, China se pregătea în gând să-şi ceară scuze. A fost vina ei, nu s-a uitat pe unde merge şi a fost un miracol că n-a fost ucisă sau măcar accidentată grav.

Pe măsură ce îşi dădea seama de toate acestea, a început să tremure, şocată. Şoferul se îndrepta spre ea, iar ea a ridicat ochii spre el. Era înalt, brunet şi foarte nervos.

— Prostuţă mică! a izbucnit el. De ce nu te uiţi pe unde mergi? China s-a încruntat, şocată de furia lui. Era negru de furie, slăbuţ şi osos, cu un nas mândru şi ochi de chihlimbar, cu gene lungi, care aruncau fulgere de sub sprâncenele negre şi încruntate.

Văzându-i furia, nu i-a răspuns, cuvintele i s-au oprit în gât. Tăcerea ei aparent calmă se pare că l-a înfuriat şi mai tare. S-a apropiat de ea şi a prins-o brutal de umeri, iar degetele lui puternice i se înfigeau în carne. A scuturat-o până când tot părul ei blond i-a acoperit faţa, până când i-a sărit ţandăra datorită unui asemenea comportament exagerat. Dar înainte să poată spune ceva, bărbatul a ţipat:

— Ce naiba se întâmplă cu tine? La dracu', mai aveam un centimetru sau doi şi te omoram!

China era şi ea nervoasă, acum. Şi-a ridicat capul, dându-

şi pe spate părul, şi s-a smuls din strânsoarea străinului.

— Presupun că aceste întrebări ridicole nu aşteaptă un răspuns. Nu crezi că exagerezi puţin cu reacţia ta? a întrebat ea liniştită, deşi ochii ei albaştri luceau de furie.

Bărbatul a privit-o uimit, dar nu se putea citi altceva în ochii lui ciudaţi, aurii.

— Acesta e un drum de ţară, a continuat China, şi sunt sigură că aveai viteză mult prea mare. A aruncat o privire dispreţuitoare peste umărul lui, la maşina gri, strălucitoare – un Porsche – l-a recunoscut pentru că citise de curând un articol într-un ziar despre această maşină. Era o maşină făcută pentru viteză şi, pentru o clipă, a simţit că acest lucru era în favoarea ei. Bărbatul a zâmbit vag, dar amuzamentul său aparent nu i se putea citi în ochi, care au rămas în continuare goi şi reci. El o privea, iar China şi-a ridicat bărbia delicată în semn de provocare, privindu-l şi ea. S-o creadă el că poate s-o intimideze!

I se părea un bărbat atrăgător, în felul său arogant şi dominator. Era cu siguranţă foarte bogat. Îl trădau maşina şi costumul bine croit pe care-l purta.

— Mă acuzi cumva de ceva? a întrebat-o el, iar vocea i-a devenit brusc destul de calmă şi de normală. Aparent calmă, îşi spuse China, neliniştită. Era aspră, iar acest lucru o făcea mult mai înfricoşătoare decât furia lui.

S-a simţit brusc plictisită de această confruntare ridicolă. A fost vina ei şi şi-ar fi cerut scuze imediat dacă el n-ar fi reacţionat atât de violent. Dar s-a ajuns prea departe, el era evident un bărbat excesiv şi era convinsă că era îndreptăţită să facă tot ce poate pentru a salva ce mai rămăsese din mândria ei.

L-a privit curajoasă.

— Ia-o cum vrei, i-a răspuns rece, speriată de ce a văzut în ochii lui reci de chihlimbar. Şi acum, te rog să mă scuzi… Voia să se îndepărteze de el şi cu cât mai repede cu atât mai bine. El o ţinea încă de umeri, dar nu era nicio urmă de

violenţă în atingerea lui. S-a eliberat uşor din braţele lui şi i-a întors spatele.

— Nici să nu te gândeşti să pleci! în următoarea secundă se afla din nou în faţa ei. Era foarte aproape de ea, aproape se atingeau, şi putea să simtă furia clocotind în el, iar aceasta o înspăimânta, pentru că-i amintea prea mult de ceea ce s-a petrecut în Italia. Era prea devreme ca să fi uitat totul. Frica i-a făcut ochii să strălucească, o sclipire albastră pe faţa ei palidă. Era ca şi cum aceste două întâmplări separate s-ar fi contopit, iar ea se afla acum din nou în faţa domnului Cencelli.

Străinul a întins mâna s-o prindă din nou, dar ea s-a dat înapoi, speriată. Mâna lui îi strângea braţul, ţinând-o parcă prizonieră. A încercat să se elibereze, lovindu-i inconştient pieptul lat cu cealaltă mână.

— Ia-ţi mâna de pe mine! a ţipat ea, palidă de teamă, cu ochii strălucind de furie.

A privit-o cu ochi pătrunzători şi curioşi, dar nu i-a ascultat rugămintea. China l-a privit un timp în ochi şi şi-a amintit cine era el de fapt. Nu era domnul Cencelli, deci n-avea niciun motiv să se teamă de el. „Probabil am început s-o iau razna”, îşi spuse.

A început să se calmeze. S-a uitat la mâna care o strângea de braţ. Era puternică, bronzată şi cu degete lungi.

Bărbatul a privit-o cu atenţie, apoi i-a dat drumul. China era confuză şi obosită. Era sigură că s-a făcut de ruşine. Nici nu mai îndrăznea să se uite la el, probabil râdea de ea.

— Te simţi bine? a întrebat-o el liniştit.

Şi-a ridicat ochii spre el, încercând să pară calmă. Nu părea c-o ia peste picior, dar ceva din fizionomia lui îi trezea o durere surdă în suflet.

— Întotdeauna eşti atât de impulsiv?

Gura lui frumos modelată a schiţat un zâmbet, ca şi cum ar fi spus ceva nostim. Chiar mă ia peste picior, îşi zise ea

furioasă, incapabilă să-şi oprească lacrimile.

— Nici măcar nu ştiam că sunt impulsiv, i-a răspuns necunoscutul.

— Atunci, înseamnă că ţi se potriveşte foarte bine. Aştepţi cumva să-mi cer scuze? Ştia că s-a comportat ca un copil, dar nu putea să se abţină. Se simţea imatură şi vulnerabilă, şi ceva din bărbatul acesta trezea emoţii contradictorii în ea. Era evident că şi reciproca era valabilă pentru că gura lui s-a strâmbat auzindu-i întrebarea obraznică.

— Aş fi îndreptăţit, a răspuns el cu răceală, dar nu mă pot aştepta la nimic de la un copil nebun ca tine.

A insultat-o intenţionat şi ar fi vrut să-l plesnească. A simţit însă că-l cunoaşte instinctiv, iar asta a oprit-o. Era sigură că într-o altă circumstanţă ar fi reacţionat mai rău decât el. Drept urmare i-a zâmbit, arătându-şi dinţii impecabili.

— Într-adevăr eşti o brută, i-a zis ea calm, dar răspicat. Sper doar că nu voi mai avea ghinionul să te întâlnesc din nou.

Dacă se aştepta la un răspuns pe măsură, a fost dezamăgită. În mod surprinzător, bărbatul şi-a lăsat capul saturnian pe spate şi a început să râdă.

L-a privit un timp, întrebându-se care din ei doi, dată fiind această situaţie ciudată şi tensionată, era mai nesăbuit. El dădea din cap.

— Eşti nebună, a murmurat el, încă foarte amuzat.

În acel moment China l-a urât mai mult decât urâse vreodată pe cineva. Părea atât de uşor pentru el s-o facă să se simtă naivă şi prostuţă.

— N-am de gând să-mi petrec toată ziua aici pentru a fi insultată de tine, i-a spus ea fără să-şi dea seama cât de dispreţuitor suna această replică.

Ochii lui aurii au săgetat-o:

— Te reţin eu cumva? a întrebat-o el, privind-o din cap

până-n picioare. China a simţit că se înroşeşte sub ochii lui şi că începe din nou să se enerveze. Nu înţelegea de ce, dar se simţea atât de caraghioasă cu haina ei de blană şi cu pantalonii uzaţi din catifea verde, vârâţi în cizme lungi de piele. Ştia că e ridicol, dar ar fi vrut să arate foarte bine.

Această ciudată dorinţă ca el s-o placă a fost picătura care a umplut paharul. I-a întors spatele şi a plecat fără să mai spună nimic. N-a avut curajul să privească înapoi. N-ar fi putut suporta zâmbetul lui dispreţuitor. Când a trecut pe lângă maşina lui strălucitoare, abia s-a abţinut să nu-i dea un picior.

Cu siguranţă, mi-am subestimat capacităţile de a amuza oamenii, îşi spuse ea furioasă. Câteva secunde mai târziu, fără să privească înapoi, a auzit maşina pornind. Şi apoi, cu un zgomot surd, atât maşina cât şi necunoscutul furios au dispărut, iar China a răsuflat uşurată. Dar o parte din ea regreta încă această întâlnire atât de neplăcută.

A trebuit să facă un efort considerabil pentru a se aduna, mustrându-se că a fost atât de prostuţă. Cel mai bine era să uite cât mai repede această după-amiază penibilă. A pornit repede spre apartamentul lui Clare. Nu se putea abţine să nu se gândească la bărbatul din Porsche. Şi asta era deja prea mult pentru liniştea ei.

A ajuns acasă imediat. Mersese mai repede ca de obicei, pentru că era încă puţin nervoasă. Clare locuia într-o casă victoriană care fusese împărţită în apartamente cu cinci ani în urmă. Apartamentul ei mare şi spaţios era la etaj. China ar fi vrut să-l închirieze ea după ce se va căsători Clare, dar nu a avut noroc. Contractul lui Clare expira la două săptămâni după nunta ei, iar proprietara voia apartamentul pentru fiica ei, recent divorţată.

China a deschis oftând uşa imobilului şi a urcat scările în fugă. A ajuns în faţa unei uşi galbene cu numele lui Clare pe ea. A scos cheile din buzunar şi a intrat.

— Clare! M-am întors! strigă ea în timp ce îşi dădea jos

haina.

— Ai avut noroc azi? Prietena ei a ieşit zâmbitoare din bucătărie, cu un bol în mână şi cu părul prins.

— Nici azi, din păcate.

— O să găseşti ceva, draga mea, sunt sigură. China schiţă un zâmbet.

— Ştiu. Doar că mi-aş dori să nu dureze atât de mult. Te ajut cu ceva? A schimbat repede subiectul. Nu înţelegea de ce, dar simţea că va începe să plângă şi avea nevoie de ceva să-i distragă atenţia. Dacă prietena ei continua să fie tot atât de drăguţă, probabil că ar fi izbucnit în lacrimi.

— Ai cumpărat broccoli?

— O, Doamne! Am uitat! Am uitat complet! îmi pare rău, o să merg acum. China s-a apropiat de uşă, gata să se îmbrace din nou.

— Lasă! De fapt, doamna Collins ne-a adus nişte varză de la ferma soţului ei chiar după ce ai plecat. Deci, o putem folosi la cină. Nu-ţi face griji, oricum îmi place mai mult varza, adăugă Clare, văzând figura vinovată a Chinei.

China începu să râdă şi intrară amândouă în bucătărie. Venea un miros apetisant din cuptor.

— Friptură de vită, spuse Clare drept răspuns la întrebarea nerostită a Chinei.

— Cu ce să te ajut? China îşi punea deja şorţul.

— Vrei să cureţi cartofii? se strâmbă Clare, pentru că nu-i făcea plăcere să întrebe aşa ceva.

— Da. China s-a pus pe treabă. A scos un cuţit şi o plasă de cartofi din dulap. Câţi vom fi la cină?

— Bună întrebare. Nu ştiu sigur – patru sau cinci. Şi pentru că China o privea mirată, adăugă:

— Paul a invitat un bun prieten de-al lui în această seară la cină şi poate va veni şi fratele acestuia, care se va întoarce sau nu la Londra.

Felul în care a spus toate acestea a făcut-o pe China să râdă.

Clare ştia exact cum să reacţioneze la răspunsurile vagi ale lui Paul, care erau caracteristice felului său minunat de a fi. Se cunoscuseră cu un an în urmă la facultatea de arte, frecventau amândoi cursul de modă. Clare povestea adesea cum aproape rataseră prima întâlnire, pentru că Paul s-a dus în alt loc. Clare îl aştepta la cinema şi l-a văzut într-un autobuz care s-a oprit la semafor. Mergea la un alt cinema, dar Clare a urcat repede în autobuz şi l-a ajuns din urmă. Faptul că a crescut la orfelinat, exact în acelaşi timp cu China, a făcut-o pe Clare practică şi eficientă, perechea perfectă pentru Paul.

Privindu-şi prietena, China se bucura foarte mult pentru ea. Clare avea iubire şi siguranţă, lucruri pe care China şi le dorea dintotdeauna. O, Doamne, iar încep să-mi plâng de milă, îşi spuse ea cu durere şi începu să cureţe cartofii din faţa ei.

După ce au terminat de pregătit mâncarea, au pus masa în sufrageria imensă. Clare cumpărase nişte flori în acea dimineaţă şi China a făcut un aranjament. A ieşit ceva elegant şi drăguţ, iar masa arăta foarte bine. Apoi, China a plecat să facă un duş scurt înainte de a se schimba pentru cină.

Zece minute mai târziu, îşi usca părul blond cu foehnul lui Clare, gândindu-se cu ce o să se îmbrace. Se întreba de ce n-a pomenit nimic despre întâlnirea umilitoare cu necunoscutul arogant. Faţa lui slabă şi furioasă i-a apărut în faţa ochilor. Era fără îndoială un bărbat foarte atrăgător – bogat, plin de succes şi plin de el. Cu toate că nu-şi dorea, China se trezi că îşi pune întrebări despre el, că vrea să afle mai multe despre el. Era însă prea târziu. Era sigură că n-o să-l mai întâlnească niciodată. Bine că am scăpat de el, îşi spuse ea. Opri foehnul şi începu să se uite în oglindă.

Nu se machia niciodată prea mult şi n-avea de ce să facă excepţie în această seară. Avea prea multe probleme ca să se ocupe de faţa ei. S-a dat cu puţin rimel şi cu luciu de

buze, apoi s-a îndreptat către dulap. A răscolit puţin prin haine, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Nu putea să-şi scoată din minte figura străinului, iar acest lucru o enerva. Se trezi că îşi aminteşte lucruri despre el, detalii nesemnificative pe care aproape nu le observase când fusese cu el – graţia sa naturală, ochii lui ciudaţi, nervoşi. „Nu ştiu ce se petrece cu mine”, îşi spuse; „nici măcar nu-mi place de el”.

Alese în sfârşit rochia cu care se va îmbrăca în acea seară. Era o rochie din bumbac cu imprimeuri delicate, în culori pale, cu fire argintii care străluceau în lumină când se mişca.

S-a îmbrăcat cu ea şi era mulţumită că îi vine foarte bine. Se potrivea cu părul şi-i accentua ochii frumoşi.

Şi-a prins la gât un lănţişor subţire de argint, de care a agăţat medalionul ei preferat – singurul lucru pe care-l avea de la mama ei, conţinând fotografia mică şi decolorată a unei femei pe care n-a cunoscut-o niciodată. A încălţat o pereche de sandale cu toc. Era gata. S-a dus în bucătărie să verifice mâncarea.

Totul părea în regulă – Clare era un bucătar foarte competent. Tocmai se uita la cartofi să vadă dacă sunt gata, când sună interfonul. Era Paul. Apăsă butonul care deschidea uşa de la intrare şi-i spuse să urce, apoi o strigă pe Clare.

— Eşti drăguţă să le oferi ceva de băut? Sunt gata în cinci minute, strigă Clare din dormitor.

— Ok, nu te grăbi. O să-i ţin de vorbă, răspunse China, încercând să-şi liniştească prietena.

Se bătu la uşă, iar ea se duse să deschidă. Era Paul, împreună cu un tânăr pe care China nu-l cunoştea.

— Bună, Paul, zâmbi ea. Intră, te rog.

— Bună, draga mea, ce mai faci? Se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

Paul îi era foarte drag. Era cald, prietenos şi generos. Era

puţin zăpăcit, dar Clare era acolo pentru a-l corecta. L-a privit. Era foarte frumos, blond şi îmbrăcat elegant. I-a întins Chinei două sticle de vin.

— Mă gândeam că ne vor prinde bine. Nu ştiam ce vom mânca, aşa că am adus şi vin alb şi vin roşu, adăugă el râzând.

— Minunat. Trebuie să le pun la rece?

O tuse discretă se auzi în spatele lui Paul, întrerupându-le conversaţia şi aducându-l pe Paul cu picioarele pe pământ.

— James, dragul meu prieten, îmi pare rău, trebuia să vă fac cunoştinţă. Îi ceru scuze din priviri Chinei, care se străduia să fie serioasă. Era tipic pentru Paul să uite complet de prietenul pe care l-a adus la cină.

— Trebuie să fii Clare. Paul mi-a povestit atâtea despre tine, iar acum îmi dau seama că n-a exagerat deloc. Tânărul se apropie de China şi-i strânse mâna, zâmbindu-i plin de farmec.

— Îmi pare rău, dar nu sunt Clare, răspunse ea. Dar cine eşti tu?

— O, Doamne, e numai vina mea, interveni Paul. Mai bine o iau de la capăt. China, el e James Galloway. James, ea e China Harmon, prietena cea mai bună a lui Clare şi colega ei de apartament.

— Iertaţi-mă, domnişoară Harmon, deşi trebuie să recunosc că sunt foarte recunoscător că nu sunteţi dumneavoastră Clare. Era evident că flirtează cu ea, dar China şi-a dat seama că asta n-o deranjează deloc.

— Te rog, spune-mi China, răspunse ea, retrăgându-şi mâna căreia el părea că nu mai vrea să-i dea drumul.

— Doar dacă îmi spui şi tu James.

— Bine, James. Acum vă rog să veniţi în sufragerie amândoi, să vă pregătesc ceva de băut.

— Unde e Clare? întrebă Paul, în timp ce China le lua hainele.

— Acum se schimbă, va fi gata în câteva minute. Puse

hainele pe hol şi vinul în frigider, apoi pregăti ceva de băut. Atunci apăru şi Clare. Arăta superb în rochia mov de mătase, cu părul proaspăt spălat prins în vârful capului.

Prezentările începură din nou, iar Paul fu certat fără milă pentru incidentul de mai devreme.

China se duse în bucătărie să vadă dacă mâncarea e gata. La întoarcere, profită de ocazie şi începu să-l studieze pe James Galloway. Părea să aibă spre treizeci de ani, iar faţa lui slăbuţă şi plină de viaţă i se părea atrăgătoare. Din discuţia lui cu Clare şi Paul, China putu să-şi dea seama cu uşurinţă de felul său de a fi.

Părul lui negru, pieptănat spre spate, trăsăturile feţei şi nasul semeţ îi aminteau puţin de... Ce nebunie! Trebuie să mi-l scot din minte pe bărbatul din Porsche, îşi spuse ea, făcând un efort pentru a-şi întoarce atenţia spre James. I se părea că gura îl face să arate supărat, dar poate era prea critică.

I-a admirat şi gustul în a-şi alege hainele. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni maro din catifea reiată, o vestă asortată şi o cămaşă deschisă la culoare, care era evident din mătase. Cu alte cuvinte, arăta foarte bine, tânăr, încrezător în sine şi era foarte atrăgător, iar China era sigură că l-ar plăcea dacă ar ajunge să-l cunoască mai bine.

În tot acest timp, China a rămas într-un colţ al camerei. Exact când a terminat „analiza” minuţioasă, James s-a uitat spre ea şi a observat că este singură. I-a zâmbit, a privit-o din cap până în picioare plin de admiraţie, s-a ridicat în picioare şi a venit spre ea.

— Singură? a întrebat-o încet.

— Nu, îmi place să ascult, i-a răspuns sincer.

— De când o cunoşti pe Clare? Ochii lui o priveau pătrunzător, iar ea s-a simţit brusc fericită. James Galloway era un bărbat foarte simplu, probabil exact ce avea ea nevoie.

— De când aveam şase ani, iar ea şapte.

— A, sunteţi prietene din copilărie, ce norocoasă eşti, China. Singurul prieten pe care-l mai am de când eram copil este fratele meu. Părea atât de trist, încât China începu să râdă.

— Bietul de tine! Dar ce s-a întâmplat cu toţi prietenii tăi? James ridică din umeri, foarte amuzat şi el:

— E atât de trist, nu-i aşa? Singur pe lume, având-l doar pe fratele meu drept companie. De fapt, când eram copil ne-am mutat de multe ori prin ţară, dar şi prin alte ţări. Doar când am ajuns la facultate am reuşit să rămân mai mult timp într-un loc, astfel încât să-mi pot face prieteni. Dar să ştii că nu mă plâng, a încheiat el, strâmbându-se puţin.

— Cu ce se ocupa tatăl tău? l-a întrebat China, curioasă. Era foarte interesată de familiile celorlalţi, probabil pentru că niciodată n-a avut una. Ar fi fost în stare să călătorească mereu, să se mute dintr-un loc într-altul, dacă ar fi avut o familie iubitoare.

— Era diplomat, răspunse James strâmbându-se.

— Totuşi, cred că era interesant să călătoreşti aşa de mult. James a privit-o serios, simţind tristeţe în vocea ei.

— Cred că da. Dar tatăl tău cu ce se ocupa? China lăsă capul în pământ:

— Nu l-am cunoscut, dar cred că era doctor.

James i-a luat mâinile în ale lui într-un gest instinctiv de susţinere şi simpatie.

— Îmi pare rău, China. Sunt aşa de insensibil uneori, sporovăind despre familia mea.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Îmi place să ascult poveşti despre familiile celorlalţi. Povesteşte-mi despre fratele tău. El e cel despre care Clare credea că va veni la cină în această seară?

Trecuse momentul penibil şi văzu uşurarea din ochii lui James, care era bucuros că n-a rănit-o.

— Da, se numeşte Ben. Are o casă prin apropiere, una imensă, ca un labirint, la care a făcut nişte reparaţii în ultimele două săptămâni. Din păcate, a primit un telefon de la Londra şi a trebuit să plece urgent acolo, în această după-amiază.

— Ben Galloway. Numele mi se pare cunoscut.

— Cu siguranţă, îţi este. De fapt, e un miliardar foarte cunoscut, răspunse James cu mândrie în glas.

— Aşa e! Parcă am citit ceva despre el în ziar, săptămâna trecută.

— Cu siguranţă. Dar să ştii că toate ştirile picante despre el sunt de fapt nişte prostii, crede-mă – are doar o imagine de libertin.

— Îţi este foarte drag, nu-i aşa? întrebă China, zâmbind.

— Da, răspunse James simplu. Chiar atunci China a zărit-o pe Clare făcându-i semne din bucătărie. S-a ridicat în picioare.

— Iartă-mă, dar trebuie s-o ajut pe Clare cu cina.

Totul era gata în bucătărie. Urmau să servească la felul întâi o supă de vânat, iar China a turnat-o într-un bol vechi, care fusese al bunicii lui Paul.

— Se pare că te înţelegi foarte bine cu James, observă Clare cu un zâmbet plin de subînţeles.

— E foarte atrăgător, răspunse China vag.

— Aşa este, şi se pare că nu poate să-şi ia ochii de la tine. China începu să râdă, întrebându-se dacă e adevărat. Nu observase nimic, dar un zâmbet uşor i-a apărut pe faţă.

În timpul cinei, printre complimente la adresa mâncării şi pahare de vin, atmosfera a devenit caldă şi deschisă. La un moment dat Paul întrebă:

— Ai găsit o slujbă şi o locuinţă, China?

— Din păcate, nu. Ştii care este situaţia cu locurile de muncă şi să nu mai vorbim despre locuinţe... Sper totuşi că va apărea ceva până la urmă.

— Sunt sigur de asta, spuse Paul încurajator.

James, care a ascultat conversaţia, a intervenit cu un zâmbet până la urechi:

— Dacă tocmai cauţi un loc de muncă şi o casă, cred că ştiu exact de ce ai nevoie.

S-a lăsat brusc tăcerea la masă, iar China se uita la el fix, fără să înţeleagă ce a vrut să spună.

— Ce… ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă ai nevoie de o slujbă cu locuinţă inclusă, atunci te pot ajuta.

— Haide, James, spune-ne despre ce e vorba! interveni Clare, cu glasul plin de emoţie.

— Păi, nu ştiu ce să spun… Dar îmi place să fiu în centrul atenţiei, adăugă James, tachinându-le. Şi apoi, uitându-se la faţa, îngrijorată şi plină de speranţă a Chinei, continuă. Ben şi-a cumpărat de curând o casă în apropiere, probabil o ştii, Aspenmere Hall. Şi are nevoie de o menajeră care să locuiască acolo. I-am spus în această după-amiază că o să încerc să găsesc pe cineva cât timp el este la Londra. China, dacă vrei, slujba e a ta.

Capitolul 2

A doua zi, la ora unsprezece fix, maşina lui James opri în faţa casei. China îl aştepta plină de nerăbdare. A coborât şi a deschis uşa înainte ca el să aibă timp să sune.

Petrecuse o noapte aproape albă, aţipind doar puţin în zori. Gândul îi zbura şi-şi punea o mie de întrebări despre slujbă şi despre casă, rugându-se în sinea ei ca acesta să fie sfârşitul problemelor ei. Chiar dacă reuşise să doarmă doar vreo două ore, ardea de nerăbdare, era strălucitoare din cauza entuziasmului când s-a întâlnit cu James.

— Bună dimineaţa, frumoaso! i-a spus el zâmbitor, sorbind-o din ochi. Arăta foarte bine în pantalonii negri de catifea care îi scoteau în evidenţă coapsele pline, cu cizme negre până la genunchi şi cu haina scurtă din piele de oaie.

— Bună, James. Mergem?

— Nu mă inviţi sus la o cafea? a întrebat-o el în glumă, privind-o cu ochi strălucitori.

China abia reuşi să-şi ascundă dezamăgirea:

— Sigur… hai sus, răspunse, schiţând un zâmbet.

James o privi o clipă şi începu să râdă. Era atât de uşor să-i citeşti sentimentele pe faţă.

— Glumeam doar. Nu mi-e deloc sete.

— Prostuţule! Adevărul e că abia aştept să văd casa.

— Înţeleg cum te simţi, dar m-am tot gândit şi mă întrebam dacă îţi dai seama ce îţi asumi dacă accepţi slujba. Casa aceea e foarte mare, să ştii, şi vei fi singură când Ben e plecat… Nu vreau să-ţi tai elanul, draga mea, dar vreau să ştii că aceasta nu e singura slujbă din lume, şi dacă nu-ţi place ceva, sunt sigur că te pot ajuta să găseşti altceva. La naiba! Te-am ameţit de tot!

China îi strânse mâna uşor, atentă să nu-l deranjeze la condus:

— Apreciez tot ce mi-ai spus, James, şi sunt conştientă că sunt prea preocupată de casa fratelui tău, dar nu mă pot

abţine. Îmi caut ceva de lucru de când m-am mutat la Clare şi nu e uşor să fii dezamăgită în fiecare zi. Vezi tu, nu cunosc prea multă lume, deci nu prea am cui să cer ajutor. Şi de aceea mă bucur foarte mult că te-am cunoscut.

— Şi eu, răspunse James, luându-şi ochii de la drum o secundă pentru a-i zâmbi. Sunt sigur că vom fi buni prieteni.

A urmat o tăcere de câteva momente, deoarece China nu ştia ce să-i răspundă şi se gândea la cuvintele lui. Brusc, şi-a încruntat sprâncenele şi s-a întors agitată spre el:

— Fratele tău ştie despre mine? L-ai sunat aseară?

— Am încercat, dar n-am reuşit să dau de el. Dar m-am oferit să-i găsesc o menajeră, iar el n-a avut nicio obiecţie.

China ofta A. Părea prea uşor totul, mai ales după atâtea luni de căutări.

— Dar dacă nu mă place? întrebă ea, simţindu-se dintr-odată foarte îngrijorată.

— Nu prea sunt şanse să nu te placă. James părea foarte serios şi relaxat. Nu era exact răspunsul pe care-l aştepta ea, dar probabil că ştia bine ce face, deci hotărî să lase totul în seama lui. La urma urmei, n-avea niciun motiv să-şi facă griji.

Un sfert de oră mai târziu, maşina părăsi şoseaua principală. Au trecut de o poartă cu stâlpi de piatră pe care se odihneau vulturi sculptaţi, pe care timpul îşi lăsase amprenta, apoi au intrat pe o alee pavată cu pietriş şi umbrită de copaci. China studie cu interes grădinile sălbatice şi neîngrijite care se vedeau de o parte şi de alta a aleii. Apoi văzu casa. Părea enormă, iar James şi-a dat imediat seama că era foarte surprinsă.

— Drăguţă, nu-i aşa? i-a zis râzând.

— Sper doar că nu mi-am asumat mai mult decât pot duce, răspunse China.

— Ţi-am spus deja că nu e obligatoriu să accepţi slujba. Ştiu că pare enormă, dar să ştii că e destul de mică în

comparaţie cu alte case din zonă.

China privi din nou clădirea, de data aceasta mai obiectiv, şi-şi dădu seama că James avea dreptate. Nu era chiar aşa de mare şi părea destul de compactă.

— Probabil am comparat-o cu apartamentul lui Clare.

— Hai să mergem s-o vedem, vrei? a întrebat-o el.

Uşa principală, uriaşă şi solidă, era vopsită în alb. James a deschis-o şi au intrat înăuntru. Plimbându-se prin holul enorm de la intrare, China avu o tresărire. Deşi era redecorată şi mirosea încă a vopsea, casa părea pustie. Era evident că Ben Galloway avea gusturi foarte bune.

— De cât timp locuieşte fratele tău aici? Se întoarse spre James şi-l surprinse privind-o cald şi amuzat.

— Nu s-a mutat aici încă. A cumpărat casa abia acum vreo două luni şi de atunci o renovează şi o redecorează. După cum vezi totul e gata acum şi cred că o să se mute în curând. Aceasta era explicaţia aerului pustiu al casei.

— Dar unde locuieşte acum?

— Are o casă în Londra. În ultimii trei ani a locuit acolo şi prin străinătate. James părea plictisit, iar China nu-l mai întrebă nimic, dar îl rugă să-i arate restul casei.

Nu era atât de mare după cum se aştepta, dar era foarte impresionantă şi fusese modernizată fără a-i afecta farmecul. Salonul era imens. Tavanul cu bârne şi pereţii zugrăviţi în nuanţe de maro, se asortau cu covorul şi cu fotoliile din piele. Camera era decorată cu plante exotice enorme, unele înalte cât un copac, cu sculpturi, picturi şi alte obiecte de artă. Întreaga încăpere avea un aer de bogăţie şi seninătate, dar era şi foarte masculină. Era foarte frumoasă.

China şi James s-au plimbat împreună prin toată casă, iar ea era foarte încântată. Se pare că nu se făcuse deloc economie la bani când se arnajase casa.

Biroul avea lambriuri de stejar pe pereţi şi rafturi de jur-împrejur. Podeaua era din parchet, acoperit parţial cu un

minunat covor chinezesc. Lemnele erau aranjate deja în şemineu, mai era nevoie doar de un chibrit.

Erau atâtea camere încât China era ameţită. Le-a pierdut şirul la un moment dat, rămânând doar cu impresia unei frumuseţi pline de gust. Piscina a fost cea care a surprins-o cel mai mult, deşi nu era sigură de ce. Sera imensă din spatele casei fusese transformată într-o piscină acoperită şi încălzită, înconjurată de plante luxuriante şi mobilă din trestie. Pe un perete erau cabinele de schimbat, vopsite în culori vii. Apa limpede şi albastră parcă o chema.

— E incredibil! exclamă ea, încercând să-şi imagineze cum ar fi să înoate în acest paradis tropical iarna, când ninge afară.

— Ben are cu siguranţă gusturi bune. Acum, hai să-ţi arăt camerele servitorilor, glumi el, luând-o de mână şi intrând din nou în casă.

La parter fusese amenajat un apartament complet separat de restul casei. Avea o sufragerie cu ferestre mari care dădeau spre grădini, cu şemineu, un dormitor cu un pat imens, dulapuri vechi şi telefon privat. Baia era albastră, inclusiv mobila. Mai era o cameră cu o canapea ce se putea transforma în pat. China avea impresia că se află într-un palat şi simţi instinctiv că vrea neapărat să locuiască acolo.

— Dar e minunat! exclamă ea, privindu-l cu ochi strălucitori pe James. Vreau slujba asta şi îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai oferit-o mie. O să muncesc din greu şi promit să nu te dezamăgesc.

James nu-şi putea lua ochii de la ea.

— N-ai cum să mă dezamăgeşti.

— Ştii ce am vrut să spun! China începu să râdă, refuzând să-l ia în serios.

El s-a apropiat de fereastră şi a început să privească dealurile din depărtare. Deşi era amiază, era destul de întuneric afară, iar norii grei de pe cer vesteau ploaie.

— Nu te deranjează să fii aşa de izolată aici?

— Încerci cumva să tragi de timp?

— Nu, bineînţeles că nu! Vreau doar să fii sigură, răspunse el serios, întorcându-se către ea şi aşteptând un răspuns.

— Nu mă deranjează să locuiesc aici singură, de fapt sunt sigură că o să-mi placă foarte mult. Toată viaţa am trăit cu oameni pe care nu i-am ales eu şi de aceea cred că e minunat să-mi iau viaţa în mâini şi să trăiesc aici.

James ridică din umeri:

— Păi, dacă eşti sigură…

— Sunt foarte sigură. Deci, mă angajezi? Te rog, fă-mă fericită, îl imploră ea.

— Cu o singură condiţie, răspunse James cu un zâmbet misterios, iar China se încruntă.

— Şi care ar fi aceasta?

— Să iei cina cu mine în această seară. Părea foarte serios, iar China izbucni în râs.

— Prostuţule! Mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine. Odată stabilit acest lucru, mai rămâneau de discutat doar detaliile privind slujba. James se duse în birou să-l sune pe fratele său, iar China nu avu curajul să asculte conversaţia, de teamă că Ben Galloway ar putea să se răzgândească în ultimul moment. De aceea s-a dus să vadă bucătăria pe care o va folosi atât ea cât şi stăpânul casei. Era minunată – oricum nu se aştepta la altceva după ce văzuse restul casei. Fusese modernizată în întregime şi avea în dotare toate dispozitivele posibile, inclusiv unele pe care China nu le cunoştea. „E o bucurie să găteşti şi să speli într-o astfel de bucătărie”, îşi spuse ea, amintindu-şi bucătăriile demodate şi urâte de la orfelinat.

Se opri în mijlocul bucătăriei, închise ochii şi strânse pumnii. „Te rog, te rog, fă ca Ben Galloway să mă angajeze”, se ruga ea. James a găsit-o în această poziţie. L-a auzit intrând şi s-a întors spre el, privindu-l cu ochii ei

mari, albaştri. În acel moment, acesta era cel mai important lucru din lume pentru ea. Trebuia neapărat să obţină slujba aceasta!

James rămase tăcut un timp dar ea nu putea suporta această tăcere.

— Deci? l-a întrebat nerăbdătoare, cu voce stinsă.

— Slujba e a ta, spuse el zâmbind.

— Oh, James, mulţumesc! Fără să-şi dea seama ce face, China îl luă în braţe, plină de bucurie şi uşurare.

James a îmbrăţişat-o şi el, iar China a simţit că găsise în sfârşit un prieten adevărat. Era un sentiment foarte plăcut, pe care-l va preţui mult timp de acum înainte.

— Ce a spus fratele tău? întrebă ea când i-a dat drumul din braţe.

— Păi… a spus că ar fi preferat un cuplu căsătorit, pentru că soţul s-ar fi putut ocupa de grădină şi de întreţinerea casei, dar i-am spus că eşti foarte pricepută şi descurcăreaţă, că vei face o treabă bună şi că nu va găsi pe altcineva mai potrivit. A fost de acord, dar m-a întrebat dacă ştii să găteşti. I-am spus că da. Deci, ştii să găteşti?

— Sigur că da. De fapt, sunt o bucătăreasă foarte bună – sau cel puţin aşa mi s-a spus. Dar mi se pare că nu prea era dispus să mă angajeze, adăugă ea, supărată.

— Doar pentru că ar fi vrut un cuplu. Dar te-a angajat, deci ce mai contează acum?

— Ai dreptate, nu mai contează, a răspuns ea, fericită din nou.

— A vrut o persoană în care să poată avea încredere. Tu eşti demnă de încredere şi i-am spus şi lui asta. Şi pe cuvânt că a fost foarte fericit!

— Va veni să discute cu mine? zise China, întrebându-se cu ce o să se îmbrace ca să-l impresioneze pe fratele cel bogat al lui James.

— Nu. Din păcate, e prins cu treburi pentru moment, iar mâine va zbura spre Italia, aşa că mi-a spus să-ţi dau ţie

cheile. Poţi să te muţi aici când vrei – o să te ajut, bineînţeles. Apoi îi întinse o bucată de hârtie. Acesta este salariul pe care ţi-l oferă.

Mi-a spus că dacă nu eşti mulţumită, o să rezolvaţi problema când se întoarce acasă.

China despături bucata de hârtie şi rămase cu gura căscată când văzu cifra scrisă pe ea. Îl privi pe James cu ochi mari de uimire.

— E... e mult prea mult, murmură ea, întrebându-se dacă nu cumva visează. Probabil se va trezi curând, tot în apartamentul lui Clare, şi tot şomeră.

— Mie nu mi se pare o sumă excesivă şi sunt sigur că Ben te va face să munceşti pentru banii aceştia.

— Mai e ceva ce trebuie să-mi spui? întrebă ea, ameţită de un asemenea noroc.

— Ăăăă... a, da! mai e o anumită doamnă Stephenson care vine aproape în fiecare dimineaţă. Ea face aproape toată curăţenia în casă, deci tu nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Şi mai e asta. I-a dat ceva ce semăna cu un teanc imens de bancnote. Acesta e salariul pe o lună în avans şi ceva bani în plus ca să cumperi mâncare în casă şi pentru eventualele cheltuieli care vor apărea.

— Dumnezeule mare! China se aşează imediat, pentru că simţea că n-o mai ţin picioarele. Nu pot să cred că toate astea sunt adevărate, şopti ea, iar banii i-au alunecat din mână pe masă.

— Şi cred că asta e tot, încheie James. Toate aceste lucruri minunate şi nebuneşti care păreau atât de obişnuite pentru el, ei abia îi venea să creadă. Toate problemele ei se rezolvaseră în douăzeci şi patru de ore. Era mai mult decât îşi imaginase ea vreodată.

— Orice altă problemă o vei rezolva cu Ben când se întoarce acasă. Mai ai vreo întrebare?

— Încă nu pot să gândesc, recunoscu ea. N-o să pot să-ţi mulţumesc niciodată, James, pentru tot ce ai făcut pentru

mine.

— Pentru asta sunt făcuţi prietenii, răspunse el, zâmbind. Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu mor de foame. Mergem să mâncăm ceva?

Au luat prânzul pe malul râului, la un han vechi cu şemineu cu foc de lemne. Au comandat amândoi friptură şi, pentru că nu mâncase nimic la micul dejun din cauza emoţiilor, China avea o foame de lup. A vrut să plătească ea masa pentru a-i mulţumi astfel lui James, dar el n-a acceptat, ci a început să facă glume pe această temă:

— Ce bărbat aş fi dacă aş invita o femeie la masă şi apoi aş lăsa-o pe ea să plătească? China a fost nevoită să se dea bătută.

Două ore mai târziu, James a condus-o înapoi la Clare acasă, dar n-a vrut să intre, pentru că avea o întâlnire de afaceri. Abia după ce maşina a plecat, China şi-a dat seama că nu ştie nimic despre viaţa lui. Încă de când s-au cunoscut, s-a interesat doar de ea şi de fratele lui. „Cât de egoistă pot să fiu”, îşi spuse cu tristeţe, amintindu-şi tonul plictisit al vocii lui când a trebuit să răspundă la nenumărate întrebări despre fratele lui. „Voi insista să vorbească despre el toată noaptea, hotărî ea, gândindu-se la întâlnirea pe care o aveau în acea seară. Sper că nu s-a simţit jignit”.

Clare s-a bucurat foarte mult când a auzit vestea cea bună. China a găsit-o lucrând la maşina de cusut şi i-a povestit tot imediat ce a intrat în casă.

— Oh, China, mă bucur aşa de mult pentru tine! M-am simţit responsabilă cumva pentru că n-ai mai putut închiria acest apartament, dar iată că acum totul s-a rezolvat, i-a spus ea nerăbdătoare, sărind în picioare pentru a o îmbrăţişa.

Şi-au petrecut după-amiaza bând cafea şi plănuind mutarea Chinei. N-avea niciun motiv să nu se mute la Aspenmere Hall în acea săptămână şi a început să-şi

examineze imediat lucrurile. Nu avea prea multe de mutat, probabil le va putea duce pe toate odată cu maşina ei veche şi uzată.

— Acesta este unul din puţinele avantaje ale unei vieţi în mişcare, i-a spus lui Clare, zâmbind.

S-a pregătit atent pentru întâlnirea cu James. A îmbrăcat o rochie neagră simplă din crep, înfrumuseţată cu o mică broşă cu diamant, un cadou de Crăciun de la Adele Cencelli. S-a machiat cu grijă, fardându-şi ochii mai mult ca de obicei. Părul îi cădea în valuri în jurul feţei alungite şi pe umeri. Cu siguranţă arăta foarte bine, iar ochii lui James i-au confirmat asta atunci când a venit s-o ia la opt fix.

În timpul cinei delicioase la un restaurant extrem de scump, a aflat că James este contabil şi că şi-a început de curând o afacere. Se întreba în sinea ei de ce nu lucrează împreună cu fratele lui, dar a simţit că James este foarte competitiv; voia să se descurce singur, şi nu putea să-l condamne pentru asta. A mai aflat că locuieşte într-un apartament într-o clădire nouă şi luxoasă în afara oraşului. Era pe drumul bun spre succes, dar era calm, isteţ şi ambiţios. China n-avea nicio îndoială că va deveni la fel de cunoscut ca fratele lui. În ciuda ambiţiilor sale, era o companie plăcută şi amuzantă, iar ea a râs foarte mult în acea seară.

El a întrebat-o când se va muta la Aspenmere Hall, oferindu-se s-o ajute. I-a răspuns că va fi acolo până la sfârşitul săptămânii, dar a refuzat politicos ajutorul lui. Nu avea prea multe de mutat şi ar prefera s-o facă singură; era timpul să-i arate că e independentă.

— Am douăzeci de ani, i-a spus ea, şi e timpul să fiu pe picioarele mele, în loc să mă bazez pe bunătatea celorlalţi.

— Atât de bătrână şi atât de înţeleaptă, a glumit James. A înţeles că ea simte că trebuie să facă singură acest pas şi n-a mai insistat.

China nu-şi amintea să fi râs vreodată atât de mult ca în

acea seară. I-a mărturisit asta lui James când au ajuns la poarta casei lui Clare. L-a invitat la o cafea, dar el a refuzat, explicându-i că a doua zi avea treabă de dimineaţă. A sărutat-o tandru pe frunte şi a promis să treacă pe la Aspenmere Hall imediat ce se va muta acolo. De fapt, o va suna la Clare înainte să plece, iar până atunci se vor întâlni cu siguranţă la nuntă.

China i-a făcut cu mâna până când a dispărut în noapte. A intrat apoi în casă şi şi-a dat seama că e foarte obosită. Se pare că noaptea nedormită şi tot ce se întâmplase în acea zi au epuizat-o. Clare nu era acasă, aşa că s-a dus direct în pat şi a adormit imediat.

***

China a hotărât să se mute în casa lui Ben Galloway în ziua în care se căsătorea Clare, la exact o săptămână după ce a obţinut slujba. A fost o nuntă restrânsă, simplă, iar James a fost cavaler de onoare.

Clare era foarte frumoasă şi strălucitoare în rochia albă de voal, iar China a ascultat cu lacrimi în ochi cum Clare şi Paul îşi jurau iubire eternă. Păreau atât de fericiţi împreună, iar ceremonia a fost atât de emoţionantă, încât nu s-a putut abţine să nu plângă.

Imediat după aceea s-a organizat o mică masă festivă la casa lui Paul, iar China şi-a petrecut aproape tot timpul sporovăind cu James. L-a întrebat dacă ştie când se va întoarce fratele lui la Aspenmere Hall, dar James i-a spus că Ben era încă în Italia şi nu ştie ce planuri are.

Când s-a terminat petrecerea, Paul şi Clare au pornit spre aeroport ca să prindă avionul spre Mexic. Acolo urmau să-şi petreacă luna de miere. China, împreună cu câţiva prieteni, au rămas în faţa casei pentru a-şi lua rămas-bun. Apoi au plecat cu toţii.

— Deci, azi e ziua cea mare? a întrebat-o James când au

rămas singuri.

— Da, o să mă mut după-amiază. China era foarte nerăbdătoare.

— Eşti sigură că nu vrei să te ajut? James s-a uitat la ceas.

— Sunt foarte sigură. Iar tu eşti foarte ocupat zilele astea. Dar mulţumesc oricum, i-a zâmbit ea.

— Atunci, ieşim la cină diseară?

— Sigur! Ar fi minunat.

În timp ce vorbeau, o limuzină neagră a oprit lângă ei, iar şoferul a coborât geamul pentru a-l saluta pe James. El s-a întors spre China, zâmbind trist.

— Ai maşină?

— Da, e acolo, a răspuns ea, arătând spre partea cealaltă a străzii.

— Trebuie să plec, acum. Ne vedem diseară la opt, când vin să te iau. Îţi plac câinii?

— Da, dar... N-a avut timp să termine întrebarea, pentru că el a sărutat-o pe obraz şi a urcat repede în maşină. A lăsat-o pe China privind mirată în urma lui, întrebându-se dacă nu cumva a înnebunit. Dar nu mai avea rost să încerce să ghicească ce a vrut să spună şi s-a îndreptat spre maşina ei.

Apartamentul lui Clare era gol, exceptând lucrurile ei adunate în sufragerie. Era foarte trist totul. China s-a schimbat într-o pereche de blugi comozi şi o bluză albastră. Şi-a făcut o cafea şi s-a aşezat la fereastră, tristă. Paul strânsese toate lucrurile lui Clare într-o maşină închiriată şi, cu o seară înainte, le-a dus la el acasă. China privi în jur; fusese foarte fericită aici şi-i va fi foarte dor de Clare. Şi-a aprins o ţigară şi a fumat-o încet, până şi-a terminat cafeaua. Apoi a spălat ceaşca şi şi-a adunat lucrurile. Era un nou început pentru ea, nu era timp pentru a fi sentimentală.

A aranjat totul cu grijă şi şi-a dat seama că au încăput

toate în maşină. Era suficient un singur drum. S-a mai uitat o dată prin casă, luându-şi rămas-bun şi asigurându-se că n-a uitat nimic. Apoi a închis uşa pentru ultima dată şi a lăsat cheile celor care locuiau în apartamentul de la parter. Tristeţea i-a dispărut pe măsură ce se apropia de Aspenmere Hall, fiind înlocuită de presentimente bune. Era sigură că a făcut foarte bine acceptând această slujbă.

A parcat maşina în spatele casei şi a intrat pe uşa din dos. Era mult mai aproape de camerele ei şi era mult mai uşor să-şi care lucrurile pe acolo. I-a luat o oră să despacheteze hainele şi să le aşeze în dulapurile elegante şi în sertare. Era un sentiment plăcut să-şi vadă hainele aranjate şi diverse lucruri împrăştiate prin cameră. A agăţat cea mai valoroasă posesiune a ei, o pictură abstractă a unui celebru artist italian, pe peretele din faţa patului, ca s-o vadă în fiecare dimineaţă când se trezeşte. Şi-a aranjat cosmeticele în baia albastră, apoi a făcut focul în sufragerie. Era o după-amiază întunecată şi bătea vântul. Se înserase, aşa că a tras draperiile grele şi a aprins lămpile din cameră.

Casa era caldă, confortabilă şi frumoasă. Şi-a făcut o cafea după ce a terminat totul şi s-a aşezat lângă foc s-o bea, ascultând vântul şuierând prin copaci. A cuprins-o un sentiment de căldură şi siguranţă. Probabil a aţipit, pentru că a trezit-o soneria. S-a uitat speriată la ceas şi a constatat că e ora opt. Sigur era James la uşă, gata s-o scoată în oraş, iar ea nici măcar nu se schimbase.

Şi-a aranjat puţin părul şi a sărit în picioare. Soneria a mai sunat o dată, iar ea s-a grăbit să deschidă. Era James la uşă, cu un coş într-o mână şi o pungă de hârtie în cealaltă.

— Oh, James, îmi pare rău! Cred că am adormit şi încă nu m-am spălat şi nici nu m-am schimbat, a explicat ea repede. Apoi a văzut că plouă, iar părul lui era ud. Intră, nu ştiam că plouă. Ce ai acolo? l-a întrebat curioasă, arătând spre lucrurile pe care le avea în mâini.

— Aşteaptă şi ai să vezi, i-a răspuns el misterios, apoi a adăugat: Nu mai spune nimic. Nu m-ai lăsat să deschid gura de când am venit. Părea atât de serios, dar ochii îi străluceau de bucurie, iar China a început să râdă.

— Îmi pare rău, dar m-am speriat puţin când m-am trezit şi am văzut ce târziu e. Haide, intră!

Au intrat în sufragerie şi James a început să studieze cu interes felul în care aranjase ea totul, în timp ce China a mai pus nişte lemne pe foc.

— E foarte frumos aici la tine, a remarcat el, lăsând jos coşul şi dezbrăcându-se de haina udă.

— Mulţumesc. Vrei o cafea? Dar înainte ca el să răspundă, adăugă: Oh, spune-mi, te rog, ce ai adus, că nu mai am răbdare!

James a luat-o uşor de umeri şi a făcut-o să se aşeze pe un scaun:

— Stai jos, linişteşte-te, şi o să-ţi spun. M-am gândit că s-ar putea să fii prea obosită pentru a ieşi la cină, aşa că în acea pungă – arătă cu degetul punga de hârtie – e tot ce am nevoie pentru a pregăti repede o masă pentru două persoane, ca să nu mai vorbesc despre vin şi desert. Iar aici… A îngenuncheat în faţa coşului şi a început să desfacă legăturile. Aici se află cadoul care îţi va lumina casa.

China s-a uitat înăuntru şi a văzut un căţeluş adorabil care o privea cu nişte ochi căprui imenşi.

— James, e atât de drăguţ! A luat în braţe căţeluşul, care a început imediat s-o lingă pe bărbie. Deci, despre asta vorbeai azi-dimineaţă?

— Exact. Aşa n-o să te mai simţi singură şi cred că va fi un câine bun de pază atunci când vei fi singură acasă. Şi în plus e bine crescut, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

— Cum să-i pun numele?

— Ce zici de Noroc? sugeră James. În cinstea noii tale vieţi.

— Noroc! a încercat China, iar căţeluşul a ciulit urechile şi a lins-o pe nas, bucuros. Se pare că-i place. Atunci, aşa îi va rămâne numele.

James a privit-o jucându-se cu câinele şi o lumină ciudată i s-a aprins în ochi. China i-a surprins privirea şi şi-a dat seama imediat că o doreşte. A respins imediat gândul, dezgustată. Îl iubea pe James ca pe un prieten, nimic mai mult. Crezuse că el a înţeles.

— Spuneai că vrei cafea sau nu? l-a întrebat ea cu voce stinsă şi speriată.

— Nu, mulţumesc. Privirea ciudată şi flămândă din ochii lui dispăruse la fel de repede cum apăruse şi totul a reintrat în normal. Cred că mai bine aş începe să pregătesc masa.

— Vrei să te ajut?

— Mai bine ai grijă de Noroc şi arată-i noua lui casă.

— Nu ştiam că te pricepi la gătit, glumi China.

— Sunt un bărbat cu multe calităţi, iar majoritatea sunt ascunse.

China a făcut duş, şi-a spălat şi pieptănat părul, iar Noroc a urmărit-o peste tot, privind-o cu ochii plini de iubire. Se pare că erau deja prieteni, iar China era foarte fericită. Va trebui să-i cumpere o zgardă, o plăcuţă cu nume şi o lesă. Se vor distra de minune.

Masa pregătită de James a fost un succes. Aşa cum a spus, era un bucătar priceput. Au mâncat carne de miel cu sos şi legume, tort de ciocolată – pe care a recunoscut că nu l-a făcut el – brânză şi fructe. Era o atmosferă relaxată şi plăcută, iar China, oricât a fost de atentă, n-a mai văzut nicio urmă din expresia pe care a surprins-o înainte de cină. Spera că a fost doar imaginaţia ei.

S-a trezit devreme a doua zi dimineaţă, neştiind în prima clipă unde se află. Privind în jur, a văzut tabloul pe perete. A simţit un fior de fericire străbătând-o când şi-a reamintit totul. Era o zi mohorâtă şi ploioasă. A privit pe fereastră şi a văzut copacii aproape desfrunziţi. Se apropia iarna.

A sărit din pat, fredonând o melodie. Nici măcar vremea urâtă nu-i putea alunga bucuria de a se afla în această casă minunată. I-a dat să mănânce lui Noroc în bucătărie şi a făcut cafea, întrebându-se dacă doamna Stephenson va veni în acea zi. Va face un duş, se va îmbrăca, apoi va explora din nou fiecare cameră din casă. Iar după prânz va merge să cumpere mâncare, pentru a fi pregătită la întoarcerea necunoscutului Ben Galloway.

În timp ce sorbea cafeaua, se întreba cum e oare acest bărbat. Poate o copie mai bătrână şi mai bogată a lui James? Ar fi drăguţ să fie aşa, deşi nu şi-l putea imagina semănând cu James. „Sper din toată inima că ne vom înţelege bine, se gândea îngrijorată. O să-l fac să mă placă şi voi face totul atât de bine, încât va fi foarte mulţumit sau poate chiar fericit că sunt menajera lui”.

Cu această atitudine pozitivă, şi-a terminat cafeaua şi s-a dus în baie să facă un duş înainte de a se îmbrăca. A deschis robinetul de apă caldă, dar nu s-a întâmplat nimic. S-a auzit doar un zgomot metalic de ţeavă. A închis robinetul, a aşteptat puţin, apoi l-a deschis din nou. Tot nimic. „La naiba, îşi spuse ea, nu e un început promiţător al zilei”. A încercat apoi apa caldă de la chiuvetă, cu acelaşi rezultat – nu curgea niciun strop. Nu înţelegea ce se petrece, pentru că apa rece funcţiona, dar într-o zi ca aceasta, nici nu se punea problema să facă un duş rece.

Apoi i-a venit ideea că ar putea încerca o altă baie din casă. Nu va afla nimeni. Şi-a luat nişte prosoape, şamponul şi, asigurându-se că Noroc era închis bine în bucătărie, a urcat repede scara monumentală, în cămaşă de noapte.

A intrat într-o cameră care era în mod evident dormitorul lui Ben Galloway. Era foarte masculin şi luxos, cu pereţii vopsiţi în roşu-închis şi un pat imens cu aşternuturi din satin roşu. Chiar şi ferestrele aveau jaluzele din lemn de culoarea vinului, iar China a început să râdă singură, întrebându-se ce fel de bărbat ar putea avea o cameră ca aceasta.

Nu s-a putut abţine să nu se aşeze pe pat, iar aşternuturile erau reci, moi şi senzuale sub degetele ei. „Oare are iubite? s-a întrebat ea, privind tablourile cu imagini agresive de pe pereţi. Cu un asemenea pat, fără îndoială că are iubite”.

Mobila era foarte elegantă, iar China a studiat întreaga cameră, încercând să ghicească personalitatea noului ei şef. Şi-a amintit cu greu de duş, a sărit în picioare şi a intrat în baie. Şi aceasta era decorată în roşu-închis, cu oglinzi mari şi lucruri bărbăteşti împrăştiate peste tot.

„Cu siguranţă, e un bărbat căruia îi place foarte mult roşul”, îşi spuse ea, privindu-se în una din oglinzile imense. Părea ridicol de feminină în acea încăpere de o masculinitate agresivă. Părul îi era răvăşit, ochii îi păreau foarte strălucitori şi mari pe faţa mică, iar trupul ei mlădios şi subţire părea seducător acoperit de haine. Parcă era o străină. „Ce efect ciudat poate avea o cameră”, se gândi ea.

A dat drumul la apă şi, miracol! Funcţiona. S-a dezbrăcat repede – petrecuse prea mult timp visând – şi a intrat sub duşul potrivit de fierbinte.

Tocmai îşi dăduse cu şampon pe păr şi se clătea pentru ultima dată, când a auzit pe cineva intrând în dormitor. A îngheţat de spaimă. A închis ochii o clipă, dar apoi şi-a amintit de doamna Stephenson şi a oftat uşurată. O clipă mai târziu, liniştea ei a fost spulberată pentru că a auzit foarte clar un fluierat masculin în cameră, apropiindu-se de baie.

„Probabil e James”, îşi spuse ea, dojenindu-se că n-a încuiat uşa la baie, rugându-se ca el să nu intre acolo. Ar fi fost prea jenant.

— Sunt în baie, James. Ies imediat, strigă ea tare, pentru a-l avertiza.

Fluieratul s-a oprit şi, înainte ca China să îşi dea seama ce se întâmplă, uşa de sticlă de la duş se deschise şi o voce

puternică şi nervoasă, pe care China şi-o amintea foarte bine, a întrebat:

— Ce naiba faci la mine în baie?

Capitolul 3

Acesta era cel mai penibil moment din viaţa ei. Întregul corp i-a înţepenit privindu-l pe bărbatul din Porsche care aproape o accidentase cu vreo săptămână în urmă şi care se afla acum în faţa ei. Nu putea nicicum să răspundă întrebării lui brutale şi era atât de şocată încât nu putea nici măcar să întindă mâna să ia un prosop pentru a-şi acoperi trupul gol.

— Ţi-ai pierdut glasul? a întrebat-o el cu o voce suavă, iar China s-a înroşit până în vârful nasului.

Ochii lui aurii o studiau încet, din cap până-n picioare, iar ea era prea uimită ca să mai poată face ceva. Îi privea pur şi simplu faţa arogantă. Ochii lui erau hipnotici şi, spre ruşinea ei, trupul răspundea parcă privirii lui intime. Era atât de intensă, încât semăna cu o mângâiere.

Privirea lui i-a fixat apoi fără milă ochii, fără să-i dea voie să-i plece. Apa caldă i se scurgea în continuare pe trup. Apoi gura i s-a strâmbat într-un zâmbet:

— Foarte frumoasă! Eşti cu siguranţă diferită de restul femeilor pe care le place fratele meu.

Vocea lui era rece, iar în acel moment China şi-a venit în fire.

Parcă tocmai scăpase de o vrajă care o paralizase un timp. A înhăţat un prosop roşu de pe suportul de lângă duş, s-a învelit repede cu el, cu faţa arzându-i încă de ruşine.

Când apăruse atât de brusc, s-a gândit că poate e un hoţ, dar atunci când a pomenit de „fratele lui”, adevărul crud i se revelase. Era Ben Galloway, noul ei şef. Îşi dorea cu disperare să fie oricine altcineva din lume în afară de el.

— Mă gândeam că e cam târziu acum să mai faci pe modesta, a remarcat Ben Galloway, privind-o cinic.

China a plecat capul pentru că această remarcă o umilise. Nu ştia ce să-i răspundă, simţea un nod în gât şi dorea din toată inima să se deschidă pământul de sub

picioarele ei şi s-o înghită. Cu o mişcare graţioasă, s-a întors cu faţa către el. Şi-a umezit nervoasă buzele, ştiind că trebuie să spună ceva. El stătea lângă ea, perfect nemişcat, privind-o. Aştepta o explicaţie.

— Îmi... îmi pare rău... începu ea timid, simţindu-se tot mai stingheră. Din părul blond îi picura apă rece pe pielea înfierbântată, făcând-o să tremure, cu toate că trupul îi ardea.

Ochii ei au început să-i cerceteze faţa. Era foarte enigmatic, rece şi închis, dar ochii dureros de vii o priveau insistent. Se întreba dacă îi face plăcere această situaţie. Cu siguranţă, îi făcea plăcere. A încercat din nou:

— Îmi...

— Ştiu că îţi pare rău, dar nu crezi că e cam târziu pentru asta, draga mea? Fratele James e jos, pregăteşte micul dejun, nu-i aşa?

China nu înţelese imediat cuvintele lui, dar când şi-a dat seama ce a vrut să spună, a simţit furia crescând în ea şi, înainte să se întrebe ce face, s-a întins şi i-a dat o palmă lui Ben Galloway, fără să-i pese că prosopul i-a alunecat, descoperindu-i un sân. Nu avusese forţa necesară pentru a-l răni, bineînţeles, dar s-a simţit triumfătoare o clipă, citind surpriza în ochii lui reci. Bucuria a durat puţin, pentru că el a prins-o de mână, strângând-o cu degetele, fără s-o lase să se îmbrace. Dacă şi-ar fi mişcat cealaltă mână, prosopul ar fi alunecat de tot.

Stând acolo, şi-a amintit întâlnirea lor nefericită. Şi atunci vrusese să-l lovească, dar ezitase, temându-se de reacţia lui. A început să regrete comportamentul ei impulsiv. Încercă să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui, dar a fost inutil şi nu îndrăznea să facă prea multe mişcări de teamă că îi va cădea prosopul.

— Dă-mi drumul, nesimţitule! a şuierat ea, mai supărată decât fusese vreodată.

— Ca să mă loveşti din nou? Nu prea cred. Şi în plus, îţi

stă foarte bine cu acest prosop, i-a răspuns obraznic, cu ochii pironiţi pe sânul ei descoperit.

China şi-a dat seama că lupta e pierdută. Nu-l cunoştea pe acest bărbat şi dacă nu era atentă, probabil o va umili din nou.

— Dacă ai nevoie să foloseşti această forţă brutală, atunci n-ai decât să te uiţi cât vrei, i-a spus cu o voce glacială, sperând că această replică va avea asupra lui efectul scontat şi că o va lăsa în pace. Iar ea va fugi să se ascundă şi să încerce să uite această scenă nefericită care o va urmări cu siguranţă nopţi de-a rândul.

Din nefericire, replica ei usturătoare n-a avut niciun efect. Ben Galloway abia a schiţat un zâmbet şi i-a răspuns amuzat:

— Îţi merge mintea, nu glumă! Mă întreb dacă asta îl atrage pe fratele meu la tine.

O insultase intenţionat, dar i-a dat brusc drumul la mână, ca şi cum atingerea ei îl dezgusta.

— Îmbracă-te! i-a spus rece, privindu-i cu un vag dezgust trupul slăbuţ. A căutat în buzunar şi a scos un portţigaret, a scos o ţigară, a pus-o în gură şi a aprins-o. China îl privea pe sub gene, aşteptând să iasă din baie. Semăna cumva cu un ţigan, foarte departe de bărbatul distins, îmbrăcat într-un costum scump, pe care şi-l amintea. Purta blugi strâmţi şi o cămaşă neagră din bumbac, descheiată, scoţând la iveală un piept musculos, cu păr scurt. Era evident că se pregătea şi el să facă un duş.

Era neras şi părea obosit, cu cearcăne sub ochii de o culoare ciudată. I-a privit chipul. Înconjurat de păr lung, negru, avea pometii proeminenţi şi un maxilar puternic. Privindu-l, China a simţit o durere surdă în zona inimii şi nu-şi explica de ce. Nu se mişcase din loc. Stătea şi fuma, scoţând nori de fum pe gura frumos desenată, privind-o cum îl studiază.

— Vrei, te rog, să mă laşi singură? l-a întrebat tăios,

săgetându-l cu o privire furioasă.

— Dacă insişti... Deşi nu mai are rost, nu crezi? Ochii lui de chihlimbar au mai privit-o o dată din cap până-n picioare, făcând-o să înţeleagă foarte bine ce a vrut să spună. Apoi s-a întors şi a părăsit încăperea fără grabă.

Imediat ce a rămas singură, China s-a aşezat pe marginea căzii, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Ce jenant! Cu siguranţă, nu îşi imaginase că aşa va decurge prima întâlnire cu şeful ei. Îl recunoscuse imediat, bineînţeles, şi acesta a fost şocul cel mai mare – că această brută rece şi arogantă e fratele lui James. Era de necrezut şi nu părea un semn bun. Se întreba dacă a recunoscut-o şi el. Ar fi fost de mirare să nu-şi amintească de ea. Sau poate aşa conduce de obicei. Dar, pe de altă parte, dacă a recunoscut-o, de ce n-a spus nimic?

S-a ridicat încet în picioare, dându-şi seama că tremură toată. Era sigură că nu va fi de acord să muncească pentru el. Şi ea nici nu se gândea la asta. S-a şters repede şi s-a îmbrăcat în cămaşa de noapte, care cu siguranţă, lui i se va părea foarte urâtă. „Of, de ce nu mi-am adus măcar halatul?” se întreba ea. Dar era prea târziu să se gândească la ce ar fi trebuit să facă. A tras aer în piept, tremurând încă, a deschis uşa de la baie şi a păşit în dormitorul lui Ben Galloway, cu capul sus. La urma urmei, mândria era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Privirea lui se plimba pe trupul ei zvelt şi crispat, ascuns sub dantela seducătoare. S-a uitat apoi la pat, iar China, urmărindu-i privirea, a observat cu neliniște urma clară a corpului ei, acolo unde se aşezase mai devreme. Abia atunci a înţeles ce a vrut el să spună. Credea că a dormit cu James în patul lui.

— Domnule Galloway... începu ea, încercând să-i explice.

— Deci ştii cine sunt, i-a tăiat-o el scurt.

— Vă rog să mă lăsaţi să vă explic...

— Explicaţiile nu mai sunt deloc necesare. Vreau să pleci,

draga mea. Acum! Ai înţeles? îmbracă-te şi pleacă.

China a oftat şi apoi a încercat din nou:

— Domnule Galloway, James mi-a dat…

A făcut un pas spre ea, iar ea s-a lipit şi mai tare de perete. Trupul lui puternic era ameninţător, dar, cu toate că era foarte nervos, şi-a dat seama că se putea controla.

— Ai auzit ce am spus? Vreau să pleci acum! Şi chiar nu mă interesează ce a spus sau ce a făcut James, şi nu mă interesează dacă te culci sau nu cu el, atâta timp cât n-o faceţi în patul meu. Ai înţeles?

— Cum îndrăzniţi să spuneţi aşa ceva? izbucni China, nefiind în stare să-şi mai păstreze calmul. Şi în caz că vă interesează, domnule Galloway, nu m-am culcat cu James şi n-am nicio intenţie s-o fac, şi… chiar dacă aş face-o, n-aş alege în niciun caz patul dumneavoastră, puteţi fi liniştit. Aşternuturile acestea roşii mi se par îngrozitoare! încheie ea, ca un copil furios. Sprâncenele lui se încruntară:

— Poate mă aşteptai pe mine, atunci. A mai făcut un pas spre ea, dar nu se putea citi nimic pe faţa lui. Dacă James tot nu e prin preajmă, aş putea să-l înlocuiesc eu. La urma urmei, nu găsesc în fiecare zi când mă întorc acasă o femeie goală la mine în baie.

China şi-a dat seama că o tachinează.

— Mă surprind cuvintele dumneavoastră. Se pare că vă gândiţi mult la persoana dumneavoastră. Ce vă face să credeţi că aţi putea să-l înlocuiţi pe James? Nu v-aş atinge nici măcar dacă aţi fi ultimul bărbat din lume – nu mi se pare că sunteţi atrăgător deloc. Vă e clar acum? l-a întrebat tăios. Ştia în inima ei că minte în legătură cu tot ce spusese. El era un bărbat foarte atrăgător, iar o parte din ea a răspuns şarmului său magic, chiar dacă-l ura, iar asta o făcea să fie şi mai nervoasă.

Se citea un cinism amuzat pe faţa lui, ascultând-o.

— Vrei să mă impresionezi? apoi adăugă, ca şi cum un gând îi trecuse prin minte: Şi dacă nu ai venit aici cu James,

cum naiba ai trecut de menajeră? Sau e şi ea o altă „alegere înţeleaptă” a lui James?

China inspiră profund. Aceasta era şansa ei:

— Eu sunt menajera dumneavoastră. Iar dacă m-aţi lăsa să vă explic...

— Oh, nu, a întrerupt-o Ben, surprins. Scuteşte-mă de detaliile picante. Îmi pare rău dacă fratele meu a vrut să facă o glumă, dar eşti concediată.

S-a întors cu spatele, făcându-i semn să plece. China a devenit palidă, regretând tot ce i-a spus. Ştia că aparenţele o incriminau, dar îşi dorea să-i dea voie să-i explice totul. Doar cu o oră mai devreme, viaţa ei fusese perfectă şi credea că problemele ei au luat sfârşit. N-avea unde să meargă, dacă ar fi trebuit să plece acum. Ce o să facă?

Ben Galloway se întoarse spre ea şi o privi.

— Nu ai auzit ce am spus? a întrebat-o răbdător. Eşti concediată. O să-ţi dau recomandările necesare şi salariul pe o lună, dar te rog să pleci – acum. Furia lui trecuse, era distant şi-i vorbea pe un ton oficial.

— Nu mă puteţi concedia! a murmurat China, speriată.

— Tocmai am făcut-o.

Şi-a ridicat capul, mândră, şi l-a privit în ochii aurii, fără expresie.

— Sunt o menajeră foarte bună – puteţi să vă uitaţi prin casă. Şi sunt şi o bucătăreasă foarte pricepută, a adăugat, amintindu-şi ce-i spusese James.

— Poate, dar nu eşti ce caut eu, i-a răspuns el, ridicând nepăsător din umeri.

— De ce? l-a întrebat ea, tristă.

— Chiar trebuie să-ţi spun pe litere? Eşti prea tânără, prea volubilă şi te-ai încurcat cu fratele meu. Iată trei motive bine întemeiate pentru început, i-a zis rece, insinuând că are prea multe defecte ca să vorbească despre ele.

— Nu-mi daţi nici măcar o şansă? Pot să vă explic ce s-a

întâmplat cu duşul – n-am avut nicio intenţie rea. A privit-o sceptic, dar nu a spus nimic, aşa că ea a continuat. Nu venea apă caldă la mine la baie. M-am gândit că nu va fi nicio problemă dacă folosesc baia dumneavoastră. Nu mă aşteptam să vă întoarceţi aşa de curând…

— A fost foarte evident că nu mă aşteptai acasă. Dar oricum nu mai contează. Uite, domnişoară…

— Harmon, spuse China repede.

— Domnişoară Harmon, sunt obosit, mi-e foame şi n-am chef de explicaţii lungi şi dramatice. Îmi pare rău dacă James v-a dat speranţe, dar nu puteţi rămâne aici.

China oftă, neputând să-şi oprească lacrimile. Dar el exclamă, nervos:

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar nu e sfârşitul lumii! Există şi alte locuri de muncă. Şi sunt sigur că o să poţi locui cu părinţii tăi un timp, până se rezolvă toate.

China îl privi, cu două lacrimi alunecându-i pe obrajii palizi.

— N-am părinţi, murmură ea, întrebându-se cum poate fi un om atât de rece şi de dur.

— Biata orfană! zise el. Era evident că n-o crede.

China nu-şi mai putea ascunde durerea, aşa că i-a întors spatele şi a fugit spre uşă, dar s-a împiedicat în cămaşa de noapte. Ar fi căzut lată dacă Ben Galloway n-ar fi fost pe faţă. S-a mişcat surprinzător de repede pentru un om cu fizicul lui, a prins-o şi a ajutat-o să se ridice. Fără să-i dea drumul, a privit-o un timp, citindu-i durerea pe faţa palidă şi în ochi. Apoi a oftat prelung.

— O, Doamne, îmi pare rău! N-am vrut să te supăr, micuţo. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Du-te şi îmbracă-te, prăjeşte nişte ouă, fă nişte cafea şi aşteaptă-mă în bucătărie. Vocea îi era foarte blândă dintr-odată, iar China l-a privit mirată printre lacrimi. Chiar vorbea serios? Nu mai conta oricum, va face ce i s-a spus şi poate va ieşi ceva bun şi din întâmplarea asta nefericită.

A dat din cap, pentru că nu putea să spună nimic, şi a fugit jos. Şi-a prins părul într-o coadă ca să n-o încurce şi s-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albaştri din bumbac şi un pulover de lână tot albastru, care-i punea ochii în evidenţă. S-a uitat apoi în oglindă, foarte mulţumită de imaginea pe care a văzut-o. Arăta curată şi eficientă, dar puţin cam tânără. Nu s-a gândit deloc la Ben Galloway. Chiar dacă îl ura, avea mare nevoie de această slujbă, aşa că era mai bine să nu-şi mai amintească toate lucrurile urâte pe care i le-a spus. Ar fi putut să-şi caute totuşi alt loc de muncă sau poate o să-i dea voie să rămână aici până găseşte ceva. Se ruga în gând să fie aşa. „Trebuie să mă controlez mai bine, îşi spuse ea. N-o să-l las să mă supere, indiferent ce spune. O să fiu tăcută şi eficientă şi, cu puţin noroc, poate n-o să-l văd prea des”.

Când a intrat în bucătărie, era deja mult mai calmă. L-a scos pe Noroc în grădină şi a început să pregătească micul dejun. Când a apărut Ben Galloway, tocmai îi punea în farfurie ouăle, alături de şuncă, un cârnat şi nişte ciuperci, iar mirosul de cafea proaspătă umplea bucătăria. L-a privit bucuroasă şi l-a servit. Părea încă foarte obosit, dar mai bine. Se răsese, iar părul negru îi era încă ud. Se îmbrăcase cu nişte pantaloni negri şi un pulover negru, pe gât. Era întunecat şi puternic şi, fără să înţeleagă de ce, inima Chinei începu să bată mai tare când a privit-o. I-a turnat cafea în cană, iar el a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— E foarte bună mâncarea. Tu nu mănânci nimic? China a dat din cap:

— Nu pot, nu mi-e foame.

S-a ridicat în picioare, a luat încă o cană din dulap şi i-a turnat şi ei cafea. Apoi a aşezat cana pe masă, în faţa lui.

— Ia loc şi bea, a ordonat el.

China l-a ascultat. Simţea cum ochii lui o cercetează. Era palidă dar calmă, şi ştia că nu poate să citească nimic pe faţa ei, iar asta îi dădea încredere.

— Spune-mi, cum ai ajuns aici? a întrebat-o brusc.

— M-am mutat aici ieri. James m-a făcut să înţeleg că slujba e a mea. V-a sunat. Apoi s-a oprit. Nu voia să pară că-l acuză de ceva.

— De cât timp îl cunoşti pe fratele meu?

— De aproape două săptămâni.

— Şi ce simţi pentru el? A privit-o insistent, vrând parcă să-i citească gândurile. Ea s-a înroşit sub ochii lui pătrunzători, condamnându-se singură. Am înţeles, a adăugat el, interpretând greşit reacţia ei.

Şi-a aprins o ţigară şi i-a oferit şi ei una. Ea a acceptat-o pentru că nu ştia ce să facă cu mâinile. Nu i-a răspuns nimic. Putea să creadă ce vrea despre ea şi James, oricum n-avea o părere prea bună despre ea. L-a privit pe sub gene; el se sprijinea de spateaza scaunului, urmărind-o.

— Ne-am mai întâlnit şi înainte, i-a spus ea, surprinsă că a îndrăznit. Prezenţa lui o făcea să se simtă foarte nervoasă.

— Da, îmi amintesc, i-a răspuns el, amuzat.

— Nu credeam că vă mai amintiţi, a adăugat ea, abţinându-se să nu zâmbească.

— Te-ai înşelat. Vocea lui era ciudat de tandră. China a stins ţigara şi s-a ridicat de la masă.

— O să spăl vasele.

— Stai jos! i-a ordonat ferm Ben Galloway. James mi-a dat de înţeles că eşti mai în vârstă. Poţi să-mi explici de ce?

— Cred că voia să mă ajute. Aveam mare nevoie de o slujbă şi o locuinţă. Vă rog să nu vă supăraţi pe el, l-a rugat ea.

— Câtă grijă! a remarcat el, luând-o peste picior. Şi cum ai ajuns într-o asemenea situaţie critică?

— Ştiu că nu m-aţi crezut mai devreme, dar chiar sunt orfană, i-a spus ea demn, dându-i de înţeles că nu voia mila lui.

— Îmi pare rău. Ben Galloway părea atât de sincer, încât

China s-a înroşit din nou.

— După ce am terminat şcoala, am muncit un timp în Italia, dar a trebuit să plec de acolo. N-a vrut să îi povestească nimic despre familia Cencelli. Oricum avea o părere proastă despre ea şi probabil ar fi învinuit-o pentru ce se întâmplase. M-am întors şi am locuit la prietena mea cea mai bună. Ea mi l-a prezentat pe James. Dar ea s-a căsătorit de curând – şi aşa am ajuns în această situaţie critică, a încheiat ea, repetându-i cuvintele.

— Ştii italiană?

China s-a încruntat, mirată.

— Bineînţeles.

— Mai cunoşti şi alte limbi străine?

— Doar franceza, dar de ce?

— Am nevoie de o secretară competentă, care să vorbească fluent cel puţin două limbi străine, ca să lucreze aici, acasă. Ştii să dactilografiezi?

— Da, dar…

— Niciun dar, domnişoară Harmon. Părea că luase o decizie. Pentru că e foarte evident că ai nevoie de acest loc de muncă, poţi să rămâi aici, dar o să am nevoie de tine şi ca secretară. Adică vom lucra aproape în fiecare dimineaţă şi oricând am nevoie. Ai înţeles? N-o să ţin socoteala orelor pe care le vei petrece la birou, dar poţi fi sigură că o să te plătesc foarte bine pentru tot ce faci. A zâmbit pentru prima dată de când s-au cunoscut. Chinei i s-a tăiat respiraţia, citind puţină căldură pe figura lui impunătoare. Cuvintele lui au uimit-o. Se aştepta s-o dea afară, dar el tocmai îi oferise două slujbe. Îşi dorea foarte mult să-l poată refuza şi să plece din Aspenmere Hall pentru totdeauna. Fiecare celulă o avertiza de pericolul care o paşte dacă va rămâne acolo.

Ben Galloway era un bărbat periculos şi atrăgător, pe care îl ura din instinct. Se pare că dacă va rămâne acolo, va fi tot timpul în preajma lui. Nu suporta să se gândească la asta, dar era nevoită să accepte oferta lui. N-avea altă

variantă. Ochii i s-au umplut de lacrimi de ciudă, dar s-a abţinut. Va supravieţui cumva şi va pleca de acolo cu prima ocazie, nu înainte de a-i spune lui Ben Galloway tot ce crede despre el. Măcar avea ceva la care să se gândească.

— Mulţumesc, domnule Galloway, accept, a spus ea. Îl ura şi nu voia să-l privească în ochi, de teamă ca el să nu-i ghicească nemulţumirea. Dar el a zâmbit ca şi cum a înţeles ce se petrece cu ea.

— Care e prenumele tău? a întrebat destul de amabil.

— China.

— Un nume foarte frumos. Ţi se potriveşte.

— Mulţumesc. De fapt, e singurul lucru care mă leagă de părinţii mei, a murmurat ea, înduioşată de atitudinea lui.

În acel moment, l-a auzit pe Noroc la uşa de la bucătărie.

— Oh, Doamne! Domnule Galloway, am uitat să vă spun că am un câine. Îl implora din ochi să nu se supere pe ea. S-a ridicat în picioare, a deschis uşa, iar căţelul a dat buzna în bucătărie. Vă deranjează?

El a dat din cap, întinzând mâna spre Noroc, care a început imediat s-o lingă.

— Ce naiba! Azi-dimineaţă eram liber ca pasărea cerului. Acum am o menajeră orfană şi un câine. De ce să mă supăr? China a zâmbit pentru prima dată, iar ochii îi străluceau.

— Te rog să îmi spui Ben. China a făcut ochii mari.

— În regulă.

— Acum, trebuie să dorm puţin. Ne vedem mai târziu, i-a spus. Apoi a plecat.

China a rămas un timp la masă. Era confuză, dar fericită. Nu ştia cum va fi această slujbă, dar era sigură că va fi interesantă.

Capitolul 4

Ben Galloway a dormit până târziu în acea zi. În acest timp telefonul a sunat de mai multe ori. Când a sunat prima dată, China tocmai terminase de spălat vasele. La capătul celălalt al firului era o femeie răguşită, foarte surprinsă că i-a răspuns China la telefon. Voia neapărat să vorbească cu Ben Galloway, aşa că China s-a dus să vadă dacă s-a trezit. A fugit repede sus şi a bătut încet la uşa lui. N-a primit niciun răspuns, aşa că a deschis uşor uşa şi s-a uitat înăuntru. Jaluzelele erau trase, era întuneric în cameră, dar a văzut că Ben dormea încă. Era întins în pat şi i se vedeau umerii goi şi senzuali sub aşternutul de satin.

Respira regulat. Fără să-şi dea seama ce face, China s-a apropiat de el în linişte şi s-a aşezat pe marginea patului. L-a privit îndelung, neavând curajul să respire de teamă să nu-l trezească. Părea mai tânăr şi mai drăguţ, cu figura mai puţin dură. Părul lung şi negru era împrăştiat pe pernă. Spre surprinderea ei, China voia să memoreze fiecare părticică din portretul lui. Ochii i-au zăbovit pe cearcănele de sub ochi. Obrajii îi erau proeminenţi, gura fermă şi bărbia bine conturată. Şi-a dat seama că inima a început să-i bată mai repede privindu-l şi s-a îngrozit. Era ridicol, pentru că nici măcar nu-l plăcea.

Apoi şi-a amintit de femeia răguşită care aştepta la telefon şi a trebuit să se abţină să nu râdă. Era evident că n-avea curajul să-l trezească pe Ben, aşa că a ieşit tiptil din cameră, a închis încet uşa în urma ei şi a coborât repede scările. I-a spus doamnei care sunase că va trebui să lase un mesaj, pentru că domnul Galloway nu poate fi deranjat. Femeia nu părea prea încântată, dar nu avea ce face, aşa că a lăsat un mesaj şi apoi a trântit receptorul.

Privind caietul pe care a notat mesajul, China se întreba cum arată această Olivia. „Probabil că e foarte frumoasă”, îşi spuse ea, privindu-se în oglinda de deasupra telefonului

şi oftând dezamăgită. N-avea nicio îndoială că iubitele lui Ben Galloway sunt foarte posesive. Şi-a alungat cu greu din minte chipul lui. Apoi s-a dus în bucătărie şi a început să facă o listă de cumpărături.

S-a întors acasă din oraş după ora patru. A parcat maşina în spatele casei, ca de obicei. A intrat în bucătărie cu două sacoşe pline, obosită şi transpirată. Acolo l-a găsit pe Ben, care făcea cafea şi răsfoia nepăsător un ziar. S-a ridicat în picioare când a văzut-o şi i-a luat sacoşele.

— Mă descurc şi singură, a protestat ea. A simţit un gol în stomac când l-a privit şi a încercat să-l pună pe seama foamei. Dar ştia şi ea că nu era adevărat.

Arăta mult mai bine odihnit, mai puternic şi mai relaxat, iar cearcănele aproape îi dispăruseră de sub ochi. Se întreba câţi ani are. Probabil treizeci şi cinci sau treizeci şi şase, dar era greu de spus. El n-a luat-o în seamă şi a pus sacoşele pe masă.

— Arăţi de parcă eşti gata să te prăbuşeşti, a remarcat el. Părea sincer.

A turnat cafea în două ceşti, iar China s-a aşezat recunoscătoare pe un scaun. Se întreba de ce e aşa de stânjenită cu el. Ştia foarte bine că nu s-ar fi putut descurca cu sacoşele dacă n-ar fi ajutat-o el. Dar avea de fiecare dată o reacţie defensivă faţă de el. Şedeau în tăcere, savurând cafeaua. China era obosită. „A fost o zi lungă” îşi spuse ea, căscând. Ben a observat imediat.

— Eşti sigură că slujba asta nu e prea solicitantă pentru tine?

— Ştiu că începutul nu e promiţător… începu ea. Insistenţa lui o supăra. Dar Ben n-a lăsat-o să continue.

— E în regulă. Nu trebuie să te enervezi. Uită ce te-am întrebat. „Nu e chiar aşa de uşor”, îşi spuse China.

— Ai găsit mesajul pe care l-am lăsat? l-a întrebat ea după un timp. Nu mai suporta tăcerea care se lăsase între ei.

El a dat din cap, amuzat:

— Eşti foarte eficientă.

Ea l-a săgetat cu privirea, apoi a început să despacheteze cumpărăturile. „De ce nu poate să fie pur şi simplu politicos? Nu va fi uşor să avem o relaţie normală dacă o să-mi sară ţandăra aşa de repede. Şi n-o să mă pot abţine dacă se poartă aşa în continuare”.

— O să cinezi acasă? l-a întrebat politicos, amintindu-şi de telefonul de la Olivia. Spera că va mânca în oraş.

— Da. Eşti dezamăgită?

— Am întrebat pentru că trebuie să ştiu câtă mâncare să pregătesc. Era foarte confuză, din cauza sentimentelor contradictorii care o încercau. Voia ca el să plece, s-o lase singură, dar în acelaşi timp era bucuroasă că n-o să-şi petreacă seara cu Olivia.

— Da, da, bineînţeles. S-a ridicat în picioare, încordându-şi muşchii braţelor, vrând parcă să-i arate cât e de puternic. A întins mâna spre ea şi a mângâiat-o tandru pe obraz. E bine de ştiut că eşti aşa de atentă. Apoi i-a întors spatele şi a plecat.

China a privit în urma lui cu ochi mari. Locul unde o atinsese o ardea, ca şi cum degetele lui erau de foc.

Câteva ore mai târziu a pus masa în sufragerie. A trebuit să facă focul în toate camerele, pentru că seara era răcoroasă. Un sentiment necunoscut de siguranţă a încercat-o în timp ce aprindea lămpile şi trăgea draperiile. Nu-l mai văzuse pe Ben, dar ştia că şi-a petrecut după-amiaza în birou, lucrând. Erau pregătite toate în bucătărie şi era sigură că mâncarea va fi delicioasă. Era şi timpul ca el să vadă că poate face ceva cum trebuie.

Când a vrut să plece din cameră, l-a văzut pe Ben în uşă. O privise tot timpul cât aranjase masa, cântând singură. Ochii lui de chihlimbar se uitau când la masă, când la ea.

— Vrei să iei cina cu mine, China? Nu-mi place să mănânc singur, a rugat-o el. Vocea lui puternică şi imperativă îi

dădea fiori. Folosise pentru prima dată numele ei de botez şi suna aşa de bine în gura lui.

— Pot să mănânc şi în bucătărie, a murmurat ea, surprinsă de rugămintea lui.

— Ţi-e teamă? Ea s-a înroşit şi a simţit că se enervează din nou.

— Bineînţeles că nu mi-e teamă.

— Mai pune un tacâm, atunci. Şi poţi să te prefaci că iei cina cu James.

Remarca lui a rănit-o. A scos tacâmuri din sertar şi le-a aşezat cât mai departe de el. S-a abţinut cu greu să nu trântească uşa în urma ei. El îi privea trupul graţios mişcându-se prin cameră. Părul îi strălucea în lumină, iar în ochi i se putea citi furia. Când a terminat de aranjat masa, a vrut să plece, dar el nu se mişca din uşă.

— Vreau să trec! A încercat să fie cât mai acidă, dar era foarte greu, pentru că ochii i s-au umplut de lacrimi de furie şi de neputinţă.

Ben nu s-a mişcat deloc, privind-o. China era gata să izbucnească în plâns şi nu era în stare să-i mai spună nimic. A prins-o de bărbie cu degetele-i lungi şi subţiri şi i-a ridicat capul. Inima ei s-a oprit în acel moment şi a simţit că se sufocă. El a văzut că are lacrimi în ochi şi a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e aşa de frică să iei cina cu mine? încerca să fie drăguţ pentru a o înveseli. Se putea citi tandreţe în ochii lui.

— De ce nu poţi fi şi tu drăguţ? a şoptit ea, încercând să-şi înghită lacrimile.

— Dar m-am purtat urât cu tine? De ce vrei să fiu drăguţ cu tine, China?

— Nu ştiu, i-a răspuns ea sincer. El i-a zâmbit şi i-a şters lacrimile cu cealaltă mână.

— Nu mă aşteptam să ştii, a şoptit el. Apoi s-a aplecat încet spre ea, şi-a apropiat buzele reci şi senzuale de gura ei parfumată şi a sărutat-o.

Când buzele lor s-au atins, China s-a cutremurat şi un fior de plăcere însoţită de durere i-a străbătut corpul. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze cu braţele lui puternice, s-o sărute mai apăsat, s-o dorească… Aceste idei au şocat-o. S-a desprins din îmbrăţişarea lui, ţipând, şi a fugit din sufragerie.

În timp ce făcea duş şi se pregătea pentru cină, mai simţea încă atingerea lui Ben. Şi-a atins buzele cu degete tremurătoare, uitându-se în oglindă. Rochia violet din caşmir părea sofisticată şi scumpă şi-i punea în evidenţă trupul zvelt. Şi-a lăsat părul pe spate, s-a fardat cu puţin rimel şi ruj. Arăta bine, dar îi era puţin teamă să-l întâlnească pe Ben Galloway. Şi-a studiat fizionomia în oglindă, încercând să pară cât mai calmă. Dar nu reuşea nicicum, iar el era prea inteligent ca să-l poată păcăli. Avusese o zi plină, era să izbucnească în plâns de vreo două ori.

S-a dus în bucătărie să pregătească legumele. Încerca să se calmeze, pentru că trebuia să petreacă mult timp cu Ben. Apoi l-a simţit brusc în spatele ei. Avea obiceiul de a se mişca foarte silenţios şi repede, încât China nu ştia niciodată dacă e cu adevărat singură.

— Lasă-mă să te ajut, a rugat-o el, zâmbind. Se schimbase şi el într-o jachetă foarte elegantă şi pantaloni negri. Cămaşa albă strălucea pe pielea lui bronzată. Părea puternic şi ameninţător, iar China a simţit un nod în gât privindu-l.

— Nu mai e mare lucru de făcut. Şi, în plus, sunt plătită să fac asta, i-a răspuns ea ferm.

— Cum doreşti. O să mă ocup de vin, atunci. Era puţin iritat. Arăţi foarte bine, a adăugat el, zâmbindu-i.

— Mulţumesc. China s-a apropiat repede de chiuvetă. Remarca lui o făcuse să se înroşească, dar era hotărâtă să nu-i arate cât de mult o afectează.

Din fericire, mâncarea a fost foarte bună. Spre surprinderea ei, China se simţea foarte bine şi chiar a râs la

glumele lui Ben. Era foarte drăguţ, iar asta a ajutat-o să se simtă în largul ei. A contribuit şi vinul. Când s-a ridicat să aducă desertul, a simţit că i se învârte puţin capul.

China îl asculta, privindu-l uimită. Se simţea din ce în ce mai atrasă de el. „Dar nici măcar nu-mi place de el”, îşi spunea ea, încercând cu disperare să nu se mai uite la el.

După ce au terminat de mâncat, Ben a făcut cafea, spunând că ea făcuse deja destul. Aşa că China s-a aşezat lângă foc. Era foarte relaxată şi nu-şi mai amintea de când nu mai fusese aşa de fericită.

I-a zâmbit când el a adus tava cu cafea lângă ea, iar în ochi i se putea citi fericirea. El era puţin încordat şi o privea cu ochi enigmatici.

— Mâncarea a fost excelentă, a remarcat el.

— Ţi-am spus că ştiu să gătesc, a răspuns ea, zâmbind.

— Da, mi-ai spus, dar probabil nu te-am ascultat. Eşti o fată foarte ciudată, China, i-a spus el râzând. Spune-mi de ce o persoană ca tine vrea să se izoleze aici de bunăvoie şi să facă pe menajera într-o casă ca asta?

— Fac ce-mi place. Şi cred că această casă e minunată, mai ales apartamentul în care locuiesc eu. N-am avut niciodată camera mea… S-a oprit brusc. Oricum, n-ai înţelege, gândi ea.

— Eu cred că aş înţelege, a spus el încet. China şi-a dat atunci seama că vorbise cu voce tare. S-a înroşit foarte tare şi nu mai ştia ce să spună. Te înroşeşti foarte repede, a murmurat el, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Îmi pare rău, a şoptit China.

— Nu voiam să te critic. Era doar o observaţie. Era exasperat, dar amuzat.

L-a privit cum trage cu poftă din ţigară, cum ochii i s-au îngustat în spatele perdelei de fum care l-a învăluit. Avea o influenţă prea mare asupra ei şi o atrăgea ca un magnet, aproape împotriva voinţei sale. Nu mai fusese niciodată atât de atrasă de un bărbat. Era un sentiment periculos, cu

atât mai mult cu cât simţea că repulsia ei iniţială faţă de el se transforma în altceva. Iar dacă nu-l mai ura, trebuia neapărat să lupte împotriva sentimentelor ei. Şi-a băut repede cafeaua, intenţionând să spele cât mai repede vasele şi să se retragă în camera ei, hotărându-se brusc să stea cât mai departe de Ben Galloway. Uşor de zis, greu de făcut!

— Lasă vasele, o să mă ocup eu de ele, i-a spus el cu o voce fermă, când ea a început să le adune pe tavă.

— Nu e nevoie, n-o să îmi ia mult timp să le spăl, a răspuns ea la fel de ferm, continuându-şi treaba.

— Ai muncit din greu astăzi şi apreciez tot ce ai făcut, aşa că lasă-le, a continuat el calm, enervând-o.

— Vreau să le spăl eu, i-a spus ea, săgetându-l cu privirea.

— Eşti atât de încăpăţânată! a izbucnit Ben cu răceală. Chiar şi eu mi-am dat seama că eşti epuizată. Pentru Dumnezeu, fă şi tu o dată ce ţi se spune!

China s-a înfiorat auzind aceste cuvinte dure.

— Tocmai asta fac, a început ea nervoasă. Vreau ca îndatoririle mele în această casă să fie foarte clare. Mă plăteşti pentru a mă ocupa de treburi gospodăreşti, iar spălatul vaselor se numără printre ele. Nu sunt servitoare, sunt o angajată – şi mă plăteşti ca să spăl vasele. Ai înţeles? Nu îndrăznea să-l privească pentru că ştia că-l enervase foarte tare.

Ben s-a ridicat în picioare, rece şi distant.

— E mult mai clar acum totul, a răspuns el şi a ieşit din cameră. China a continuat să adune vasele pe o tavă, dar mâinile îi tremurau şi era foarte tristă. Petrecuseră o seară atât de frumoasă; de ce a trebuit să strice totul?

A spălat vasele cu atenţie, concentrându-şi întreaga atenţie asupra lor. Nu voia să se gândească la Ben. Când a terminat, a stins lumina la bucătărie şi a intrat în dormitorul ei. Voia să doarmă. Ben avusese dreptate şi de data asta:

chiar era foarte obosită. Fusese o zi plină. „Poate că mâine va fi mai bine”, îşi spuse ea, strângând pumnii copilăreşte. A trecut destul de mult timp până a reuşit să adoarmă. Se zvârcolea în pat, întorcându-se de pe o parte pe alta. Oricât s-a străduit, n-a reuşit să audă nici un zgomot în restul casei, aşa că s-a gândit că Ben e probabil în biroul lui.

A reuşit în sfârşit să aţipească, dar era chinuită de coşmaruri, vise întunecate, neclare, care o făceau să ţipe şi să-şi încrunte fruntea de teamă. A visat că era în Italia, iar domnul Cencelli o urmărea, privind-o cu ochi plini de dorinţă. Nu putea să scape de el şi a început să ţipe, să ţipe…

S-a trezit luptându-se cu Ben. O ţinea cu mâinile de umeri, încercând s-o liniştească. L-a privit speriată, iar el s-a aplecat spre ea. Abia atunci şi-a dat seama ce se întâmplă. El o privea îngrijorat, iar lumina slabă ce intra pe fereastră îi dădea un aer enigmatic.

— Ben… a şoptit ea. A inspirat adânc, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

— A fost doar un vis, eşti în siguranţă acum, i-a spus el cu o voce curios de tandră. S-a întins şi a aprins veioza de lângă pat. China s-a lăsat din nou pe pernă, răsuflând uşurată, şi l-a privit. Era îmbrăcat cu un halat negru din mătase, destul de decoltat ca să i se vadă pieptul puternic cu puţin păr, şi destul de scurt ca să nu-i acopere picioarele musculoase. China a oftat şi şi-a aranjat părul care-i acoperea faţa.

— Îmi pare rău, a spus ea cu voce tremurândă. Avea un nod în gât, simţindu-l atât de aproape.

Dar el i-a zâmbit, liniştind-o.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Ce-ai visat? a întrebat-o.

Ea a ezitat o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună sau nu.

— Ceva ce mi s-a întâmplat în Italia, a murmurat ea într-un târziu, întorcându-şi faţa în altă parte.

Ben a prins-o de bărbie şi i-a întors capul din nou spre el.

— Povesteşte-mi, a rugat-o.

Privindu-l în ochii întunecaţi, dar plini de tandreţe, China a simţit că poate avea încredere în el şi că îşi doreşte cu adevărat să-i povestească totul.

— Am muncit ca bonă la Roma. Îmi plăcea foarte mult. Adele, cea care m-a angajat, îmi era prietenă bună, iar copiii erau minunaţi. Privea în gol în timp ce îşi depăna amintirile. Dar domnul Cencelli mi-a... mi-a făcut avansuri... a fost oribil. S-a supărat foarte tare când l-am respins... Adele l-a văzut când încerca să... să... China şi-a dat seama că nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Aşa că m-a concediat. A fost una din cele mai bune prietene ale mele...

Ben a oftat. În ochi i se putea citi mânia, iar gura i se subţiase.

— Şi încă mai visezi asta? Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

China a dat din cap aprobator:

— Nu pot să scap de el nici în vis. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi se întreba de ce i-a povestit toate acele lucruri.

El a început s-o mângâie pe obraji.

— Scumpa mea! i-a spus el foarte încet, ştergându-i lacrimile cu degete incredibil de tandre. A fost picătura care a umplut paharul. Ceva în ea s-a rupt, simţea că nu poate suporta aşa ceva din partea lui. A început să plângă în hohote.

Tânjea după îmbrăţişarea lui. Iar Ben a oftat şi a strâns-o la piept, între braţele lui puternice şi calde, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. O mângâia pe păr, şoptindu-i cuvinte care erau ca un balsam pentru ea. Iar China îşi odihnea obrajii fierbinţi pe umărul lui fin şi rece.

A ţinut-o în braţe până când s-a liniştit, apoi i-a şters lacrimile şi a aşezat-o pe pat. S-a ridicat în picioare cu o mişcare mlădioasă.

— O să îţi aduc ceva de băut, i-a spus zâmbind. O să te ajute să dormi.

— Ben... îi era teamă să rămână singură, iar el a ghicit imediat.

— O să dureze doar câteva minute, până încălzesc laptele. Poţi să mă strigi dacă vrei, a glumit el, încercând s-o liniştească, mângâindu-i obrajii delicaţi şi palizi. I se citea în ochi îngrijorarea.

Apoi a plecat, iar China s-a simţit atât de singură, încât chiar a vrut să-l cheme înapoi. Noroc că îl auzea fluierând prin bucătărie. Făcea asta pentru ca ea să nu se teamă. Bunătatea lui i-a topit inima.

S-a întors după câteva minute, aşa cum îi promisese, cu o cană de ciocolată caldă.

— Bea-o toată! i-a spus el ferm.

S-a aşezat pe marginea patului, privind-o cu ochi insondabili cum bea. Ciocolata era delicioasă, caldă şi dulce şi simţea cum o linişteşte.

— Eşti foarte drăguţ cu mine, a şoptit ea, privindu-l cu ochi mari, albaştri.

— Nu aveai aceeaşi părere mai devreme, i-a răspuns Ben. Ea a încercat să protesteze, dar n-a lăsat-o să vorbească. Bea ciocolata, nu spune nimic. N-o să-ţi folosească la nimic dacă se răceşte.

Ea l-a ascultat, apoi i-a dat înapoi cana, lingându-se pe buze, fără să-şi dea seama că astfel îi atrage atenţia, fără să vadă că el o privea foarte atent. Era somnoroasă, dar încă îi era teamă să adoarmă. Ben s-a apropiat şi a sărutat-o pe frunte.

— Acum trebuie să dormi, micuţo, i-a spus, ridicându-se în picioare.

— Te-am trezit cumva? l-a întrebat China repede, pentru că nu voia să-l lase să plece.

— M-ai strigat în somn, i-a răspuns, iar ea s-a înroşit. Chiar îl chemase? Era destul de jenant, unei menajere nu-i

era permis să facă aşa ceva. Dar nu dormeam, a adăugat Ben râzând.

— Îmi pare rău, a murmurat China. Se simţea foarte prost. N-am vrut să te deranjez.

— Ştiu.

El era acum la uşă, gata să plece. Fără să se gândească la consecinţe, temându-se doar că o să rămână singură pe întuneric, China l-a rugat:

— Ben, nu pleca! Rămâi cu mine! Ochii ei frumoşi străluceau, iar el s-a oprit, şocat.

— Nu ştii ce îmi ceri, China, a spus el încet, trecându-şi mâna prin păr.

— Ai dreptate, n-ar fi trebuit să te rog aşa ceva. Îmi pare rău, a adăugat ea, luptându-se cu lacrimile care ameninţau s-o copleşească din nou.

— Pentru Dumnezeu, nu te mai scuza atât! a izbucnit Ben, iar în secunda următoare era din nou lângă ea, strângând-o la piept. China tremura uşor în braţele lui. Apoi a început să se relaxeze, învăluită de căldura trupului său. Auzea cum îi bate inima, puternic şi regulat. Nu voia să adoarmă, voia să savureze apropierea lui, puterea lui, dar era aşa de obosită…

Când s-a trezit în zori, era încă la pieptul lui Ben, iar braţele lui musculoase o îmbrăţişau protector. A rămas puţin nemişcată, amintindu-şi tot ce se întâmplase în ziua precedentă. Ben dormea încă, pieptul i se mişca regulat sub obrazul ei. Pielea îi era fierbinte. Încăperea era inundată de o lumină suavă, iar China putea să vadă tabloul agăţat pe perete fără să-şi mişte capul. Se întreba ce ar trebui să facă, privind pictura. A oftat, fericită; era aşa de bine în braţele lui. Nu înţelegea însă cum s-a strecurat acest gând în mintea ei, aşa că l-a alungat repede. Cum s-a putut gândi la aşa ceva? El e aşa de rece şi arogant, iar ea nici măcar nu-l place, dar cu toate acestea era în braţele lui, după o noapte petrecută împreună. Ce nebunie! A simţit cum

începe să se enerveze şi abia s-a abţinut să nu izbucnească în râs şi astfel să-l trezească.

Era însă prea târziu. Mişcările ei, chiar dacă au fost discrete, l-au trezit, iar braţele lui au strâns-o şi mai tare, instinctiv, într-un gest protector. China l-a privit. O privea şi el cu ochi calmi şi somnoroşi, iar ei i s-a tăiat respiraţia. Ar fi vrut să spună ceva drăguţ şi amuzant, să-l facă să râdă şi astfel să pună capăt acelei situaţii jenante. Dar nu-i trecea nimic prin minte şi parcă rămăsese fără glas.

— Bună dimineaţa, China, i-a spus el, iar vocea lui semăna cu o mângâiere suavă. Dar tot nu i-a dat drumul din braţe.

China a rămas tăcută. Oare asta le spune tuturor iubitelor dimineaţa când se trezesc în braţele lui? Se îndoia. Cu siguranţă, ele se trezesc fericite şi languroase, nu nemulţumite ca ea. Şi-a muşcat buzele până la sânge când şi-a dat seama ce gânduri îi trec prin cap. „Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine?”

— Ţi-ai pierdut glasul? a întrebat-o Ben.

— Dacă chiar vrei să ştii, mă simt stânjenită, a răspuns ea supărată.

El a început să râdă.

— Şi nu e nimic nostim în asta, a continuat ea cu durere. N-avea curajul să-l privească în ochi. A încercat să se elibereze din îmbrăţişarea lui, avea nevoie să se îndepărteze de el, dar braţele lui erau parcă de oţel. Nici nu-i trecea prin cap să-i dea drumul.

— Eşti aşa de frumoasă în lumina dimineţii, a remarcat el cu o voce neutră.

— Nici acest lucru nu mi se pare deloc nostim, a răspuns ea. Stătea liniştită acum, pentru că ştia că e mult mai puternic decât ea.

— Nu voiam să spun nimic nostim. Întotdeauna eşti aşa de prost dispusă dimineaţa? a întrebat el încet, sărutându-i părul.

— De ce mă iei peste picior? Şi de ce nu-mi dai drumul? a continuat China, încercând să-şi ignore inima care bătea tare, gata să-i sară din piept.

— Nu te iau peste picior şi îmi place foarte mult să te ţin în braţe, i-a răspuns el râzând.

China s-a înfuriat, speriată de reacţia ei. Dacă avea de gând să-şi bată joc de ea…

— Te urăsc! a ţipat ea, îndârjită. Dă-mi drumul! Acum!

Gura lui s-a subţiat ameninţător, iar trupul i s-a încordat brusc. China şi-a dat seama că exagerase.

— Se pare că ai uitat, draga mea, că tu m-ai rugat să rămân, a venit răspunsul lui rece.

China l-a privit cu ochi mari, temători.

— Nu! a murmurat ea când mâna lui s-a strecurat în părul ei pentru a o ţine nemişcată. Apoi şi-a aplecat capul spre ea, căutându-i gura.

Sărutul lui era fierbinte şi pasional. I-a despărţit buzele cu uşurinţa unui cunoscător. În zadar se zbătea, părea un fulg la pieptul lui puternic. Mâinile îi erau prinse între trupurile lor şi putea astfel să-i simtă inima bătând nebuneşte. China era răvăşită, dar cu toate că s-a luptat din răsputeri, şi-a dat seama că răspunde mişcărilor gurii lui.

După câteva secunde Ben i-a dat drumul din braţe şi s-a întins pe pat din nou, cu mâinile sub cap. Se străduia şi el să rămână nemişcat.

— La naiba, China! Mă enervezi aşa de tare! a mormăit el plictisit.

Ea şi-a atins buzele arzătoare cu degetele.

— Dar n-o fac intenţionat, a murmurat speriată. Prezenţa trupului puternic şi masculin de lângă ea o durea parcă.

În timp ce o sărutase, senzaţii noi şi ciudate o asaltaseră. Nu mai putea să-i reziste, sângele îi fierbea în vine în timp ce el îşi revărsase furia pe buzele ei moi şi nevinovate. Nu voia ca el să se mai oprească, ar fi vrut să facă dragoste cu el. A dat din cap, vrând să alunge astfel de gânduri, dar şi-a

dat seama că Ben o privea. S-a înroşit din nou, ruşinându-se de ce îi trecuse prin cap.

— Poţi să îmi citeşti gândurile? l-a întrebat. Era aproape convinsă că poate.

— Aş vrea să pot, a răspuns el, amuzat. China a oftat uşurată.

— „Atunci e bine”, şi-a spus ea.

— Dar dacă tu ai putea să-mi citeşti gândurile, ai afla cât de mult te doresc. Ben a rostit aceste cuvinte pe un ton atât de firesc, încât n-a înţeles ce a vrut să spună.

Când şi-a dat seama de înţelesul cuvintelor lui, China l-a privit uimită, cu gâtul uscat şi cu inima bătând nebuneşte.

— Eu… cred că ar fi mai bine să pleci, a şoptit ea cu voce tremurătoare.

Ben a zâmbit:

— Aşa e, mai bine plec, a rostit repede. S-a ridicat din pat şi a pornit spre uşă. Apoi a dispărut, iar China s-a ghemuit în pat, tremurând. O dulce slăbiciune îi învăluia corpul.

Ben Galloway o dorea. Era cel mai nemaipomenit şi mai nebunesc lucru pe care-l auzise vreodată. Încercând să-şi controleze bătăile nebuneşti ale inimii, a ţipat în camera goală:

— Îl urăsc!

Dar nici măcar ea nu mai credea asta.

Capitolul 5

— O să avem doi musafiri astăzi, a anunţat-o Ben după vreo două zile, la micul dejun. Nu ştiu cât timp o să rămână la noi. Crezi că o să te descurci?

— Bineînţeles că o să mă descurc, i-a răspuns China foarte calm, întrebându-se cine vor fi cei doi musafiri. Câte camere trebuie să pregătesc? Şi vor rămâne la cină?

— Eşti atentă la toate detaliile. Păi, pregăteşte o cameră cu pat dublu şi vor cina aici, cred.

— În regulă. Conversaţia lor fusese foarte formală, aşa că s-a întors cu spatele la el şi a vrut să plece. Dar el a prins-o de mână, oprind-o.

— Pari foarte obosită, micuţo, a remarcat el îngrijorat, privindu-i cearcănele şi faţa palidă.

— Sunt bine, a minţit China, pentru că nu voia să-i spună că nu poate dormi noaptea. Atitudinea şi sentimentele ei faţă de el se schimbaseră în ultimele zile şi şi-a dat seama că nu mai putea să fie indiferentă. Imaginea lui era tot timpul în mintea ei, iar noaptea stătea în întuneric, gândindu-se la clipele petrecute în braţele lui. Deşi avusese mare nevoie, mângâierile lui i-au făcut numai rău, pentru că acum se simţea atrasă de el, îi era dor de îmbrăţişarea lui.

Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât era mai intrigată. Era foarte bogat, celebru şi inteligent. China era uneori îngrozită de viteza cu care funcţiona mintea lui ascuţită. Era puternic şi brutal, încrezător în sine şi seducător. Dar avea şi o parte foarte sensibilă, care, împreună cu şarmul lui irezistibil, o deranjau foarte mult pe China, atât fizic cât şi intelectual. Nu mai avea linişte.

— Poate că e adevărat, dar eşti cu siguranţă mult prea încăpăţânată ca să-ţi fie cu adevărat bine, a continuat Ben, privind-o în continuare.

China se simţea parcă goală sub privirile lui, aşa că s-a

îndepărtat repede. Îi era teamă că ar putea citi ceva în ochii ei.

— De ce nu mă laşi în pace? a murmurat ea, atinsă de îngrijorarea lui.

A plecat din bucătărie, tremurând din tot corpul. S-a oprit pe hol, cu o mână pe piept, unde inima îi bătea nebuneşte. S-a îndreptat spre uşa de la intrare şi a deschis-o. Era o dimineaţă friguroasă, cu aer proaspăt. Pământul era acoperit de un strat de brumă, dar cerul era luminat de câteva raze de soare. Trebuia să iasă puţin din casă. Va merge să se plimbe puţin, să-şi limpezească gândurile şi să şi-l scoată pe Ben din minte măcar pentru câteva ore. Şi-a luat haina, mănuşile, s-a încălţat, iar apoi l-a strigat pe Noroc, care a început să latre şi să ţopăie, văzând lesa.

Aerul dimineţii îi făcea foarte bine, iar China a început să inspire cu lăcomie. Era aşa de bine afară, se simţea mai liberă în acea dimineaţă, parcă fusese prizonieră în acea casă. Nu era vina lui Ben, bineînţeles, ci a ei. El se purtase foarte normal, rece, politicos, prietenos, dar destul de distant. Era perfect aşa.

Zgomotul unei maşini a făcut-o să se trezească la realitate.

Spera să fie oaspeţii lui Ben, pentru că astfel trebuia să-i întâmpine el personal. Dar se înşelase: era James.

China i-a zâmbit, surprinsă cât de mult se bucură să-l vadă. Era atât de natural şi de deschis, exact ce avea nevoie. A ieşit din maşină, a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe obraji.

— Bună, draga mea. Ce mai faci? Cum merge treaba aici?

— Sunt bine, iar slujba… China s-a strâmbat puţin. James a început să râdă:

— Ben te exploatează deja, deci?

— Păi… începu China, glumind.

— Spune-i tot, China. Abia aştept să aud cum mă port cu tine, a intervenit brusc o voce rece, ironică, din spatele lor.

China s-a înroşit până în vârful urechilor, fericită că nu putea să-i vadă faţa. James a observat însă reacţia ei, iar ochii lui blânzi au devenit bănuitori.

— Ben! Mă bucur să te văd, frate! Când te-ai întors? S-a dus să-i strângă mâna.

— De vreo două zile. Vocea lui Ben era gravă şi amuzată, iar China simţea cum o priveşte şi de aceea nu avea curajul să se întoarcă.

— Mă duc să mă plimb puţin, a spus ea încet, parcă vorbind cu amândoi.

L-a chemat pe Noroc şi s-a îndepărtat de ei. James a ajuns-o din urmă după câteva clipe.

— Credeam că ai venit să-l vezi pe Ben, a spus China.

— Nu, prostuţo, am venit să te văd pe tine, i-a răspuns James zâmbind, jucându-se cu părul ei.

— Cum mai e la serviciu? Tot la fel de mult munceşti?

— De fapt, am veşti bune, a zâmbit James. De aceea am venit să te văd. Îţi mai aminteşti de prietenul meu, cel cu care am venit la nunta lui Clare cu Paul? China a dat din cap aprobator. Ne-am asociat şi am cumpărat un hotel în Atena, pe care o să-l administrăm împreună. Pe faţa lui se putea citi entuziasmul.

— Dar tu nu te ocupai cu aşa ceva, nu? a întrebat China, uimită de astfel de ştiri.

— Nu prea. James a ridicat din umeri. O să mă ocup de partea financiară, bineînţeles, dar aveam nevoie de o schimbare. Începusem să mă sufoc aici, a recunoscut el.

— Probabil că semeni cu tatăl tău mai mult decât credeai, i-a spus China.

— Poate, dar sunt sigur că asta este o ocazie nemaipomenită s-o iau de la capăt.

James era cam neliniştit, lucru pe care China nu-l mai observase la el până atunci, şi nu înţelegea ce se petrece. Crezuse că o să se stabilească acolo, avea propria afacere, avea o casă – i se părea o nebunie să renunţe la tot.

„Probabil că gândesc aşa pentru că am crescut la orfelinat”, îşi spuse ea cu amărăciune.

— Când pleci? l-a întrebat ea. Era tristă că o să piardă un prieten atât de bun, dar, în acelaşi timp, se bucura pentru el, pentru că făcea ceea ce-şi dorea cu adevărat.

— Cât se poate de repede, a răspuns James, nerăbdător. Nu ştiu încă sigur. M-am întors de la Atena azi-dimineaţă. De aceea n-am mai trecut pe la tine zilele acestea. Dar o să plec imediat ce rezolv toate treburile aici!

— O să-mi fie dor de tine! i-a spus China cu tristeţe. Ai fost un prieten foarte bun pentru mine.

— Chiar? James părea foarte mulţumit, dar şi-a schimbat repede expresia feţei când China l-a ciupit de braţ.

— Ştii ce vreau să spun.

— Şi mie o să-mi fie foarte dor de tine… Dar de ce nu vii cu mine? O să avem nevoie de o fată aşa de talentată ca tine.

China a început să râdă, simţindu-se flatată de o astfel de ofertă.

— Vorbesc foarte serios, draga mea. Dacă ai nevoie de o slujbă, vino cu mine! A luat-o de mână, încercând s-o convingă, dar ea a dat din cap.

— Am deja o slujbă, a răspuns ea. Dar s-a înfiorat când şi-a dat seama că numai gândul că o să-l părăsească pe Ben o opreşte.

— Cum vrei, dar oferta rămâne valabilă. Şi, apropo, cum te înţelegi cu Ben?

— Nu prea bine, a recunoscut China, plecând capul.

— De ce? a întrebat el curios, privind-o cu atenţie.

— Of, nu ştiu nici eu. Se pare că-l calc mereu pe nervi, şi e aşa de rece cu mine… Spre ruşinea ei, n-a putut termina fraza. A izbucnit în lacrimi, şocându-l pe James.

El a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept, neştiind ce altceva să facă. China şi-a şters lacrimile, tremurând furioasă.

— Oh, Doamne, îmi pare rău! a murmurat ea, supărată că s-a comportat atât de prosteşte şi pentru că l-a pus pe James într-o astfel de situaţie jenantă. S-a gândit că poate e aşa de sensibilă pentru că nu mai dormise bine de mult. Sunt doar obosită şi nervoasă şi nu vreau să te simţi prost, a continuat ea, controlându-şi cu greu lacrimile.

— Nu m-ai făcut să mă simt prost, i-a răspuns James, politicos, dar ea şi-a dat seama că minte. I se putea citi în ochi îngrijorarea, era foarte roşu la faţă, iar China se întreba de ce oare nu încercase până acum s-o sărute. Era o prostie, pentru că nu voia altceva de la James în afară de prietenie. Atunci, de ce era nemulţumită de atitudinea lui? „Probabil că nu sunt prea frumoasă”, îşi spuse ea, iar inima începu să-i bată mai tare, amintindu-şi sărutul lui Ben, furia senzuală şi fierbinte a buzelor lui.

James vorbea cu ea, şi a trebuit să facă un efort ca să-l poată urmări.

— Ce spuneai? s-a scuzat ea, privindu-l cu ochi întrebători.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem. Noroc e foarte obosit, iar Ben e probabil îngrijorat. N-o să fie prea încântat că ai ieşit cu mine când ar fi trebuit să munceşti din greu.

— Sunt sigură că n-o să se supere, a protestat China, sperând să aibă dreptate. Dar se aştepta la orice de la Ben Galloway.

Au pornit spre casă, braţ la braţ, sporovăind, urmaţi de Noroc, care abia se mai ţinea după ei. China şi-a umplut pieptul cu aerul proaspăt al dimineţii, simţindu-se foarte fericită. La un moment dat s-a oprit să culeagă de pe jos câteva frunze uscate. James trebuia să se întâlnească cu un posibil cumpărător al apartamentului său, aşa că a refuzat invitaţia Chinei la o cafea. I-a făcut cu mâna până când maşina lui a dispărut, apoi a intrat în casă.

Ben era foarte furios, aşa cum spusese James. S-au întâlnit în hol. China i-a zâmbit instinctiv, cu obrajii

îmbujoraţi de aerul rece. I-a întins mâna, spunându-i:

— Uite, frunze uscate! Nu-i aşa că sunt drăguţe? Ochii lui de chihlimbar au săgetat-o cu furie:

— Poate că sunt drăguţe, dar eu nu te plătesc să aduni frunze uscate! a izbucnit el. China l-a privit, copleşită de frumuseţea lui aspră.

— Eu… am fost doar la o scurtă plimbare, a îngânat ea, surprinsă de furia lui.

— O să găseşti la mine pe birou un teanc de hârtii în italiană, care aşteaptă să fie traduse şi bătute la maşină. N-am timp de pierdut cu „scurtele tale plimbări” cu fratele meu, a adăugat el, cu ochii pironiţi pe faţa ei.

Cuvintele lui au supărat-o foarte tare:

— Cred că exageraţi puţin, domnule Galloway. N-am puteri paranormale, aşa că nu ştiam că aveţi nevoie de mine, a spus ea. Şi dacă îmi amintesc bine, aţi spus că n-o să avem program fix.

— Când e treabă de făcut, am pretenţia să fii disponibilă, i-a spus Ben, trecându-şi mâna prin păr, făcând astfel ca materialul din care era făcută cămaşa să se întindă, punându-i în evidenţă muşchii puternici.

— Foarte bine, o să încep chiar acum, i-a răspuns China, furioasă. Şi n-o să mă opresc până nu le termin pe toate. E bine aşa, sau mai doriţi şi să-mi cer iertare în genunchi, domnule? A rămas şi ea şocată de obrăznicia ei, dar o enervase atât de tare. Îi stricase atât de uşor buna dispoziţie cu câteva cuvinte aspre şi exagerate. Era pur şi simplu fără inimă! Dar de data aceasta mersese prea departe. Ben a prins-o de umeri, cu mâini crude şi puternice, iar ea a gemut. A început s-o scuture, făcând-o să se înfioare.

— Nemernico! a ţipat el, iar gura i s-a strâmbat de furie. A tras-o spre el, i-a prins bărbia şi a sărutat-o pasional, până la sânge, descărcându-şi furia.

China se simţea neputincioasă în braţele lui, şocată de o

astfel de reacţie brutală. Se întreba dacă îl provocase intenţionat să facă aceasta. Dar sărutul lui s-a schimbat imediat, devenind mai tandru şi cerând parcă un răspuns. A apropiat-o de el, oftând, şi a început s-o mângâie delicat. Ea a simţit cum se topeşte în îmbrăţişarea lui, iar o slăbiciune caldă şi senzuală i-a cuprins trupul, făcând-o să se abandoneze. Mâinile ei au început să-l mângâie singure, mai întâi pe umeri, apoi prin păr, apropiindu-l tot mai mult de ea. Îşi dorea să nu-i mai dea drumul niciodată.

— China… a şoptit el, în timp ce gura lui fierbinte a început să-i exploreze obrajii. Dumnezeule, mă înnebuneşti! Ştii asta? A oftat din nou, strângând-o şi mai tare la piept, încât a ridicat-o de la podea

Un zgomot discret în spatele lor i-a anunţat că sosise doamna Stephenson. Îi privea dezaprobator, unul în braţele celuilalt. A trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre bucătărie.

— Bună dimineaţa, domnule Galloway. Bună dimineaţa, China.

— Bună dimineaţa, doamnă Stephenson. Ben a înclinat capul, iar vocea îi era foarte suavă.

— Bună, a adăugat China. Nu se putea abţine să nu râdă. Ben i-a dat drumul din braţe, sărutând-o tandru pe obraji.

— O să merg acum să mă ocup de hârtii, şi-a amintit ea, zâmbindu-i.

— Cred că ar fi mai bine să bem o cafea mai întâi, a spus Ben, luând-o de mână. Nu-şi puteau dezlipi ochii unul de celălalt, plutind parcă într-o lume numai a lor. Ochii mari şi inocenţi ai Chinei se adânceau în abisul auriu şi scânteietor al ochilor lui, unde se amestecau dorinţa nebună cu tandreţea, iar aceasta o făcea să i se taie respiraţia.

Parcă ieşiseră din timp, iar acel moment ar fi putut dura o veşnicie. Dar doamna Stephenson i-a trezit la realitate, ţipând la Noroc, care făcuse mizerie în bucătărie.

Au băut împreună o cafea. China o plăcea pe doamna

Stephenson care, deşi voia să pară foarte dură, avea de fapt o inimă de aur. Era în stare să flecărească ore în şir, povestind mereu despre familia ei. China abia aştepta s-o întrebe nenumărate lucruri despre Ben, pentru că era extrem de curioasă în această direcţie, dar simţea că nu ar fi frumos din partea ei.

Spera că într-o zi doamna Stephenson va aduce singură vorba despre el. Erau şanse mari, pentru că-i plăcea să bârfească, iar astfel China aflase o mulţime de lucruri despre toţi oamenii din oraş, probabil mai multe decât ştiau ei înşişi despre ei.

China îl privea pe Ben pe sub gene. Sporovăia cu doamna Stephenson, întrebând-o ce-i mai face familia. I-a spus că s-ar putea să aibă o slujbă pentru fiul ei mai mare, Geoff. Avea o frumuseţe foarte masculină. El a început să zâmbească, iar privirea îi era caldă şi seducătoare. Parcă simţise că-l priveşte, aşa că s-a uitat spre ea, iar ochii i s-au luminat o clipă de un sentiment necunoscut, apoi i-a zâmbit. China a zâmbit şi ea, simţind o căldură foarte plăcută în inimă.

Timpul trecuse mult prea repede şi trebuia să se apuce de treabă. Au mers amândoi în birou, unde focul din şemineu umpluse camera de miros de lemn ars. Flăcările parcă dansau pe pereţii placaţi cu stejar. Ben aranjase o masă lângă biroul său, cu o maşină de scris pe ea. Chinei nu i s-a părut că e o idee bună, pentru că simţea că n-ar fi putut munci cum trebuie atât de aproape de el. I-ar fi distras atenţia dacă de fiecare dată când ridica ochii din hârtii l-ar fi văzut.

— Acestea sunt hârtiile... N-a apucat să termine pentru că l-a întrerupt telefonul. China l-a privit vorbind la telefon, apoi plimbându-se cu o graţie de felină prin cameră ca să ia nişte hârtie dintr-un sertar. Era îmbrăcat cu nişte blugi strâmţi care-i scoteau în evidenţă coapsele puternice, şi o cămaşă de mătase, descheiată la piept, care îi punea în

evidenţă ochii ciudaţi şi frumoşi.

Avea un corp superb, înalt şi puternic, exact ca cele descrise în revistele pentru femei. Un astfel de bărbat ar fi putut avea orice femeie. „Iar eu nu sunt o excepţie”, îşi spuse ea, încercând să se adune. S-a aşezat la masă şi a început să scrie la maşină.

Traducerea i s-a părut foarte uşoară, aşa că în scurt timp era absorbită de ceea ce făcea. L-a privit doar o dată pe Ben, care se uita pe fereastră, la grădina tomnatică, cu o expresie ciudată în ochi.

China terminase aproape tot ce era de făcut până la prânz. Muncise toată dimineaţa fără oprire, a refuzat chiar şi invitaţia lui Ben la o cafea la ora unsprezece. N-a observat că o privea cu o tandreţe amuzată. Mai târziu, au mâncat împreună în bucătărie o supă delicioasă cu pâine şi brânză, urmată de fructe proaspete şi cafea.

În timp ce mâncau, l-a întrebat pe Ben despre afacerile lui. A muncit din greu după ce a terminat facultatea, a călătorit prin lume, câştigând bani şi cumpărând proprietăţi. Se pare că avea terenuri în aproape toate ţările din lume.

După prânz, şi-a continuat treaba şi a terminat cam într-o oră. Apoi era liberă să aranjeze camera pentru musafiri, să se joace cu Noroc şi să se gândească ce o să gătească la cină. Trebuia să fie ceva special, se gândea ea în timp ce aranja patul din camera de oaspeţi, care era chiar lângă camera lui Ben.

După-amiază a fost foarte ocupată. A trebuit să meargă să cumpere nişte legume proaspete. Când a intrat în curte, a văzut o maşină roşie, sport, parcată în faţa casei. Erau cu siguranţă musafirii lui Ben, care veniseră mai devreme. A încetinit, privindu-şi cu durere blugii vechi şi puloverul decolorat. Poate o să reuşească să se strecoare cumva pe uşa din spate şi să nu se arate până la cină. Dar Ben i-a stricat planurile, pentru că i-a făcut cu mâna să se apropie

de ei. China a parcat maşina, oftând, şi s-a privit cu durere în oglinda retrovizoare. Părul îi era prins neglijent într-o coadă, nu era machiată şi nici prea bine îmbrăcată, aşa că nu prea voia să-i întâmpine aşa pe oaspeţi. Dar Ben nu era de aceeaşi părere, aşa că a luat sacoşele şi a ieşit din maşină.

Alături de Ben stăteau un bărbat şi o femeie. Ben i-a strâns mâna şi era evident că amândoi erau foarte bucuroşi să se vadă. Cu siguranţă, erau prieteni foarte apropiaţi. Inima ei tânjea după căldura pe care o citea în ochii lui Ben. Apoi el a salutat-o pe femeia foarte elegantă care coborâse din maşină. China a observat că expresia lui s-a schimat când a sărutat-o pe obraji pe acea femeie. Nu ştia cum să interpreteze strălucirea din ochii lui şi nici încordarea din corpul lui.

Apoi a observat-o şi pe China şi a privit-o din cap până în picioare, fără să-i scape niciun detaliu. Ea stătea cu sacoşele în braţe, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în spatele lor.

— China, aş vrea să-ţi prezint nişte prieteni foarte buni, Olivia şi Charles Daniels. Olivia, Charles, ea e China.

China a îngânat un salut politicos. Charles Daniels i-a strâns mâna şi a privit-o îndelung, dar ea n-a observat nimic pentru că era atentă la Olivia. Imediat ce femeia a început să vorbească, China şi-a dat seama că ea îl sunase pe Ben zilele trecute şi-i lăsase un mesaj. Dar i se păruse că e o iubită furioasă, nu o prietenă, aşa că s-a mirat foarte tare văzând că e căsătorită. I-a întins mâna, dar femeia a ezitat să-i răspundă.

— Îmi pare bine, domnişoară Harmon. Sau am greşit cumva spunându-vă domnişoară? „Vorbe mieroase, dar otrăvite”, îşi spuse China, simţind o aversiune puternică şi instinctivă faţă de Olivia Daniels.

— Bună ziua, doamnă Daniels. Şi nu sunt căsătorită, a zâmbit ea.

Olivia Daniels fusese cu siguranţă foarte frumoasă în tinereţe. Avea trăsături delicate, iar ochii îi erau foarte frumos machiaţi. Părul negru strălucitor îi era prins într-un coc care voia să-i dea un aer sever, dar care, de fapt, îi evidenţia delicateţea figurii. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni negri până la genunchi, un pulover de lână foarte fin şi o jachetă de tweed, bijuterii delicate din aur şi nişte cizme până la genunchi. Arăta foarte bine, era frumoasă şi sofisticată. „Exact aşa cum nu sunt eu”, îşi spuse China cu tristeţe.

Olivia Daniels s-a îndepărtat repede, insinuând că nu-i pasă de ea, şi l-a luat imediat pe Ben de braţ. China a privit speriată cum i-a şoptit ceva la ureche, astfel încât nici ea, nici Charles să nu audă. Ben a zâmbit, iar ochii lui s-au întâlnit cu ai Chinei, unde putea să citească foarte uşor faptul că era puţin şocată. S-a desprins încet dar ferm din braţele Oliviei Daniels şi a luat sacoşele din mâinile Chinei.

— Haideţi înăuntru să bem ceva. Charles, o să descărcăm bagajele puţin mai târziu.

Crezând că invitaţia nu i se adresa şi ei, China s-a dus la bucătărie, încercând să se concentreze la ce are de făcut. Dar şi-a dat seama că nu-şi poate lua gândul de la Ben şi Olivia Daniels. Era foarte evident că era atrasă de Ben; nici măcar nu se uitase la soţul ei de când au sosit. Mai era şi mesajul de la telefon, plus reacţia lui ciudată când a salutat-o pe această femeie frumoasă. Foarte interesant!. „Poate că sunt amanţi”, iar acest gând i-a făcut inima să se strângă.

S-a prăbuşit într-un scaun, şocată de propriile-i gânduri, gata să-l calce în picioare pe Noroc. Nu putea fie adevărat, era ridicol, şi nu avea nicio dovadă care să susţină această idee. Dar nu putea să-şi alunge îndoiala din suflet. Simţise cumva că între Ben şi Olivia se întâmpla ceva, ca nişte vibraţii, ceva ce nu se putea exprima în cuvinte, ceva vag şi atât de dureros. I-a îngheţat sângele în vine numai

gândindu-se că Ben şi Olivia ar fi putut face dragoste.

— Oh, Doamne, a spus ea cu voce tare, e o prostie, nu mai vreau să mă gândesc la aşa ceva!

— La ce să te gândeşti? Vocea caldă a lui Ben s-a auzit în spatele ei. S-a întors şi l-a văzut stând în uşă, cu sacoşa cu legume într-o mână.

Inima a început să-i bată mai tare, văzându-l, aşa de puternic, umplând camera cu prezenţa lui masculină.

— Ăăă... la nimic. Gândeam cu voce tare, doar atât, a îngânat ea, conştientă că se putea citi totul pe faţa ei.

Ben a ridicat nepăsător din umeri:

— Eşti aşa de secretoasă! a spus el, privind-o cu ochi insondabili. Vino să bei ceva cu noi. Aş vrea să-i cunoşti mai bine pe Olivia şi pe Charles.

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie, a protestat China, supărată pentru ce-i spusese mai devreme. Nu voia oricum să ştie nimic despre acea femeie.

— Prostii! Eu cred că arăţi foarte bine. A luat-o de mână, a ridicat-o de pe scaun, punându-i mâna după umeri ca din întâmplare, şi au ieşit din bucătărie.

Apropierea lui era aproape de nesuportat. Atingerea lui parcă o ardea şi-i era aşa de greu să respire, să-şi înfrângă dorinţa nebună de a se abandona în braţele lui, de a cerşi cu buzele un sărut. Dar a mers lângă el calmă, fără să-şi trădeze sentimentele, simţindu-şi inima strânsă. Putea s-o influenţeze atât de uşor.

— Obţii întotdeauna ceea ce vrei, nu-i aşa? l-a întrebat abătută, înfruntându-i cu răceală privirea mirată.

— Nu prea îţi vine să crezi, draga mea? a răspuns el tăios, scrutând-o cu o privire rece.

— Ba da, cred. Probabil pentru că eşti atât de autoritar şi, la naiba, atât de încrezător în tine! a izbucnit ea, ieşindu-şi din fire.

Nu va afla niciodată cât de mult ţine la el, aşa că nu se aştepta ca sentimentele să fie reciproce. Acest gând era

greu de suportat şi nu se mai putea controla, chiar dacă ştia că fusese nedreaptă cu el.

Gura lui s-a subţiat, auzind insulta, şi şi-a luat mâna de pe umărul ei, ca şi cum n-ar mai fi putut suporta atingerea ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat-o cu o voce calmă şi răbdătoare, iar China a rămas dezamăgită. Ar fi vrut să-l plesnească. Se enerva atât de tare, ori de câte ori el încerca să-şi controleze reacţiile.

— Bănuiesc că nu ţi-a trecut prin minte că poate n-am chef să beau nimic şi că nu vreau să am nimic de-a face cu prietenii tăi! i-a spus ea, recunoscând în sinea ei că nu vrea să concureze cu Olivia Daniels.

Privirea lui Ben era întunecată şi nervoasă.

— Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. N-ai nicio obligaţie, bineînţeles. I-a întors spatele şi a plecat.

China a rămas nemişcată un timp, şocată de obrăznicia ei, apoi a fugit după el fără să-şi dea seama ce face şi l-a prins de braţ.

— Ben, iartă-mă, am fost foarte nepoliticoasă. Mi-ar face plăcere să beau cu voi şi să-ţi cunosc prietenii, i-a spus dintr-o suflare, cu ochi rugători.

El a privit-o, apoi a oftat, a luat-o de umeri şi a strâns-o la piept.

— Şi mie îmi pare rău. Probabil că am tendinţa de a fi prea autoritar, a zâmbit el.

Au intrat împreună în sufragerie. Charles Daniels era la fereastră, Sorbindu-şi băutura în linişte, cu privirile pierdute în zare. Olivia şedea lângă foc, fragilă şi frumoasă, şi s-a încruntat când a văzut că Ben o ţine pe China de umeri. China a simţit că cei doi au o relaţie tensionată, ca şi cum se certaseră înainte ca ei să intre în cameră.

— Ce vrei să bei? a întrebat-o Ben zâmbind, simţind că are nevoie de încurajare.

— Apă tonică, te rog, i-a răspuns ea. Avea nevoie de ceva

tare care s-o calmeze. Ben a privit-o surprins, dar n-a spus nimic. I-a dat un pahar, iar apoi şi-a pus şi lui nişte whisky. Apoi s-au aşezat, China faţă în faţă cu Olivia, iar Ben între ele. Charles li s-a alăturat şi a început să vorbească cu China, vrând să detensioneze atmosfera din încăpere.

China şi-a dat seama că Charles Daniels era un om bun. Era spiritual, drăguţ şi deschis. Olivia era tăcută, pretinzând că o doare capul, dar China simţea că ochii ei o înţeapă.

— Am înţeles că eşti menajera lui Ben. De cât timp lucrezi aici? a întrebat-o ea brusc, iar gura frumoasă a schiţat un zâmbet care nu era deloc amabil.

— Nu de mult, de fapt sunt aici de mai puţin de două săptămâni, a răspuns calm, înfruntând liniştită privirea femeii.

Olivia a ridicat o sprânceană.

— Bănuiesc că e mai ieftină decât o soţie, nu-i aşa Ben, dragul meu? Şi e evident după cum arată că munceşte din greu. Ochii ei verzi îi studiau părul şi hainele vechi.

Ben nu a spus nimic, iar un zâmbet rece i se citea pe faţă. China spera să-i ia apărarea în faţa acelei femei, dar a fost dezamăgită. Se simţea nesemnificativă şi murdară, pentru că înţelesese aluzia Oliviei. „Aş vrea să fiu iubita lui, îşi spuse, iar în ochi i se putea citi totul, pentru că sunt sigură că asta te va surprinde şi te va supăra aşa de tare încât o să pleci din această casă”.

Evitând privirea tristă şi compătimitoare a lui Charles, şi-a terminat repede băutura. Era atât de grăbită, încât s-a înecat la ultima înghiţitură, iar Olivia Daniels a început să râdă, umilind-o şi mai tare. S-a ridicat în picioare, adunându-şi ultimele rămăşiţe de demnitate, a inventat o scuză şi a plecat, fără să-i pese ce va spune Ben.

A pregătit cina cu foarte mare atenţie, asigurându-se că mâncarea nu va putea fi criticată în niciun fel. A hotărât să facă o supă consommé, urmată de somon prăjit în sos olandez, servit cu mazăre, broccoli, asparagus şi cartofi.

Urma apoi brânza şi desertul. Şi-ar fi dorit foarte mult să nu fi acceptat invitaţia lui Ben la masă. O invitase în acea dimineaţă, în timp ce dactilografia, iar ea a fost de acord, dar nu era atentă la ce spune. „Ce prostie din partea mea”, îşi spuse, spălând nervoasă legumele. După ce a terminat totul, s-a dus în sufragerie şi s-a aşezat lângă foc, cu Noroc în poală, oftând. Era întuneric afară, dar încă nu a tras draperiile la geamuri. Auzea vântul prin copaci, iar ramurile băteau în geam. În cameră era aşa de bine, cald şi frumos. A privit cu drag toate lucrurile care erau în cameră – o vază cu flori pe care le culesese cu o zi înainte, când ieşise afară cu Noroc, o mică sculptură din fildeş pe care o primise de la Clare de ziua ei şi o pernuţă brodată pe care o făcuse ea în Italia. Îşi pusese amprenta pe acel loc, era al ei acum, şi i se va rupe inima când va trebui să plece de acolo. Se simţea sfârşită şi foarte deprimată. Apariţia Oliviei Daniels o făcuse cumva să se simtă nesigură pe ea, dar, şi mai grav, o făcuse să-şi dea seama ce simte pentru Ben. Gândul că Olivia Daniels, sau oricare altă femeie putea fi iubita lui, îi strângea inima de durere. Iar aceasta nu putea fi decât gelozie. Era o descoperire şocantă şi înspăimântătoare, dar trebuia să recunoască: se îndrăgostise nebuneşte şi ireversibil de Ben Galloway.

Capitolul 6

A rămas nemişcată cam douăzeci de minute, analizându-şi sentimentele în amănunt. Cum putea să-l iubească pe Ben? îl cunoştea de foarte puţin timp, iar în aproape tot acest interval îi fusese nesuferit. Poate prea nesuferit. Era de asemenea foarte clar că el n-o iubea, iar asta o durea cel mai tare. „Trebuie să plec de aici”, îşi spuse ea, uitându-se în jur, dar şi-a dat seama că n-ar putea face acest lucru. Lacrimi de durere i-au umplut ochii. Cum reuşise să i se strecoare aşa în inimă şi să i-o umple? Cum reuşise oare să-i întoarcă viaţa cu susul în jos, fără măcar să se fi străduit?

S-a ridicat în picioare, aşezându-l pe Noroc pe covor. Voia să facă o baie, o baie fierbinte şi lungă, ca să-şi înece supărarea. În timp ce dădea drumul la apă, se gândea cu ce să se îmbrace la cină. Va arăta foarte bine, iar acest gând îi va da curajul să-i înfrunte pe Ben şi pe Olivia Daniels.

S-a scufundat în apa fierbinte şi parfumată şi a rămas acolo mult timp. Apoi s-a spălat pe păr, dar nu reuşea să şi-l scoată pe Ben din minte. Când a ieşit din cadă, şi-a privit trupul gol cu nemulţumire. Olivia Daniels era mult mai suplă decât ea, iar corpul ei era mai plin, cu sâni mari, cu talie subţire, coapse puternice şi picioare lungi. Pielea îi era de culoarea alabastrului, dar acum şi-ar fi dorit să fie mai bronzată. S-a îmbrăcat cu halatul de baie, oftând, apoi şi-a pieptănat părul.

Faţa ei era alungită şi slabă, cu ochi mari de un albastru-intens, cu nas mic şi gură senzuală. „Nu sunt deloc frumoasă”, îşi spuse ea strâmbându-se, dar de fapt nu era conştientă de farmecul ei.

S-a întors în sufragerie să-şi usuce părul lângă foc şi s-a aşezat pe jos. Era atât de adâncită în gânduri, încât n-a auzit bătaia în uşă. L-a văzut doar pe Ben intrând, cu două ceşti în mână. Părea foarte obosit şi tras la faţă. I-a zâmbit:

— Bună!

— Bună! Am adus nişte cafea şi mă întrebam dacă pot rămâne puţin cu tine, i-a spus el, întinzându-i o ceaşcă.

— Mi-ar face plăcere, i-a răspuns ea, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun. Şi mulţumesc pentru cafea.

Ben s-a aşezat, privind-o cum stă la picioarele lui, pieptănându-şi părul ud. Doar o lampă era aprinsă în cameră, scăldându-i pe amândoi în lumină roşie, iar în restul încăperii era întuneric.

— Unde îţi sunt musafirii? l-a întrebat China, privindu-l peste ceaşca de cafea.

— Se ceartă la ei în cameră, aşa că am hotărât să nu stau prin preajmă, i-a răspuns Ben râzând.

— Povesteşte-mi mai multe despre ei. Îi cunoşti de mult timp?

— Îl ştiu pe Charles din facultate. Ne-am întâlnit în a doua zi din anul întâi, iar de atunci am rămas prieteni. Îmi amintesc că nu voia de fapt să urmeze acea facultate, dar părinţii lui nu erau de acord ca el să urmeze şcoala de arte. Acum e arhitect şi are foarte mulţi clienţi. A făcut un compromis, probabil. Vocea îi era tristă când vorbea despre prietenul său.

— Şi Olivia? China s-a străduit să pară calmă, surprinsă că a îndrăznit să-l întrebe aşa ceva.

— Am cunoscut-o pe Olivia acum patru ani, când s-a căsătorit cu Charles. Era fotomodel pe atunci, iar Charles a bătut-o la cap până a acceptat să se căsătorească cu el, a răspuns Ben, ca şi cum Olivia n-ar fi însemnat nimic pentru el. Era foarte convingător, iar China l-a crezut. Apoi s-a uitat prin cameră, ca şi cum s-ar fi plictisit să vorbească despre Charles şi Olivia. I-ai dat acestei camere un aer liniştit şi intim pe care nu l-a avut niciodată. Sper că nu te deranjează că am venit la tine, a continuat el.

— Nu, dimpotrivă. Îmi face plăcere că ai venit, a murmurat ea, sincer, dorindu-şi să-l fi putut atinge. Părea atât de singur. Ben… L-a privit în ochii aurii, dar a simţit un

nod în gât şi nu mai putea spune nimic.

Se priveau în ochi, iar China nu-şi putea ascunde dorinţa. Ben s-a aplecat spre ea, şoptindu-i numele şi a luat-o în braţe. A tras-o mai aproape de el şi a lipit-o de pieptul lui puternic.

China a început să-i caute gura instinctiv, aşa cum îşi imaginase de atâtea ori, iar buzele lui i-au răspuns cu săruturi flămânde. Apoi a oftat din adâncul sufletului, a strâns-o şi mai tare la pieptul lui şi a continuat s-o sărute tot mai apăsat, explorându-i gura şi făcând-o să se lipească şi mai tare de el.

— Strânge-mă în braţe, China, i-a şoptit el la ureche, iar ea, ghicindu-i dorinţa, l-a îmbrăţişat plină de iubire, mângâindu-i spatele.

El a început s-o sărute pe obraji, apoi pe ochi, coborând spre gât, în timp ce descheia nasturii halatului ei de baie, ca să-i sărute cu buze fierbinţi pielea parfumată de pe umeri. China a lăsat capul pe spate, cuprinsă de durerea dulce şi senzuală care-i umplea fiinţa. Era subjugată de iubire, iar inima îi bătea nebuneşte, oprindu-i mintea în loc. Ben a început din nou să-i caute gura, iar ea simţea că se topeşte în braţele lui. Focul îi făcea pielea albă să strălucească, iar el o privea cu ochi scânteietori. A tras adânc aer în piept şi a murmurat:

— Eşti atât de frumoasă!

Dorinţa din ochii lui era amestecată cu un fel de tandreţe, iar inima ei s-a oprit în loc. Trupul ei nu mai cunoscuse până atunci mângâieri atât de delicate şi de intime.

— China, am atâta nevoie de tine! a gemut el, iar ea a simţit că ar da orice să-l facă fericit.

Cu degete tremurătoare, China i-a descheiat nasturii de la cămaşă, ca să-i simtă căldura trupului. A început să-l mângâie timid, făcându-l să ofteze. El o strângea atât de tare la piept, încât abia mai putea respira.

— China, lasă-mă să te iubesc. Te doresc din prima zi de

când te-am văzut…

Ea l-a oprit cu un sărut, mângâindu-i umerii bronzaţi şi puternici. Îl dorea şi ea la fel de mult. Era singurul bărbat pentru care nutrea aceste sentimente şi era sigură că va fi un iubit tandru, care o va învăţa lucruri pe care nici nu şi le imaginase. Dar el aştepta răspunsul ei, fără s-o forţeze, dar strângând-o la piept. „Îl iubesc aşa de mult!”, îşi spuse ea, nemaiputându-şi controla sentimentele.

Dar telefonul a început să sune, lung şi insistent, risipind farmecul în care erau învăluiţi.

— Ben… China nu voia ca el să plece. Din partea ei, telefonul putea să tot sune.

El i-a zâmbit, cu ochii plini de tandreţe, şi s-a ridicat în picioare. Ea a rămas jos, privindu-l mişcându-se cu o graţie de felină. A intrat în dormitorul ei să răspundă la telefon. S-a întors lângă ea după un timp, privind-o cu ochi întunecaţi.

— James vrea să vorbească cu tine, i-a spus scurt, dar era evident că se enervase.

— Ben, te rog… a început ea.

— Îmi pare rău, China, i-a răspuns el şi a ieşit din cameră, trântind uşa în urma lui.

China abia s-a ridicat în picioare şi şi-a încheiat halatul cu degete tremurătoare. Se simţea atât de singură şi de abandonată, încât îi venea să plângă. Oh, Ben! Inima o durea în piept.

James era foarte vesel şi a invitat-o la cină în seara următoare, spunându-i că nu ştie cât timp va mai rămâne în Anglia. Ea a acceptat invitaţia, dar i-a explicat că va trebui să vadă dacă Ben nu are treabă cu ea. Era totuşi sigură că nu va avea nimic împotrivă. „Chiar va fi fericit să scape de mine într-o seară”, îşi spuse cu disperare, ştergându-şi lacrimile care-i alunecau pe obraji. Încerca să fie la fel de veselă ca James, dar nu putea. El s-a îngrijorat, dar n-a insistat să-i povestească ce a păţit.

Apoi a început să se pregătească pentru cină. Şi-a aranjat

părul şi s-a machiat cu foarte mare grijă. Şi-a pus în evidenţă ochii, folosind fard argintiu şi mult rimel, iar buzele le-a colorat cu o nuanţă deschisă. S-a îmbrăcat cu o rochie albă din mătase, foarte simplă, doar cu câteva imprimeuri de flori albastre la tiv. Şi-a pus la gât un lănţişor de argint, iar părul l-a lăsat să-i cadă pe umeri. Când a fost gata, s-a privit în oglindă şi era foarte mulţumită cum arăta. Părea încrezătoare şi sofisticată, exact ce avea nevoie pentru a-şi petrece seara în compania Oliviei Daniels.

S-a dus în bucătărie să verifice dacă mâncarea e gata şi apoi în sufragerie să aranjeze masa. O auzea pe Olivia Daniels râzând în camera de alături, iar aceasta a făcut-o să se strâmbe. „Cu siguranţă, Ben o face să se amuze aşa”, se gândea ea cu amărăciune, trântind sertarul în care erau tacâmurile.

După ce a terminat de pregătit totul, mai avea cinci minute libere. Aşa că şi-a aprins o ţigară şi a început să fumeze, privind pe fereastră. Era o seară rece de început de iarnă, iar luna strălucea pe cer. „Ce să fac?”, se întreba ea. „Dacă rămân aici, cu inima plină de iubire faţă de Ben, o să sufăr foarte mult”.

A sărit de pe scaun când o mână a atins-o încet pe umăr. Ben era lângă ea, atras parcă de gândurile ei.

— Eşti bine? a întrebat-o el, întorcându-i faţa spre el ca s-o vadă mai bine.

China l-a privit tăcută, urându-l parcă în sufletul ei că a făcut-o să se îndrăgostească de el, fără măcar să se străduiască. Se schimbase pentru cină. Părul îi era ud de la duş şi era îmbrăcat cu o haină albă, foarte elegantă, era strâns croită pe corpul lui musculos şi cu nişte pantaloni negri. Era atât de aproape de ea, încât îi simţea mirosul pielii, masculin şi ameţitor, iar inima a început să-i bată mai tare.

— Bineînţeles că sunt bine, a răspuns ea, cu un ton dispreţuitor. Sau te aşteptai să fiu distrusă după ce am fost

puţin în braţele tale? îl privea sfidător, iar pe buze i se citea un zâmbet neobişnuit de rece.

Tandreţea a dispărut din ochii lui Ben, înlocuită imediat de acea expresie severă cu care China se obişnuise deja. Nu trebuia să afle niciodată ce efect are asupra ei. Nu voia să-l rănească, dar dacă afla ce simţea pentru el, nu-i mai rămânea nici măcar demnitatea.

— Nu, nu mă aşteptam la asta, i-a spus rece, strângând-o instinctiv de umăr. Am învăţat să nu aştept nimic de la tine. Cuvintele lui o dureau, dar ştia că ea era de vină. Se lupta cu strânsoarea lui, încercând să-i ia mâna de fier de pe umărul ei, iar ochii i s-au umplut de lacrimi de furie.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, atingerea ta îmi face scârbă! a ţipat la el, atât de rănită şi nervoasă încât nu mai ştia ce spune, dar simţea că trebuie să se răzbune.

Dar el nu i-a dat drumul, ci a privit-o cu ochi reci şi furioşi. În spatele acestei furii mai era însă ceva, ca o emoţie care, dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, China ar fi putut-o lua drept durere.

— Atunci, eşti o actriţă foarte bună, draga mea. Aş fi putut jura că ai fost sinceră mai devreme, a murmurat el cu o voce stinsă.

— Dar te-ai înşelat şi te urăsc! a şuierat China printre dinţi, luptându-se cu dorinţa care creştea în ea, doar simţindu-l atât de aproape.

— Ştiu că mă urăşti şi că nu suporţi atingerea mea. Ce transformare! Se pare că ai uitat ce s-a întâmplat între noi, că ţi-am gustat gura şi pielea albă. Nu poţi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, China, pentru că eu o simt ca pe urma unui fier înroşit. Cuvintele lui erau atât de suave, încât a simţit că se înroşeşte din nou, umilită.

— Ben, eu... tu... Glasul i s-a stins, văzându-i privirea agresivă.

— Ar fi trebuit să nu mă mai opresc, să-ţi devorez trupul frumos atunci când am avut ocazia, a spus el, iar dorinţa îi

ardea în priviri.

— Numai că n-ai avut ocazia.

— Am avut ocazia, iar tu nu m-ai fi oprit. Adică nu m-ai oprit. Mă doreai şi tu, draga mea, aproape la fel de mult cum te doream eu. O privea cu ochi insolenţi, ca şi cum i-ar fi putut vedea trupul prin mătasea albă.

China a plecat capul. Nu mai era nimic de spus. Avea dreptate, chiar dacă acel adevăr era dureros. Nu putea să se mintă pe ea însăşi. Ben a oftat şi i-a dat drumul, ca şi cum era sătul de ceartă. Şi-a aprins o ţigară şi a început să fumeze cu poftă, sprijinit de marginea mesei. O privea foarte atent, iar furia îi dispărea încet din priviri. China ştia că atunci era momentul să fugă, să plece din cameră, dar şi-a dat seama că nu vrea să se mişte de acolo. Îl privea cum fumează, cum se străduieşte să se calmeze. Era fascinată de puterea lui, de frumuseţea lui masculină, era copleşită de iubirea ce i-o purta. Iar el i-a zâmbit brusc.

— Îmi pare rău, i-a spus. Nu ştiu ce se întâmplă cu noi, sar scântei de fiecare dată când ne întâlnim. Vrei să ieşim mâine seară în oraş, să cinăm împreună? A citit uimirea din ochii ei, aşa că a adăugat: N-am nicio intenţie ascunsă, micuţo, e doar o cină. Fără nicio obligaţie. Un nou început.

China voia din toată inima să accepte. Exact de asta aveau nevoie, de un nou început, care ar fi aranjat puţin lucrurile între ei. Dar şi-a amintit de James, căruia îi promisese deja că va merge cu el la cină.

— Îmi pare rău, dar nu pot, a răspuns ea cu jumătate de gură, simţind că-i alunecă printre degete ceva foarte preţios.

— De ce nu poţi? Spune-mi, China, abia aştept să aflu.

— O să ies cu James, i-a explicat ea, dar gândul acesta i se părea prostesc.

— Am înţeles. Vocea lui Ben era foarte ironică şi abia mai putea să-şi controleze furia. Şi-a stins ţigara cu un gest violent.

China a vrut să-i explice, să-l roage să amâne pe altă dată, dar el i-a tăiat vorba, înainte să poată spune ceva.

— Pentru Dumnezeu, scuteşte-mă de detalii! N-am nevoie de nicio explicaţie, a murmurat el şi a plecat din cameră.

Cina care a urmat a fost un dezastru pentru China, chiar dacă mâncarea era delicioasă. Nu avea deloc poftă de mâncare, abia a gustat câteva linguri de supă, iar somonul l-a învârtit în farfurie până când şi-a dat seama că nu va fi în stare să-l mănânce. Noroc că trebuia să se ridice din când în când de pe scaun ca să-i servească pe ceilalţi.

Olivia Daniels arăta foarte bine în rochia neagră de crep şi cu bijuterii de aur cu diamante. Sporovăise tot timpul cu Ben, ca şi cum nu ar fi observat prezenţa soţului ei, iar China era revoltată de o astfel de purtare. Era aşezată în faţa lui Ben, aşa că-i putea studia reacţiile la asaltul Oliviei. Era fermecător şi politicos, dar cu toate că nu putea citi nimic în ochii lui de chihlimbar, simţea că e încordat.

A vorbit mult cu Charles, fericită că putea să-i distragă atenţia de la comportamentul soţiei lui. Povesteau despre pescuit când o remarcă a Oliviei i-a întrerupt brusc.

— Ce idee inovatoare, să-ţi inviţi servitorii la masă! Dragul meu Ben, trebuie să recunosc că eşti foarte îngăduitor.

S-a lăsat brusc tăcerea în cameră, iar China s-a înroşit până în vârful urechilor de ruşine, dorindu-şi să poată să dispară. Ben o privea cu ochi reci; era evident că nu-l interesa ce se petrece.

— Ai grijă cum vorbeşti, Olivia! izbucni Charles, luând apărarea Chinei.

Olivia a început să râdă, privindu-şi soţul cu ochi răutăcioşi.

— Vă puteţi baza întotdeauna pe Charles, îi susţine mereu pe cei asupriţi, a spus ea uşor sarcastic.

Charles s-a înroşit şi abia mai putea să-şi controleze furia.

— Data viitoare n-o să te mai rog, Olivia, a avertizat-o el, furios.

— Oh, Charles, chiar eşti amuzant, a răspuns ea, sigură că vorbele ei vor avea efectul scontat.

China şi-a dus o mână tremurătoare la gură, lăsând furculiţa să-i cadă. Ura scenele de acest gen, mai ales cele în care oamenii încercau să se rănească unul pe celălalt. Ben a privit-o, iar ochii i s-au întunecat.

— Olivia, cred că ar fi mai bine să mergi în camera ta, i-a spus el liniştit şi autoritar.

Olivia s-a uitat la el, gata să-i răspundă, dar el o privea arogant, aşa că n-a mai avut curajul să spună nimic. I-a aruncat Chinei şi apoi lui Charles priviri pline de ură, s-a ridicat de la masă şi a plecat, trântind uşa în urma ei.

— Ben, nu ştiu ce să-ţi spun, a început Charles, stingherit. Apoi s-a întors către China. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru comportamentul exagerat al Oliviei.

China a reuşit să schiţeze un zâmbet:

— Nu e vina ta, i-a răspuns ea, încercând să-l liniştească, şocată de durerea şi ruşinea pe care le citea în ochii lui.

— Poate că ar fi bine să-i duci nişte cafea Oliviei, i-a sugerat Ben prietenului său.

Charles a sărit în picioare, fericit că are o scuză să poată pleca.

După plecarea lui Charles, China n-a avut curajul să-şi ridice ochii. Şi-a băut cafeaua repede, cu toate că era prea fierbinte, nerăbdătoare să plece şi ea cât mai repede. Ştia că Ben o priveşte.

— Biata China, a glumit el. Cina ta delicioasă a fost un dezastru.

— Nu mai contează, a spus ea.

— Te-a supărat cumva această scenă josnică? a zâmbit el.

— Cu siguranţă, nu mi s-a părut atât de amuzantă cum ţi se pare ţie, a răspuns ea.

— Căsnicia lor nu merge prea bine acum, a remarcat Ben, indiferent. Nu părea că-i pasă prea mult. Sau poate că abia aştepta ca Olivia să fie liberă. China s-a încruntat. Olivia are o limbă ascuţită, n-o lăsa să te supere, a adăugat el.

— N-am să o las, a şoptit China.

— Mă bucur să aud asta. Oricum, nu te poţi pune cu ea, are multă experienţă. Şi-a ascuţit dinţii cu multe persoane nevinovate, aşa ca tine. Ai fost drăguţă cu Charles şi asta a supărat-o.

— Dar nici nu-i pasă de el, a continuat China, mirată. De ce să se supere că am vorbit cu el?

— Pentru că eşti tânără şi frumoasă, iată două motive serioase.

— Tot nu înţeleg, a zis China, gândindu-se încă la complimentele pe care tocmai le primise. Ceea ce îi spusese nu avea nicio logică.

— Mai bine las-o baltă, a sfătuit-o el. Poate toate acestea au fost un avertisment, în cazul în care ai pus ochii pe frăţiorul meu.

— Eşti un prost! a şuierat ea, urându-l. Dar el a ridicat din umeri.

— E foarte dureros când iubirea se transformă în ură. Tu încă n-ai învăţat această lecţie, i-a spus el nepăsător.

„Dar ce ştii tu despre iubire?” ar fi vrut ea să-l întrebe, dar bineînţeles că nu i-a spus nimic. S-a ridicat în picioare şi a început să strângă masa.

Charles a ajutat-o să spele vasele. Era foarte jenat de ceea ce se întâmplase la cină.

— Şi eu şi Olivia ne-am dat seama de mult că relaţia noastră s-a terminat, dar uneori e greu să renunţi pur şi simplu, i-a spus el, ştergând o farfurie.

— Dar tu o mai iubeşti? l-a întrebat China, simţind că e trist.

— Nu ştiu. Relaţia cu Olivia e ca şi cum aş fi dependent de droguri. E o obişnuinţă de care am nevoie.

— Îmi pare rău, a şoptit ea. Părea destul de neajutorat şi-l compătimea. Şi ce o să faceţi acum?

— Ea vrea să divorţeze, iar eu cred că e cea mai bună soluţie pentru moment, a răspuns Charles. Îmi pare rău că a trebuit să fii şi tu implicată în această situaţie jenantă.

— Nu-ţi face griji, am un dar de a nimeri întotdeauna în situaţiile cele mai jenante. China a început să râdă, iar apoi au terminat treaba, ca doi vechi prieteni.

China nu mai voia să dea ochii cu Ben, aşa că imediat ce au terminat totul, s-a strecurat în camera ei. I-a spus lui Charles că o doare capul, iar el a părut că o înţelege. Dar, odată ajunsă în camera ei, nu mai avea stare. Era plină de energie. „Am nevoie de mişcare”, îşi spuse ea, uitându-se pe fereastră. Era prea întuneric şi prea frig afară ca să meargă la o plimbare, dar şi-a amintit de piscină. Ben îi dăduse voie s-o folosească oricând dorea. Era exact ce avea nevoie: câteva ture de bazin o vor obosi destul şi poate că astfel va putea dormi în sfârşit.

S-a dus în dormitor şi a început să-şi caute costumul de baie prin sertare. Şi-a luat apoi halatul şi a pornit spre piscină. Era foarte emoţionată, de parcă ar fi încălcat toate regulile nescrise ale etichetei înotând la miezul nopţii. A ajuns în seră fără să se întâlnească cu Ben, Olivia sau Charles, ceea ce era foarte bine. A aprins doar un bec, cel de deasupra bazinului.

A zâmbit în sinea ei. Singurătatea aceea era foarte plăcută. S-a aşezat pe marginea piscinei şi a sărit graţios în apa călduţă. I-a luat doar câteva secunde pentru a se obişnui cu temperatura apei, care părea rece la început pe pielea ei fierbinte. A început să se bălăcească asemenea unui copil fără griji. Era minunat! S-a lăsat să plutească pe spate, privind stelele printre frunzele plantelor tropicale care umpleau sera. Se gândea la Ben, iar inima i se

strângea de iubire.

Trebuia să plece cât mai repede de la Aspenmere Hall, iar acest gând o umplea de tristeţe. A început să înoate, încercând să se obosească. Trebuia neapărat să doarmă puţin, pentru că începuse să se simtă şi să arate foarte rău. „Sau poate ar trebui să mă îmbăt”, îşi spuse ea, apoi începu să râdă.

La un moment dat s-a simţit împăcată şi, fără niciun motiv, destul de fericită. Se îndrăgostise pentru prima dată în viaţa ei. Se spune că e mai bine să iubeşti şi să pierzi. Îl va pierde pe Ben Galloway, dar îl va iubi mereu, iar la acea oră din noapte asta n-avea prea mare importanţă.

L-a zărit pe Ben câteva clipe mai târziu. Stătea în uşa serei şi fuma. O privea pe ascuns. „Probabil crede că sunt nebună că înot şi râd de una singură la ora asta”, îşi spuse ea, iar sângele începu să-i fiarbă în vine, văzându-l.

— Ce faci aici? l-a întrebat, în timp ce stropea cu apă.

— Mă plimbam prin grădină şi am văzut lumină, a răspuns el, apropiindu-se de marginea bazinului.

— Vino să înotăm împreună, l-a invitat ea.

— Nu vrei să fii singură? a zâmbit el.

— Nu neapărat. Am venit aici doar să fac o baie, nu ca să fiu singură, i-a explicat ea. Iar apa e perfectă, l-a încurajat.

Câteva minute mai târziu, Ben a sărit în apă şi a înotat spre ea. Era un înotător foarte bun, iar trupul lui puternic înainta prin apă foarte repede şi foarte uşor.

— Pari foarte fericită, a remarcat el.

— Sunt fericită pentru că nu mai îmi pasă, a spus ea râzând, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Eşti o norocoasă, atunci. Părea uimit de strălucirea ei şi nu-şi mai putea lua ochii de la ea. China, vreau să vorbim. Era foarte serios, iar China i-a întors spatele, panicată.

— Nu fi atât de serios, Ben – nu în seara aceasta, l-a rugat ea, simţind că-i vine să plângă. E prea mult pentru

mine. A vrut să se îndepărteze, dar el a prins-o de mână şi a tras-o fără efort spre el.

— Va trebui să mă asculţi, i-a şoptit el.

— Nu, a răspuns ea încet, îmbrăţişându-l ca să se poată ţine la suprafaţă. Mai bine sărută-mă! A rostit aceste cuvinte înainte să-şi dea seama ce spune, exprimându-şi astfel cea mai tainică dorinţă. N-a mai avut timp să dea înapoi, pentru că el a prins-o în braţe şi a sărutat-o cu buze reci şi pasionale, mângâind-o.

China s-a încolăcit în jurul lui, răspunzându-i la sărut cu o pasiune inocentă. Dar apoi i s-a făcut frică şi s-a desprins din braţele lui. El a lăsat-o să plece, fără să încerce s-o ia din nou în braţe. Îl privea cu ochi mari, iar el i-a atins buzele cu un deget.

— Nu fi aşa de şocată, micuţo. Tu ai vrut să te sărut, a glumit el, deşi nu părea că-i pare rău pentru ce făcuse.

— Ştiu, şi probabil că n-a fost o idee prea bună, a răspuns ea râzând, fără să înţeleagă de ce i s-a schimbat starea.

— Olivia şi Charles pleacă mâine. Probabil şi-au dat seama că vizita lor aici a fost o idee foarte proastă, iar Charles este foarte jenat de felul în care Olivia s-a purtat cu tine.

— Nu mai contează acum, a răspuns China. E prietenul tău şi nu vreau să plece din cauza mea.

— Ştiu. Ben i-a zâmbit, apoi a adăugat: dar dacă Charles mai rămâne, cu siguranţă se va îndrăgosti de tine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. China îl privi uimită.

— Chiar nu înţelegi? Eşti chiar atât de naivă încât să nu ştii ce efect ai asupra bărbaţilor? întrebă el.

— Îţi baţi joc de mine? China se încruntă.

— Of, China, oftă Ben, mai în glumă, mai în serios. Eşti întotdeauna pe poziţie de apărare! I-a dat la o parte părul ud de pe faţă cu o mişcare senzuală şi tandră. Charles s-a uitat doar o dată la tine, la frumuseţea şi bunătatea ta, şi nu şi-a mai putut dezlipi ochii de tine. Inima ta curată

străluceşte, te face luminoasă. Pentru bărbaţi ca el, eşti ca un far pe o mare agitată de furtună.

China s-a înroşit, jenată şi flatată de complimentele lui…

— Sunt sigură că vorbeşti ca să nu taci, spuse ea, încercând să nu-i tremure vocea.

— Iar eu sunt sigur că ţi-ai dat seama că vorbesc serios. Dar mai bine povesteşte-mi despre James, i-a cerut Ben, aparent foarte liniştit.

China l-a privit, şocată de schimbarea bruscă de subiect. N-avea ce să-i spună despre James, inima ei era doar a lui.

— Îmi este foarte drag, i-a răspuns prevăzătoare, după o scurtă pauză.

— Drag? Ce sentiment mai e şi acesta? a întrebat el, iar furia a început să crească în el. Dacă nu era atentă, poate o va face să-şi mărturisească iubirea. Era foarte inteligent.

— Cred că asta nu te priveşte, i-a spus ea cu răceală.

— Aici te înşeli. Acum mă priveşte şi pe mine. Spune-mi, China, gândul la James te face să pari atât de visătoare şi de absentă, de fiecare dată când crezi că eşti singură? Vocea lui era dispreţuitoare, plină de furie. Iar vântul de toamnă şuiera afară, izbind geamurile serei.

China a pălit. Oare era aşa de uşor să citească totul pe faţa ei? Oare şi-a dat seama că-l iubeşte?

— Şi dacă ar fi aşa? a murmurat ea, fără să mintă, dar şi fără să-i spună tot adevărul. Tu nici măcar nu ştii ce e iubirea! a adăugat ea, plină de durere, lovindu-l pentru că o rănea.

Ben a început să râdă.

— Cel puţin, acum ne apropiem de adevăr. Nu crezi că „a iubi” e mult mai bine spus decât „mi-e drag”?

China şi-a dat seama că înţelesese greşit vorbele ei. Credea că-l iubeşte pe James, ceea ce însemna că nu ştia nimic despre sentimentele ei faţă de el. Nu va putea astfel să afle adevărul.

— Mă doare! a protestat ea. Degetele lui o strângeau tot

mai tare de umeri, ca şi cum ar fi vrut să-i frângă oasele fragile.

— Aş vrea să te ucid, a spus el, iar vocea lui era lipsită de orice expresie, dar i-a dat drumul imediat.

China l-a privit, înspăimântată. Era evident că se lupta cu el însuşi, iar asta îl devasta.

— De ce? a şoptit ea, şocată de violenţa lui.

— Nici măcar tu nu eşti atât de naivă să nu-ţi dai seama, i-a răspuns Ben misterios, apoi şi-a trecut mâna prin părul ud, cu un gest plictisit.

— Eşti nebun, a hotărât ea, dând din cap. Dar nu putea să-şi ia ochii de la mişcările graţioase şi puternice ale trupului său.

— Cred că ai dreptate. Şi, apropo, o să plec şi eu mâine. Am avion după-amiază.

Această veste a fost ca o lovitură sub centură, iar el părea atât de relaxat.

— Pleci? Unde? Şi pentru cât timp? l-a întrebat dintr-o suflare.

— De ce eşti atât de şocată? O să-ţi fie oare dor de mine, China? Nu vorbea serios, dar a simţit că aşteaptă răspunsul ei cu nerăbdare, ca şi cum era foarte important pentru el.

— Să-mi fie dor de un vânzător de sclavi ca tine? Nu prea cred. A încercat să glumească, dar era îngrozită că o să-şi dea pe faţă sentimentele. Reuşise doar să-l insulte.

El nu i-a răspuns nimic, dar a continuat s-o fixeze cu ochi reci şi strălucitori. Ea a înghiţit în gol. Simţea că i se sfâşie inima şi aproape ar fi vrut să-l implore să n-o părăsească.

— Ai afaceri de rezolvat?

— Da, a răspuns el scurt. Şi pentru că e evident că eşti foarte interesată, o să-ţi spun şi unde. Plec în Egipt, s-a scos la vânzare un teren acolo şi am de gând să-l cumpăr. Mulţumită?

— O să dureze mult? El a dat din umeri:

— Cred că vreo lună, sau poate mai mult. Dar de unde

acest interes brusc? Credeam că o să te bucuri că plec. O să se mute James aici cât timp o să fiu plecat? a întrebat-o cu o voce sardonică.

— Am întrebat ca să ştiu ce să le spun celor care te sună, să ştiu cum fac cu mâncarea şi lucruri de acest gen... a răspuns ea vag, simţindu-se atât de tristă şi de nefericită, încât abia mai putea vorbi.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi anunţ din timp revenirea mea, ca să poţi să scapi de iubitul tău. Iar pentru cei care mă sună, o să-ţi dau toate instrucţiunile înainte să plec. Ben a înotat spre marginea piscinei şi a ieşit din apă.

China a închis ochii. Nu voia ca el să plece, nu acum, când între ei lucrurile nu mergeau bine. L-a strigat încet, iar el s-a întors spre ea. Tandreţea din ochii lui i-a atins inima.

— Ce mai e acum? Vocea lui era indiferentă. N-avea niciun rost să continue.

— Nimic... îmi pare rău. I-a întors spatele şi a continuat să înoate. Mai erau atât de multe lucruri de spus, atâtea lucruri care trebuia clarificate. S-a dus până în capătul bazinului, apoi s-a întors. Voia să discute cu el, voia să mai încerce o dată. Dar rămăsese singură. Ben plecase, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

I-a fost foarte greu să doarmă în acea noapte, cu toate că era foarte obosită de la înot. Ben urma să plece, iar ea nu ştia dacă va putea rezista atâta timp fără el. Simţea că e la capătul puterilor. Toată această situaţie dureroasă îi întinsese nervii la maximum.

Ben credea că era îndrăgostită de James, iar această idee i se părea chiar amuzantă, într-un fel. „Trebuie neapărat să plec de aici”, îşi spuse ea cu disperare, înainte să adoarmă.

La ora şapte a trezit-o ceasul. Se simţea atât de obosită şi de deprimată, încât nici măcar duşul rece n-a avut vreun efect. S-a îmbrăcat şi apoi s-a dus în bucătărie să dea drumul la filtrul de cafea, târându-şi picioarele. Primise instrucţiuni cu o seară înainte ca la ora şapte şi jumătate să

ofere cafea oaspeţilor lui Ben. China a pregătit două tăvi, una pentru Olivia şi Charles, iar una pentru Ben. „Iată avantajele faptului de a fi menajeră”, îşi spuse ea cu durere, în timp ce deschidea uşa de la grădină pentru ca Noroc să poată ieşi.

În timp ce aştepta să fie gata cafeaua, şi-a aranjat puţin părul şi l-a prins cu un elastic. Şi-a privit pantalonii uzaţi şi puloverul vechi, dar n-avea niciun chef să se schimbe cu ceva mai drăguţ. Nu putea să-şi facă griji de felul cum arăta, nu în acea zi, ziua în care Ben urma să plece.

Cafeaua era gata. A umplut ceştile şi a hotărât să le ducă mai întâi în camera lui Charles şi a Oliviei. A urcat cu grijă scara principală, dar s-a oprit când a ajuns în dreptul camerei lui Ben. Uşa s-a deschis, iar din cameră a ieşit Olivia Daniels, cu părul deranjat, încheindu-se la halat. Când a văzut-o pe China cu tava, a început să zâmbească.

— Ce bine că ai adus cafea, a spus Olivia scurt. Apoi, fără să mai adauge ceva, a luat tava din mâinile Chinei şi, fără să-i mulţumească, a dispărut în camera ei.

China s-a lipit de balustrada din lemn, simţind că i se face rău.

Era destul de evident ce se întâmplase. Olivia Daniels îşi petrecuse noaptea cu Ben, în timp ce soţul ei, prietenul cel mai bun al lui Ben, dormise singur în camera de alături. Erau amanţi, iar astfel se adeverea suspiciunea Chinei. A început să tremure din tot corpul şi şi-a dus mâna la gură într-un gest disperat.

Cum a putut Ben s-o sărute atât de pasional cu o seară înainte, ştiind că o să-şi petreacă noaptea în braţele alteia?

A fugit pe scări în jos, cu ochii plini de lacrimi şi cu inima sfâşiată de durere, întrebându-se cum putea fi îndrăgostită de un bărbat atât de rece şi fără inimă.

Capitolul 7

Trei săptămâni şi câteva zile mai târziu, China cobora din avion pe aeroportul din Atena. Îl căuta din priviri pe James, dar nu-l vedea niciunde. Spera că n-a uitat că soseşte în acea zi, pentru că nu prea îi surâdea ideea să caute un taxi cu toate bagajele după ea şi să ajungă singură la hotel. Dar după ce a trecut de controlul paşaportului, l-a văzut într-un colţ, făcându-i cu mâna. Ea a zâmbit, iar după ce a terminat cu toate actele, s-a grăbit spre el, fericită că îl vede din nou.

— Ce bine că ţi-ai amintit! i-a spus ea zâmbind.

— Cum să nu-mi amintesc? A sărutat-o prieteneşte pe obraz şi apoi a privit-o din cap până-n picioare. Parcă ai mai slăbit, a comentat el.

— Cred că ţi se pare, a minţit ea, când de fapt ştia că slăbise în ultimele săptămâni.

— Hai să-ţi luăm bagajele, apoi te conduc la hotel. Nu era genul de persoană care să piardă timpul cu discuţii inutile, aşa că i-a luat valizele şi au mers la maşină, o decapotabilă albă. A pus valizele în portbagaj, iar pe ea a aşezat-o pe scaunul din faţă.

— Ce mai faci, James? l-a întrebat ea când maşina a pornit, îndepărtându-se de aeroport.

— Foarte bine, nu mi-a fost niciodată mai bine. Vrei să-ţi spun un secret? Sunt îndrăgostit, i-a mărturisit el bucuros.

China a fost surprinsă puţin, dar era foarte fericită pentru el.

— Mă bucur foarte mult pentru tine. O cunosc? Sau este grecoaică?

— Nu, nu e grecoaică şi s-ar putea s-o cunoşti, dar deocamdată nu pot vorbi despre acest subiect, nici măcar cu tine, draga mea China. Aşa că o să-ţi spun doar că e foarte frumoasă şi sunt sigur că o să-ţi placă şi ţie.

— Şi eu sunt convinsă, a zâmbit China. Dar m-ai făcut aşa de curioasă! Când o s-o cunosc?

— Nu ştiu, dar sper că în curând, a răspuns James enigmatic.

— Dar s-a petrecut totul foarte repede, a continuat China, privindu-l cu ochi suspicioşi.

— N-o să mă păcăleşti, să ştii! a râs James. Nu ţi-aş fi spus nimic, dar simţeam că explodez dacă nu spun cuiva. Dar tu ce mai faci? Povesteşte-mi tot ce s-a mai întâmplat de ultima dată când ne-am văzut. Şi de ce eşti atât de palidă şi de slabă?

Erau prea multe întrebări la care nu putea răspunde.

— Sunt foarte bine şi nu mi s-a mai întâmplat nimic deosebit. Şi, în plus, nu e prea drăguţ din partea ta să-mi spui că sunt palidă şi slabă!

— Iartă-mă, draga mea, dar îmi fac griji pentru tine. Dar Ben, ce mai face?

China a înghiţit în gol. Chiar şi rostirea numelui lui o durea.

— Cred că e bine. Nu l-am mai văzut de ceva timp, e plecat în Egipt, a adăugat ea repede, sperând că vocea n-o va trăda.

— Cum a reacţionat? Mă refer la faptul că ai renunţat la slujbă, a întrebat James.

China s-a înroşit foarte tare, şi era fericită că James trebuia să fie atent la drum şi n-o putea privi.

— Nu a fost prea încântat, dar n-a avut ce să facă. Era o minciună, bineînţeles. Nici nu ştia măcar dacă Ben aflase încă de plecarea ei, dar nu putea să-i spună asta lui James. Şi-a amintit de bileţelul pe care i-l lăsase lui Ben, ruşinată de laşitatea de care dăduse astfel dovadă.

Când au ajuns în centrul Atenei, maşina s-a abătut de la drumul principal şi a cotit pe o alee umbrită de copaci.

— Am ajuns! James a sărit din maşină să-i deschidă uşa. Opriseră în faţa unui hotel destul de mare, foarte modern şi elegant, cu o grădină imensă în faţă, prin care erau împrăştiate mese albe de metal, cu umbrele colorate, şi

scaune asortate.

James a luat-o de mână şi a condus-o prin grădină, până interiorul hotelului. Era destul de gol şi liniştit, chiar puţin cam mohorât.

— L-am reamenajat în întregime, i-a spus James cu mândrie, iar China început să privească în jur cu atenţie.

Apoi i-a arătat totul. Când au terminat, Chinei îi era foarte cald, îi era sete şi se simţea ameţită. Nu mai putea continua aşa, dar nu voia să-i taie elanul lui James, care era foarte entuziasmat. Dar el i-a citit imediat gândurile.

— Of, Doamne! Te rog să mă ierţi! Cred că eşti moartă de sete după atâta drum, iar eu nici măcar nu te-am lăsat să stai puţin jos. M-am lăsat purtat de val. Apoi au urcat la etaj, unde erau apartamentele. A condus-o într-o cameră mobilată foarte modern şi elegant.

— Ce vrei să serveşti? a întrebat-o el.

— Un ceai şi un sandviş, te rog, a răspuns China imediat, pentru că-i era foarte foame, iar apoi s-a dus la fereastră.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Mă întorc într-un minut, iar între timp simte-te ca acasă. Şi a plecat înainte ca ea să-i mai spună ceva, făcând-o să zâmbească. Era atât de diferit de Ben.

A privit oraşul pe fereastră, traficul, dar totul era deformat de căldură. S-a simţit dintr-odată foarte singură. „Ce caut eu aici?” s-a întrebat. „Oare chiar am bătut atâta drum doar ca să scap de Ben?” A simţit că o să izbucnească în lacrimi, dar, din fericire, James s-a întors repede cu o tavă în mână, distrăgându-i astfel atenţia.

A băut ceaiul şi a mâncat aproape tot sandvişul, cu toate că gândul la Ben i-a stricat pofta de mâncare, şi l-a ascultat pe James.

— Mă bucur foarte mult că ai venit aici în vacanţă, înainte să te hotărăşti ce o să faci în continuare, i-a spus el, umplându-i din nou cana cu ceai.

— Şi eu mă bucur. Şi-mi pare foarte bine să te văd din

nou, a răspuns ea, străduindu-se ca vocea să-i sune normal. Când o să deschizi hotelul? Acest subiect era neutru, aşa că a hotărât să vorbească cât mai mult despre asta.

— Cam într-o lună. Saul, partenerul meu, e plecat în Statele Unite acum şi se întoarce cam în două zile. Apoi mai avem nevoie de vreo două săptămâni pentru pregătirile finale, aşa că ai destul timp să te hotărăşti, a adăugat el, foarte convingător.

China a zâmbit şi şi-a terminat ceaiul. Chiar dacă era singura ei opţiune, nu voia să ia o decizie pripită, aşa cum făcuse cu ultimele două slujbe. S-a ridicat în picioare, foarte obosită.

— James, dacă nu te superi, aş vrea să mă odihnesc puţin. Sunt foarte obosită, după atâta drum.

James a sărit şi el în picioare şi a dat din cap.

— O să te conduc în camera ta. A dus-o într-un apartament la acelaşi etaj, promiţându-i să vină s-o ia la cină.

China a intrat în dormitor. Jaluzelele erau trase, iar în cameră era o răcoare plăcută. A făcut un duş scurt, răcorindu-şi trupul înfierbântat, apoi a îmbrăcat un halat de baie. Cu câteva ore înainte, tremura în ploaie în Anglia. S-a întins apoi în pat şi, fără să vrea, a început să se gândească la ce se petrecuse la Aspenmere Hall.

După ce a văzut-o pe Olivia ieşind din dormitorul lui Ben, simţea nevoia să iasă cât mai repede din casă, nu mai putea rămâne acolo nici măcar un minut. A luat o haină şi a fugit afară, ca şi cum era urmărită de demoni. A luat-o prin grădină, printre copacii goi, cu răsuflarea tăiată şi înecându-se de plâns. Credea că o să moară de durere. A hoinărit pe afară ore întregi, era un haos în mintea ei, fără să-şi dea seama cum trece timpul. S-a întors acasă doar pentru că a început să plouă.

L-a găsit pe Ben foarte furios. Era trecut de ora douăsprezece, iar Olivia şi Charles plecaseră deja.

— Pe unde naiba umbli? a întrebat-o el furios, privind-o cu ochi reci cum tremură, udă din cap până-n picioare.

Inima a început să-i bată mai tare când l-a văzut şi şi-a blestemat slăbiciunea, uimită de o astfel de reacţie chiar şi acum când era atât de supărată. Atracţia faţă de el era mai puternică decât voinţa ei, şi problema era că iubirea nu dispărea aşa, pur şi simplu. Era în sufletul ei pentru totdeauna.

— Am fost afară, i-a răspuns scurt, privindu-i gura.

— Eşti plătită să fii aici când am nevoie de tine, a izbucnit el şi era evident că abia se mai putea controla. Dacă doamna Stephenson n-ar fi venit…

— De ce nu mă concediezi, dacă nu eşti mulţumit de mine? i-a tăiat ea vorba.

Ben a luat-o atunci de mână, simţind că e rece şi că nu-i mai pasă.

— Ce ai păţit? Eşti bolnavă? Grija lui a făcut-o să se simtă şi mai rău.

— M-am săturat de tine, i-a răspuns ea răspicat. De ce nu mă laşi în pace? Dacă vrei să plec, o să plec, dar hotărăşte-te odată!

El i-a dat drumul, ştiind că n-o să poată scoate nimic mai mult de la ea. Iar ea a rămas închisă în cameră toată ziua.

Nici acum nu putea crede că e genul de bărbat care să aibă o aventură cu soţia celui mai bun prieten. Era exact ca toţi ceilalţi bărbaţi, ca şi domnul Cencelli. Crezuse că e diferit, sperase chiar că o va iubi într-o zi. Ce glumă bună!

L-a mai văzut puţin pe Ben înainte să plece, pentru că el insistase în această direcţie. S-a prefăcut că e fericită şi zâmbitoare, pentru că se temea că-şi va schimba planurile dacă va rămâne în camera ei şi va refuza să-l vadă. Se purtase foarte frumos, şi-a cerut scuze pentru comportamentul ei de mai devreme, spunându-i că-i era rău de la mâncare. Ben a crezut-o până la urmă. I-a dat toate instrucţiunile necesare şi i-a promis că va suna. China

i-a zâmbit şi a vorbit normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar simţea că înnebuneşte, o durea inima pentru că ştia că aceea va fi ultima dată când îl vede. Avea de gând să plece de la Aspenmere Hall înainte ca el să se întoarcă din Egipt.

El ar fi vrut s-o sărute, s-o atingă, s-o strângă în braţe, ştia şi ea acest lucru, dar a evitat intenţionat orice contact fizic şi s-a prefăcut că nu înţelege aluziile. El a înţeles până la urmă mesajul şi s-a enervat. Restul conversaţiei a fost strict la obiect.

Apoi a plecat supărat, iar China a simţit că i se sfâşie inima când maşina lui a demarat. A anulat întâlnirea cu James şi şi-a petrecut restul zilei în pat, privind tabloul şi gândindu-se la ce va face.

A fost destul de simplu să aranjeze totul şi să plece de la Aspenmere Hall. James a zburat la Atena la o săptămână după plecarea lui Ben, iar China l-a sunat să-l întrebe dacă mai e valabilă oferta de serviciu pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă. El s-a bucurat s-o audă, dar a fost şi surprins. Fără să o întrebe mai multe, i-a propus să meargă la el într-o vacanţă şi să vadă cum stau lucrurile acolo. Şi-a împachetat lucrurile în cutii şi le-a lăsat, împreună cu Noroc, în grija doamnei Stephenson până la întoarcere. I-a scris o scurtă scrisoare lui Ben prin care-l anunţa că îşi dă demisia. Apoi s-a mai uitat o dată prin casă înainte să plece. Şi-a dat seama că începuse să iubească acea casă, dar totul era ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Iar acest lucru era trist.

Ştia că era laş din partea ei să plece aşa, când Ben nu era acasă, dar n-avea de ales în această situaţie. Iubirea pe care o simţea pentru el o îngrozea, era prea vulnerabilă şi prea uşor de rănit. El n-o iubea, probabil că o iubea pe Olivia Daniels. Ştiind aceste lucruri, n-ar fi putut trăi cu el în aceeaşi casă, să-l vadă în fiecare zi. Ar fi însemnat să sufere fără rost, aşa că iat-o acum în Atena, la mii de kilometri

distanţă de Ben şi de Aspenmere Hall, dar nu-i era deloc mai uşor.

S-a îmbrăcat cu indiferenţă pentru cină. Nu-i era foame, dar ştia că trebuie să facă un efort de dragul lui James. S-a machiat puţin, s-a îmbrăcat într-o rochie verzuie de bumbac şi cu o jachetă asortată, şi-a lăsat părul pe spate. Era o seară foarte călduroasă. S-a uitat pe geam în timp ce îşi prindea o brăţară la mână, şi a văzut că oraşul se trezeşte la viaţă. S-a gândit, plină de speranţă, că poate acolo viaţa va fi o aventură, şi a încercat să-şi alunge tristeţea care o copleşea.

S-a întâlnit cu James la lift şi s-au dus la un restaurant în cealaltă parte a oraşului. China şi-a dat seama că apetitul i-a revenit puţin, iar James s-a străduit din răsputeri s-o facă să râdă. A ajutat şi băutura tradiţională. China a băut destul de mult, fără să-şi dea seama cât e de tare. S-a trezit doar că râde fără motiv. James îi vorbea plin de entuziasm despre planurile lui cu hotelul, iar ea îl asculta cu atenţie.

— Dacă o să accept slujba pe care mi-o oferi, ce anume am de făcut? l-a întrebat ea, dându-şi seama că gândul de a rămâne la Atena îi surâdea din ce în ce mai mult.

— Bună întrebare, a râs James. O să ai de făcut tot felul de lucruri: muncă de secretariat, supravegherea angajaţilor, acte, cam tot ce implică conducerea unui hotel.

— O treabă serioasă, a adăugat China, sorbind din cafeaua delicioasă.

— Aşa e. Va fi aşa doar până punem treaba pe picioare, dar o să fii bine plătită, iar unul din apartamentele de la etaj va fi al tău. Am nevoie de cineva care să ştiu că va munci serios, cineva în care să pot să am încredere, preferabil un prieten, aşa ca tine, a încheiat el.

— O să mă gândesc serios la propunerea ta, a promis China. Era o o ofertă ideală, trebuia să recunoască. Va avea atât de multă treabă, încât nu va avea niciun moment timp să se gândească la Ben. Era exact ce avea nevoie, dar de

ce ezita atât de mult?

Când s-au întors la hotel, s-a scuzat şi s-a dus imediat la culcare. Spre surprinderea ei, a adormit imediat şi nu s-a trezit până dimineaţă, când zgomotul de afară i-a deranjat visele. Era destul de ciudat să audă atâta gălăgie, deoarece casa lui Ben era atât de liniştită. Singurul lucru care ar fi putut-o deranja acolo era ciripitul păsărilor sau crengile copacilor din apropiere.

A mai rămas puţin în pat, nu era nerăbdătoare să-şi înceapă ziua. Capul îi era încă plin de visele din timpul nopţii, toate despre Ben. Îl visa în fiecare noapte. A închis ochii, iar chipul lui i-a apărut în minte – figura bine cunoscută, ochii strălucitori, de o culoare ciudată, gura frumos conturată, care se încorda când era nervos sau plin de pasiune. Imaginea era atât de vie, încât şi-a acoperit faţa cu o pernă şi i-a strigat numele.

Dar trebuia să se trezească şi să facă un duş. Şi-a strâns părul într-un coc la spate şi s-a îmbrăcat într-un costumaş alb din bumbac, cu sandale fără toc. Nu s-a machiat prea mult, şi-a dat doar cu puţin rimel ca să-şi accentueze ochii, apoi a ieşit din cameră să caute nişte cafea.

James servea micul dejun şi vorbea la telefon în salonul unde au băut ceai cu o zi înainte. I-a făcut semn să intre şi i-a arătat o tavă din faţa lui, fără să întrerupă conversaţia la telefon, pe un ton foarte oficial. China şi-a turnat cafea într-o ceaşcă şi a început să se uite prin cameră. Era rece şi stilată, dar puţin cam impersonală pentru gusturile ei.

După ce a băut cafeaua, a luat o piersică din bolul de pe masă şi a început s-o cureţe cu un cuţit. James a terminat de vorbit la telefon şi s-a întors spre ea, zâmbitor.

— Ai dormit bine? a întrebat-o, în timp ce umplea din nou ceştile de cafea.

— Surprinzător de bine, chiar. Am adormit imediat – probabil că am băut destul de mult. A început să râdă, gândindu-se cât de relaxat şi de fericit arăta James. Se

simţea foarte norocoasă că-l are prieten.

— Ce ai de gând să faci azi? a întrebat-o el.

— Nu ştiu, nu mi-am făcut încă niciun plan. Ai nevoie de ajutor pe aici? Abia aştepta să-l răsplătească pentru că a invitat-o în vacanţă la el şi că i-a oferit chiar şi o slujbă.

— Dar parcă tu erai în vacanţă, i-a reamintit el râzând.

— Ştiu, dar pot să-ţi dau o mână de ajutor dacă ai nevoie.

— Păi, de fapt… James părea destul de încurcat. Am vreo treizeci de scrisori de bătut la maşină. Voiam să sun la o agenţie şi să cer pe cineva să mă ajute, dar la ora zece am nişte interviuri pentru postul de asistent şi…

— Ok, ok, am înţeles… l-a întrerupt China, dar nu se putea abţine să nu râdă, văzându-i figura neajutorată. Eşti copleşit de treburi, iar eu sunt fericită să te pot ajuta.

— Speram să fie aşa, a recunoscut James, deşi n-am îndrăznit să te rog nimic.

China s-a strâmbat şi şi-a aprins o ţigară, bucuroasă că are cu ce să-şi ocupe dimineaţa. Simţea că timpul trece foarte greu pentru ea, dacă n-are nimic de făcut.

James i-a adus o maşină de scris şi tot ce avea nevoie, şi le-a aşezat pe o masă pe balcon, pentru ca astfel China să profite de soarele blând al dimineţii în timp ce lucrează. China a fost foarte încântată de această idee, pentru că astfel putea să mai arunce câte o privire asupra mulţimii şi poate chiar să se bronzeze puţin.

A terminat toate scrisorile cam în două ore şi a făcut o pauză de cafea, timp în care a urmărit cum doi tineri schimbau apa din piscină. Cântau şi ţipau unul la altul, făcând semne cu mâinile. China i-a privit până când unul din ei i-a observat prezenţa şi i-a spus ceva în greacă. China s-a înroşit până în vârful urechilor, i-a făcut şi ea cu mâna, dar a hotărât că era timpul să se întoarcă la treabă.

La prânz, James a luat-o cu el la o întâlnire de afaceri, după care ea a rămas în oraş să viziteze magazinele. Nu avea de gând să cumpere nimic, voia doar să se uite.

O săptămână a trecut pe nesimţite, iar ea a început să se adapteze cu Atena. Zilele semănau foarte mult între ele, dar avea nevoie să urmeze un program prestabilit în tot ce făcea. Era ocupată tot timpul: dimineaţa lucra cu James, apoi luau prânzul împreună, iar dacă nu mai avea nevoie de ajutorul ei după aceea, se ducea să viziteze oraşul, pe plajă sau prin magazine, încercând să cunoască mai bine oraşul.

Într-o zi a crezut că l-a văzut pe Ben pe stradă. Nu era el, bineînţeles, dar semănau foarte bine, mai ales în lumină. Bărbatul aştepta la semafor să treacă strada. Era îmbrăcat într-un costum negru, era brunet, înalt şi musculos. Chinei i s-a oprit inima în piept când l-a văzut, pentru că era convinsă că este Ben. Credea că o să se sufoce, iar inima îi bătea nebuneşte în piept. Dar apoi el s-a întors cu faţa la ea, probabil a simţit că e privit cu insistenţă, dar nu era Ben. Era un bărbat ca oricare altul, nici măcar nu era drăguţ, îi lipsea frumuseţea aceea masculină care-l făcea pe Ben unic. S-a îndepărtat repede, fără să observe privirile curioase ale bărbatului. Acest incident a bulversat-o şi i-a rămas în minte multe zile după aceea.

Într-o dimineaţă, după o noapte în care l-a visat tot pe Ben, a aflat veşti despre el. Lua micul dejun cu James, iar acesta o privea destul de ciudat.

— De ce eşti atât de serios în această dimineaţă? Sper că n-ai primit veşti proaste, i-a spus ea, zâmbind.

Totul mergea atât de bine cu pregătirea hotelului pentru deschidere, încât James i-a mărturisit într-o zi că uneori se teme să nu se întâmple vreo nenorocire. I-a spus că totul decurge prea bine. Ea a râs de el şi l-a sfătuit să nu se îngrijoreze. Dar cuvintele lui i-au rămas în minte şi au făcut-o să-şi dea seama cât de mult însemna pentru el succesul acelei acţiuni.

De atunci, se ruga în fiecare seară pentru succesul lui. Aşa că atitudinea lui din acea dimineaţă a făcut-o imediat să se gândească la ce era mai rău.

— N-am primit nicio veste proastă. M-a sunat Ben. A vorbit cu un ton foarte natural, dar pentru China a fost un şoc. S-a înecat cu cafea şi aproape a scăpat cana din mână.

— Din Egipt? a reuşit să întrebe ea, tuşind.

— Nu, s-a întors în Anglia, i-a spus James, calm. Era foarte îngrijorat pentru că nu ştia unde eşti, aşa că i-am spus că eşti aici. Sper că nu te deranjează.

— Nu, nu, nu mă deranjează, s-a bâlbâit ea. Deci Ben ştia unde e acum. Dar nu conta, pentru că luase hotărârea să nu-l mai vadă niciodată. Cu toate acestea, era şocată şi i-a luat un timp să îşi vină în fire.

Dar James o privea ciudat. A tras aer în piept, pentru că acum ştia de ce era prost dispus.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul, dar faptul că am plecat de la Aspenmere Hall a fost foarte dureros, încă nu pot vorbi despre asta fără să izbucnesc în plâns, i-a spus ea, sperând că el o va înţelege. El a luat-o de mână şi a început să i-o mângâie.

— Cred că înţeleg foarte bine. Îl iubeşti pe Ben. China a tresărit, dar el i-a zâmbit. Mi-am dat seama din dimineaţa în care am venit să te văd. Şi atunci am ştiut că n-am nicio şansă cu tine, a spus el cu durere. Cu toate acestea, m-am mirat foarte mult când m-a sunat disperat să mă întrebe dacă nu cumva ştiu unde eşti.

China a rămas tăcută, şocată că iubirea ei pentru Ben era atât de evidentă. Nu-i venea să creadă că Ben era îngrijorat din cauza ei. Ştia din experienţă că James avea tendinţa să exagereze puţin lucrurile.

— Ce mai face? l-a întrebat ea, deşi conversaţia o făcea să sufere.

— Ca de obicei. Se pare că a încheiat mai repede afacerea în Egipt, cu toate că nu părea prea mulţumit. Ben e o enigmă, după cum bine ştii şi tu.

— Sunteţi apropiaţi? l-a întrebat ea, avidă de noutăţi. Nu mai vorbise despre el de foarte mult timp, iar James i-a

stârnit din nou curiozitatea.

— Eram foarte buni prieteni în copilărie, dar Ben a fost mereu mai singuratic din fire. Era foarte secretos, şi puţini îl cunoşteau cu adevărat – aşa sunt oamenii puternici. Ne-am îndepărtat când ne-am dus la facultate. După ce a ternimat, a plecat în lume să călătorească şi nu ne-am mai văzut trei ani. Aşa că nu cred că suntem foarte apropiaţi. Dar de ce întrebi?

— Mă gândeam doar că sunteţi atât de diferiţi, a spus ea într-o doară, dar de fapt toate aceste lucruri pe care le-a aflat despre Ben erau foarte preţioase pentru ea.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt flatat sau nu, a spus James cu răceală. Apoi s-a ridicat în picioare şi s-a uitat la ceas. Trebuie să plec, în zece minute am o întâlnire.

— Ce-mi dai de făcut azi? l-a întrebat China în timp ce el şi-a luat haina şi a început să-şi caute cheile de la maşină.

James s-a gândit puţin, apoi i-a spus:

— Nu-mi vine nimic în minte acum. Aşa că poţi să-ţi iei liber în dimineaţa asta, o meriţi din plin. Poţi chiar să te prefaci că eşti în vacanţă, a adăugat el zâmbind.

Apoi a plecat, lăsând-o pe China să termine singură micul dejun. Ea a hotărât să meargă prin magazine, un lucru care i se părea de fiecare dată fascinant. Nu înţelegea de ce, dar se simţea singură în acea dimineaţă. Poate discuţia despre Ben a făcut-o să fie melancolică.

O jumătate de oră mai târziu a plecat de la hotel, după ce s-a schimbat într-o pereche de blugi şi un tricou albastru fără mâneci. Şi-a pus poşeta pe umăr şi a pornit într-o parte a oraşului pe care încă n-o explorase. A petrecut o dimineaţă plăcută, fără să facă ceva deosebit. Era foarte cald afară, iar străzile erau prăfuite şi aglomerate. Privea oamenii cum merg care încotro, îmbibându-se de atmosfera oraşului.

Pe la prânz, se simţea foarte obosită şi-i era foarte cald. A găsit o cafenea şi s-a trântit într-un scaun, fericită că nu

mai trebuie să stea în picioare. A comandat un sandviş şi o limonadă rece. Era visătoare şi cu mintea în altă parte, aşa că n-a observat că se apropie cineva de ea.

— Deranjez dacă mă aşez cu tine la masă? Vocea aceea răguşită îi era foarte familiară, aşa că a ridicat capul şi a observat că lângă ea stă ultima persoană pe care se aştepta s-o întâlnească acolo:

Ben.

Capitolul 8

I se părea că visează şi-i era teamă că o să leşine. A scăpat sandvişul şi s-a prins cu mâinile de marginea mesei, pentru că totul se învârtea în jurul ei.

Ben n-a mai aşteptat răspunsul ei, şi-a tras un scaun la masă şi a comandat o cafea unui chelner care trecea pe acolo. China îl privea şi inima îi bătea să-i iasă din piept.

— Arăţi de parcă ai văzut o fantomă, a remarcat el ironic, iar ochii aurii îi studiau faţa palidă.

— Cum... când ai ajuns aici? a murmurat ea, sorbindu-l din priviri. Părea obosit, iar umerii îi erau încordaţi, semn că nu mai dormise de ceva timp.

— Am ajuns azi-dimineaţă, cu avionul, i-a răspuns el foarte natural.

— De ce ai venit? l-a întrebat ea, abia abţinându-se să nu-i sară în braţe şi să-i spună ce dor i-a fost de el. „Oh, Doamne, ce dor mi-a fost de el”, şi-a dat brusc seama, chiar dacă n-o va iubi niciodată, chiar dacă avusese o aventură cu Olivia Daniels.

— Am venit să-l văd pe James şi să vizitez hotelul. Se poate spune că am venit să văd dacă investiţia mea a dat roade. Ea n-a înţeles răceala din vocea lui.

Ar fi vrut să spună că venise s-o vadă pe ea. Cu toate că acesta era doar un vis nebunesc, cuvintele lui au rănit-o.

— Cum adică investiţia ta? l-a întrebat curioasă. James şi Saul sunt proprietarii hotelului. Vocea ei era tăioasă. Era atât de ciudat că puteau avea o astfel de conversaţie obişnuită, după tot ce se petrecuse între ei. Se întreba cu durere dacă fuseseră vreodată altceva în afară de cunoştinţe foarte politicoase.

— Să înţeleg că James nu ţi-a spus toată povestea?

— Care poveste? China avea o presimţire.

— Eu i-am împrumutat banii de care avea nevoie pentru hotel. Douăzeci şi cinci la sută din acţiuni sunt ale mele, i-a

răspuns Ben. China era foarte surprinsă şi nu ştia ce să spună. Oare de ce nu-i spusese James nimic? Ben o privea insistent. Nu ştiai?

Ea a dat din cap fără să spună nimic. După o scurtă pauză, el a întrebat-o:

— De ce naiba ai fugit de mine? Era foarte supărat, iar ochii lor s-au întâlnit.

— Ţi-am explicat în scrisoare, i-a spus ea.

— N-am înţeles nimic din bucata aceea nenorocită de hârtie. Cuvintele lui o dureau, aşa că s-a dat înapoi ca un copil speriat. Voia să-l rănească, aşa cum şi el o rănise.

— Dar era totul foarte clar, a izbucnit ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui cu asta? a întrebat el, total nepăsător la privirile curioase ale celor din jur.

— Nu încerca să mă intimidezi, nu vei reuşi de data asta, i-a spus China cu răceală şi s-a ridicat în picioare. Şi acum, te rog să mă scuzi…

A plecat de la masă fără să se uite înapoi. Era şi ea surprinsă de calmul ei. Dar nu vedea pe unde merge, pentru că ochii îi erau plini de lacrimi. De ce a venit? Ca să-i distrugă liniştea fragilă pe care şi-o câştigase atât de greu? Ar fi trebuit să îşi dea seama că nu putea să plece pur şi simplu de la Aspenmere Hall.

O maşină neagră s-a oprit lângă ea. Ben a deschis uşa din dreapta.

— Urcă! Tonul lui era implacabil

— Du-te naibii! i-a spus ea, întorcându-i spatele.

— Urcă în maşină, China! a repetat Ben. Acum! Era ceva ameninţător în vocea lui, ceva care-i spunea că dacă nu va face ce i se spune, va fi mai rău pentru ea.

Aşa că a urcat speriată în maşină. Abia a avut timp să închidă uşa în urma ei, că maşina a demarat, scârţâind din pneuri. A stat nemişcată şi fără să spună nimic, cât mai departe de el. Ben a privit-o o dată, dar nu i-a spus nimic.

Mergeau undeva spre suburbiile oraşului, iar el conducea ca un adevărat profesionist în traficul aglomerat.

Tăcerea dintre ei s-a transformat treptat într-o tensiune de nesuportat, iar China voia să ţipe. Din fericire, maşina a încetinit, apoi s-a oprit la marginea unui drum pustiu. L-a privit temătoare pe Ben, dar el privea înainte şi nu putea citi nimic pe faţa lui. A aprins două ţigări, iar una i-a dat-o ei. Acest gest fără importanţă i s-a părut prostesc Chinei. Ce-l făcea să creadă că are chef să fumeze? Voia s-o arunce pe fereastră, dar s-a abţinut. Dacă fuma, avea ce face cu mâinile, iar dacă o arunca ar fi părut o copilă prostuţă.

— Nimeni, a spus brusc Ben, nimeni n-a reuşit vreodată să mă enerveze aşa de tare ca tine, fără măcar să se străduiască.

— Asta-i problema ta, i-a răspuns China fără să-l compătimească deloc.

— Din contră, e o problemă care te priveşte şi pe tine, a spus el, fulgerând-o cu privirea.

— Ben, de ce ne certăm tot timpul? a şoptit China. Simţea că mai are puţin şi o să izbucnească în plâns. Se simţea vulnerabilă şi nu mai putea să-i suporte cruzimea.

— De ce ai fugit imediat ce am întors puţin spatele? a murmurat, fără să ţină cont de întrebarea ei.

China a oftat şi era gata să-i spună adevărul, dar şi-a dat seama că n-are curajul.

— Nu mai puteam să rămân acolo, iar James mi-a oferit...

— Să-l ia naiba pe James! Se pare că mereu ne întoarcem la el, a intervenit Ben tăios. A aruncat ţigara pe geam şi a pornit din nou maşina.

Era evident că discuţia lor luase sfârşit. China era puţin confuză, dar se bucura că n-a făcut-o să se dea de gol şi să admită că-l iubeşte.

Zece minute mai târziu maşina a oprit în faţa hotelului, iar China a coborât imediat şi a fugit în camera ei, fără să mai aştepte ca Ben să spună ceva. S-a prăbuşit pe pat,

nemaiputându-şi opri lacrimile.

A plâns până a simţit că s-a eliberat de toată durerea care se adunase în sufletul ei de când plecase din Anglia. Când s-a ridicat din pat, o jumătate de oră mai târziu, şi s-a spălat pe faţă, se simţea destul de calmă. Arăta ca un zombi: faţa îi era palidă şi pătată de urmele lacrimilor, ochii roşii şi umflaţi. Nu era o imagine prea plăcută. A dat cu apă din belşug pe ochi, poate că astfel se mai dezumflau, s-a pieptănat şi s-a dus pe balcon să ia puţin aer.

Şi-a aprins o ţigară şi a început să se gândească. Ben era proprietarul unui sfert din hotelul în care ea urma să lucreze. Era o veste destul de şocantă, deoarece crezuse că a scăpat de el.

Instinctul îi spunea să plece imediat de acolo, ca să nu mai sufere, dar dacă făcea aşa l-ar fi dezamăgit pe James, care se baza pe ajutorul ei. El credea că o să rămână acolo şi bineînţeles că nu ştia nimic despre ceea ce se petrecuse între ea şi Ben.

Era o situaţie foarte delicată: dacă pleca îl rănea pe James, care fusese atât de bun cu ea, iar dacă rămânea se făcea de râs. Iar dacă se gândea mai bine, n-avea unde să meargă. Şi de ce trebuia să fugă de Ben? El nu ştia că îl iubeşte, ba mai mult, credea că e îndrăgostită de James. Nu va putea rămâne mult timp la Atena. Afacerile lui erau prin alte părţi şi era nevoit să călătorească mult. Mai avea şi o casă în Anglia, dar care era sigură că nu-i plăcea prea mult. S-a simţit foarte vinovată, pentru că şi-a dat seama cât de mult îi lipseşte Aspenmere Hall.

Dacă va fi în stare să se poarte normal şi rece cu Ben până când va pleca, totul ar trebui să fie bine. O durea să-l vadă în fiecare zi, dar trebuia să recunoască şi că prezenţa lui o fascina. Era aşa de bine să-l vadă din nou, să-l poată privi, să-l asculte vorbind, cu toate că ştia că nu înseamnă nimic pentru el.

Va sta departe de el, iar când va pleca i se va rupe inimă,

dar măcar el nu va şti nimic niciodată. Iar ei îi va rămâne mândria, va avea o slujbă şi va fi împăcată că nu l-a dezamăgit pe James. Ceva dinăuntrul ei îi spunea că până la urmă nu va mai avea nimic din toate acestea.

Era încă adâncită în gânduri când a auzit o bătaie la uşă.

— Intră! a strigat fără a întoarce capul, preocupată de planurile ei de viitor.

După câteva clipe, Ben a apărut lângă ea. Se aştepta să fie James, aşa că a înţepenit văzându-l pe Ben, iar zâmbetul i-a pierit de pe buze privindu-i faţa atât de dragă. Părul negru îi era ud şi se schimbase într-o pereche de blugi strâmţi care-i puneau în evidenţă coapsele puternice şi o vestă neagră, care-i descoperea braţele musculoase.

— Ce mai vrei? l-a întrebat ea, privind în altă parte. Şi-a simţit gâtul uscat; apropierea lui o afecta la fel de mult ca de obicei, făcând-o să se întrebe dacă va putea într-adevăr să stea departe de el.

— Cred că ştii deja ce vreau, i-a răspuns el încet.

China s-a înroşit. Voia ca el să plece, dar el s-a dus la marginea balconului pentru ca astfel să fie în faţa ei. S-a sprijinit cu spatele de balustradă şi şi-a încrucişat braţele pe piept. A început s-o studieze. I-a observat paloarea feţei, ochii roşii şi gura vulnerabilă, nu i-a scăpat nimic. China a trebuit să strângă din dinţi şi să se abţină să nu fugă undeva unde n-o putea vedea, cât mai departe de acei ochi care-i puteau citi atât de uşor în suflet.

— Cred că ar fi timpul să discutăm, i-a spus el, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu văd ce am mai avea să ne spunem, i-a răspuns China tăios, fără să-l poată privi în ochi.

— Chiar aşa? Eu cred că avem foarte multe de discutat. Părea destul de iritat, iar corpul i s-a încordat. La naiba, China, uită-te la noi – nu putem nici măcar să avem o simplă discuţie!

— Asta pentru că ai un temperament detestabil, i-a

răspuns ea. Se temea de intenţiile lui şi de dragostea pe care o simţea pentru el.

— Ai dreptate, am un temperament detestabil, mai ales când eşti tu prin preajmă. Recunosc, dar nici tu nu poţi afirma că eşti un model de răbdare. Muşchii feţei îi zvâcneau, semn că era foarte nervos.

China s-a ridicat, tremurând, în picioare.

— Nu sunt obligată să stau aici şi să-ţi ascult insultele, a ţipat ea, fără a fi în stare să-l privească în ochi.

El a prins-o de braţ, uşor dar ferm, şi a întors-o cu faţa la el.

— Dar nu voiam să te insult, micuţo! în ochii lui se putea citi tandreţe. Hai să ieşim puţin – vreau să-ţi arăt ceva, a adăugat el destul de convingător, în timp ce o mângâia cu degetele pe braţul gol, făcând-o astfel să nu-i mai poată opune rezistenţă.

Ea l-a privit, încercând să-i ghicească intenţiile. El i-a zâmbit, iar inima ei a început să bată nebuneşte. Parcă toată căldura şi tandreţea din lume erau cuprinse în acel zâmbet.

— Promit să nu fac nicio şmecherie, a adăugat el, văzând-o că ezită.

— Bine, a acceptat ea, neputincioasă. Era prea tentant ca să refuze. Fusese singură atâta timp, tânjind după el, iar acum simţea că ar fi dat orice doar ca să fie puţin cu el.

S-au dus împreună la maşină, iar Ben a luat-o ca din întâmplare de mână. China a simţit puterea din acea atingere, iar inima i s-a strâns. „Oricine ne vede acum, crede că suntem împreună”, şi-a spus ea cu tristeţe, dorindu-şi din toată inima să fie aşa. Niciunul n-a spus nimic, dar pentru prima dată simţeau amândoi că se pot înţelege dincolo de cuvinte.

S-au urcat în maşină, iar după o jumătate de oră au oprit într-un mic port. Era o zi însorită şi foarte călduroasă. China se simţea foarte slăbită. Din fericire mergea alături de Ben,

iar el o ţinea cu mâna după talie.

— Te simţi bine? A privit-o cu atenţie, observându-i transpiraţia de pe frunte.

— E aşa de cald! s-a plâns ea, zâmbind copilăreşte.

— Aşteaptă-mă puţin aici. A plecat înainte ca ea să mai poată spune ceva. S-a sprijinit de un zid şi a început să privească bărcile legate în port, care se legănau pe apa scânteietoare.

Ben s-a întors după un minut cu o pălărie de paie, care avea prinsă de ea o panglică albastră, exact de culoarea ochilor ei. I-a aşezat-o uşor pe cap, aranjând-o astfel încât să o protejeze de soare.

— Îţi vine foarte bine, i-a spus el, zâmbind.

— Mulţumesc. Bunătatea lui a impresionat-o şi simţea din nou că e gata să plângă.

Fără să se gândească prea mult şi fără să ţină cont de consecinţe, China s-a întins şi l-a sărutat scurt pe buze. El a tras aer în piept, trupul i s-a încordat, dar nu i-a răspuns la sărut. China şi-a dat seama că a făcut o greşeală, aşa că s-a îndepărtat de el cu durere.

— China… a început el foarte încet.

— Ce voiai să-mi arăţi aici? l-a întrebat repede. Nu voia să ştie ce avea de gând să spună, era mult prea jenată ca să poată vorbi despre ceea ce se întâmplase.

Ben a tăcut, apoi a luat-o de mână şi a condus-o pe o pasarelă de lemn. S-au oprit în dreptul unui iaht superb.

— E al tău? a întrebat ea, deşi deja cunoştea răspunsul.

— Îţi place? Ben o sorbea din ochi.

— E foarte frumos. Întotdeauna mi-au plăcut bărcile.

— Vrei să arunci o privire înăuntru?

Ea a dat din cap, iar el a ajutat-o să ajungă pe puntea din lemn. Iahtul se numea Hallowe en, sau cel puţin aşa scria pe plăcuţa de pe cârmă.

China a început să se plimbe pe punte, încercând să-şi imagineze cum e când eşti pe mare. Nu mai fusese

niciodată pe o barcă, dar şi-a dat seama că îi place foarte mult. A deschis o uşă lăcuită şi a intrat înăuntru.

— Ai grijă la trepte, sunt foarte alunecoase. Vocea lui Ben a răsunat chiar în spatele ei, făcând-o să dea înapoi.

A coborât cu grijă şi s-a trezit într-o cabină imensă, mobilată foarte luxos. Totul în interior era fixat de podea sau de pereţi pentru caz de furtună. Vasul mai avea şi alte trei cabine cu paturi, toaletă şi duş, tot confortul necesar. Era într-adevăr foarte frumos. Când s-a întors în cabina principală l-a găsit şi pe Ben acolo. O privea insistent, cum era plină de graţie şi foarte entuziasmată de tot ce văzuse.

— Vrei ceva de băut?

— Ceva rece mi-ar prinde foarte bine, mulţumesc, i-a răspuns ea, privindu-l cum scoate din frigider limonadă.

Când i-a dat paharul, degetele lor s-au atins o clipă. China şi-a tras repede mâna, parcă o electrocutase ceva.

— E perfect, mulţumesc, a spus ea pentru că simţea nevoia să vorbească. Nu ştiam că ai un iaht.

— Mai sunt multe alte lucruri pe care nu le ştii despre mine. Vocea lui Ben era seacă şi ştia foarte bine că încerca disperată să facă conversaţie cu el. Îl am de vreun an.

— Şi te-ai plimbat pe undeva?

— Doar de la Santa Lucia până aici. Are nevoie de câteva reparaţii, nu prea am avut timp să mă ocup de asta.

— Dacă aş avea şi eu un iaht ca acesta, cu siguranţă mi-aş face timp să navighez cu el. Ochii îi erau plini de vise. Aş pleca în lume şi nu m-aş mai întoarce.

Ben a început să râdă, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Chiar aşa de rău o duci pe aici? a glumit el.

— Voiam să spun că…

— Am înţeles ce ai vrut să spui. Apoi privirile lor s-au întâlnit. Chinei i s-a tăiat respiraţia pentru că simţea atracţia irezistibilă dintre ei. Parcă se umpluse toată cabina de scântei, copleşindu-i mintea şi toate simţurile.

Ochii ei flămânzi au coborât spre buzele lui, iar gura i s-a

întredeschis involuntar. Acest gest n-a scăpat privirii lui Ben, care a prins-o în braţe cu o mişcare plină de graţie, strângând-o la piept. Apoi gurile lor arzânde s-au atins. Cu un oftat, China i-a îmbrăţişat gâtul, lăsându-se în sfârşit pradă dorului.

El îi şoptea numele şi o privea cu ochi arzători, plini de dorinţă.

— Îmi era atât de dor să te simt în braţele mele, să te ating din nou, i-a spus el.

China îl privea, iar în ochii ei albaştri se putea citi surpriza unei astfel de mărturisiri.

— Ben, dragul meu, strânge-mă în braţe, a şoptit ea.

El şi-a aplecat din nou buzele spre ea, iar ea se simţea pierdută. Voia doar să-l facă fericit, iar inima îi bătea nebuneşte de atâta fericire. Apoi a deschis ochii să-l privească. Nu trebuia niciodată să afle cât de mult îl iubeşte. Dar cum putea să i se dăruiască dacă nu ştia ce simte pentru el?

Dintr-odată, a simţit că i se face teamă şi a încercat să se elibereze din îmbrăţişarea lui.

— Ben, te rog... Vocea îi era plină de teamă. El a privit-o şi şi-a dat seama ce simte.

O privea cu ochi tandri, iar ea simţea că nu poate suporta atâta bunătate şi grijă din partea lui. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi se simţea copleşită de ruşine. Cum a putut să-l lase s-o atingă, s-o sărute aşa când ştia foarte bine că n-o iubeşte? Oare înnebunise? Da, era nebună după el.

Ben a strâns-o la piept şi i-a sărutat părul.

— China, te rog să mă crezi că n-am vrut să te sperii, i-a spus el încet, încercând s-o consoleze.

Ea stătea nemişcată în braţele lui. Simţea cât e de încordat şi că încearcă să-şi stăpânească dorinţa.

— Îmi pare rău, a şoptit ea.

El i-a zâmbit şi i-a şters lacrimile.

— Iar îţi ceri scuze? a glumit el şi a sărutat-o pe frunte.

I-a dat drumul din braţe şi s-a ridicat în picioare. China i-a mulţumit în gând pentru tactul de care dăduse dovadă. Ben i-a întins o ţigară şi părea destul de stăpân pe el. Ea se simţea destul de jenată.

— Ar trebui să mă întorc la hotel, i-a spus ea doar că să rupă tăcerea dintre ei, fără să-l poată privi în ochi.

— De ce? Vocea lui era atât de caldă, încât Chinei nu-i venea să creadă.

— James o să se îngrijoreze şi... N-a mai continuat, pentru că Ben a fulgerat-o cu privirea. Era de-ajuns să amintească de James, că imediat îi sărea ţandăra.

— Şi o să-i spui lui James ce s-a întâmplat între noi în această după-amiază? a întrebat-o el cu asprime.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? a ţipat ea, şocată de cruzimea lui.

— Îndrăznesc, China, pentru că te doresc. Dar deja ştii asta, i-a spus el încet. Dar poate că ar fi mai bine să-i spun chiar eu lui James.

— N-ai îndrăzni... îl privea cu uimire şi durere. Ar putea oare să povestească cuiva acele momente minunate de intimitate dintre ei? Acele clipe erau ceva foarte special pentru ea, şi nu avea nicio intenţie să-i povestească ceva nici lui James, nici altcuiva.

— Oh, dar o să îndrăznesc. Aş face orice să te aduc în patul meu. Oare chiar aşa de mult îţi displace această idee? Şi apoi, aş putea face schimb de opinii cu James, a încheiat el.

— Eşti un om crud şi fără scrupule, Ben Galloway, şi te urăsc! i-a spus China, deşi simţea că o doare tot corpul.

Ben a ridicat nepăsător din umeri.

— Aşa spui acum, dar aveai altă părere acum cinci minute. Aş fi putut să te am foarte uşor, iar tu n-ai fi făcut nimic să te opui, aşa că hai să nu mai facem pe proştii, China. Ştim amândoi adevărul. Cuvintele lui au rănit-o adânc.

S-a ridicat în picioare şi a fugit afară din cabină. Ben a urmat-o şi s-au întors la hotel fără să-şi mai spună nimic. China se simţea amorţită şi rece, iar capul o durea îngrozitor. Când au ajuns la hotel, a sărit imediat din maşină şi a intrat înăuntru, fără să mai privească înapoi.

S-a întâlnit cu James la recepţie, iar el a întâmpinat-o cu un zâmbet.

— Ai fost la cumpărături? îmi place foarte mult pălăria. China şi-a smuls pălăria de pe cap de parcă ar fi ars-o şi s-a încruntat la James.

— De ce nu mi-ai spus că Ben vine la Atena? l-a întrebat pe un ton acuzator.

— Ben? în Atena? Era evident că James e foarte surprins. Am fost plecat toată ziua, abia acum m-am întors. E aici, la hotel?

— Nu ştiu, i-a spus ea, deşi nu era sigură că e adevărat. Spera că Ben n-a urmărit-o. Dar l-am văzut în dimineaţa asta.

— Eşti sigură că era el? Pentru că nu mi-a spus nimic când am vorbit la telefon.

— Bineînţeles că sunt sigură, chiar am vorbit cu el! a izbucnit China, exasperată.

— Bine, iartă-mă! Te rog să te calmezi. Credeam că l-ai văzut de la distanţă şi l-ai confundat, i-a spus James împăciuitor.

China a oftat. N-avea niciun rost să-şi descarce nervii pe James, nu era vina lui că o durea capul şi că era supărată.

— Te rog să mă ierţi. Am o durere cumplită de cap. Dar apoi şi-a amintit ce i-a mai spus Ben. De ce nu mi-ai spus că Ben e proprietarul a douăzeci şi cinci la sută din hotel?

James s-a înroşit.

— Nu ţi-am spus asta? Era un răspuns mult prea vag.

— Ştii bine că nu mi-ai spus nimic, i-a răspuns China.

— Nu mi s-a părut aşa de important, şi nici acum nu mi se pare. Schimbă cu ceva lucrurile? James o privea plin de

curiozitate.

— Nu cred că le schimbă cu nimic, a recunoscut China. El nu ştia cum stau lucrurile între ea şi Ben, aşa că nu putea înţelege că ar fi fost important să ştie. Dar ar fi fost drăguţ din partea ta dacă îmi spuneai, a adăugat ea.

— Îmi pare rău, draga mea, dar chiar nu mi s-a părut important. Nu credeam că te interesează partea legată de afaceri. Părea destul de spăşit, iar Chinei i s-a făcut milă de el.

— Of, James, mai bine uită tot ce ţi-am spus în această după-amiază, pentru că nu mă simt prea bine. Cred că ar fi mai bine să merg în camera mea, să iau vreo două aspirine şi să mă întind puţin. Ne vedem mai târziu. I-a întors spatele şi a vrut să pornească spre lifturi, dar el a mai reţinut-o puţin.

— Am uitat ceva. Te invit la cină în această seară. Am rezervat o masă la un restaurant. Şi te rog să nu mă refuzi, China. Ezitase puţin înainte s-o întrebe, dar părea foarte entuziasmat, iar ei îi părea rău că fusese atât de dură cu el.

— Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, i-a răspuns ea, zâmbind radios, încercând să-şi îndrepte greşeala.

— Minunat! Te aştept la mine la şapte şi jumătate. Sper să te simţi mai bine.

China a urcat în apartamentul ei, a luat nişte calmante şi apoi s-a întins în pat. Avusese o zi dezastruoasă. Planurile de a-l ţine pe Ben la distanţă se duseseră. Nu trebuia decât să o privească puţin şi toată rezistenţa ei se topea. Era evident că avea nevoie de alte tactici. După un timp, a adormit gândindu-se la el.

S-a trezit cu puţin înainte de ora şapte, aşa că s-a grăbit să facă un duş şi să se pregătească de întâlnirea cu James. Încă o mai durea puţin capul, dar oricum se simţea mai bine. Era însă foarte obosită, cu toate că dormise toată după-amiaza.

S-a simţit mai bine după ce a făcut duş, apa rece a

înviorat-o. S-a machiat cu grijă şi s-a îmbrăcat într-o rochie simplă din mătase galbenă, care i se mula foarte frumos pe corp şi-i scotea în evidenţă părul. Nişte cercei din fildeş, câteva brăţări de argint şi nişte sandale galbene, cu toc, îi completau ţinuta. Şi-a prins părul într-un coc, lăsându-şi libere doar câteva şuviţe. Privindu-se în oglindă, şi-a dat seama că arată mult mai sofisticat cu părul ridicat.

Era deja ora şapte şi jumătate, aşa că era timpul să plece. S-a dat puţin cu parfum, şi-a luat poşeta şi un şal galben, în caz că se va face răcoare, şi a plecat. Când s-a apropiat de apartamentul lui James, l-a auzit râzând prin uşa întredeschisă. Rugându-se să nu fie şi Ben acolo, a tras aer în piept şi a intrat.

Dar a avut o surpriză la care nu se aştepta deloc. Alături de James nu era doar Ben, ci şi Olivia Daniels, foarte elegantă şi sorbindu-l din priviri.

Capitolul 9

„Cu siguranţă, este o zi a şocurilor”, îşi spuse China atât de supărată, încât nici măcar n-a auzit când James a întrebat-o ce vrea să bea.

— Ce spuneai? S-a întors spre el, pentru că şi-a dat totuşi seama că-i vorbise.

— Bei ceva? a repetat James, zâmbind.

— Un sherry, te rog, a îngânat China, cu ochii pironiţi încă pe Olivia Daniels.

— Olivia şi Ben vor lua cina cu noi. Nu te deranjează, nu-i aşa? a întrebat-o James.

— Bineînţeles că nu, a spus ea repede, conştientă că Ben o priveşte insistent. Ce altceva ar fi putut răspunde?

Ar fi trebuit să-şi dea seama încă de când îl văzuse în acea dimineaţă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Ben n-a venit singur la Atena. James i-a întins un pahar.

— China, bănuiesc că o cunoşti pe Olivia.

— Da, ne-am cunoscut deja. China s-a străduit să-i zâmbească celeilalte femei, dar aceasta nu avea de gând să facă la fel. A fulgerat-o cu privirea pe China.

— Văd că te-ai descurcat foarte bine, draga mea, a râs ea. Era o insultă indirectă, voalată de râsul acela delicat.

— Şi tu, sunt sigură, a răspuns China la fel de amabil. Nu mai era menajera lui Ben, aşa că nu mai trebuia să fie politicoasă cu Olivia Daniels. Îi va plăti exact cu aceeaşi monedă. Ai venit azi?

— Da, l-am implorat pe Ben să mă ia cu el, a spus Olivia. Se pare că avioanele private sunt singurul mijloc de transport onorabil în ziua de azi.

China a început să se gândească mai bine la acest lucru. Ştia că Ben are un avion privat, dar era surprinsă să afle că venise cu el la Atena. Probabil că se grăbea.

Olivia i-a aruncat Chinei o privire plictisită, apoi i-a întors spatele şi a început să discute cu James. Era evident că n-

avea chef să mai discute cu ea. China a privit-o. Arăta foarte bine în rochia verde de şifon, plisată. Nu era de mirare că Ben o dorea! Acest gând o făcea să sufere, aşa că i-a întors şi ea spatele şi s-a trezit astfel faţă în faţă cu Ben.

— Bravo, draga mea, i-a şoptit el, în aşa fel încât numai ea să audă. China l-a privit emoţionată, fără să-şi poată controla inima care-i bătea nebuneşte. Era îmbrăcat cu o jachetă din catifea şi pantaloni negri. Arăta foarte bine şi-i simţea parfumul învăluind-o. O atrăgea în mod irezistibil şi a trebuit să lupte ca să se stăpânească.

— Unde e Charles? l-a întrebat cu răceală.

— La Londra, probabil. El şi Olivia au divorţat, i-a răspuns Ben foarte natural, ca şi cum aceste lucruri nu-l priveau. Olivia a venit aici ca să... Dar s-a oprit şi a schimbat imediat subiectul. Vrei să-ţi mai aduc ceva de băut?

Era foarte politicos şi şarmant, iar China a dat aprobator din cap pentru că nu putea să vorbească şi i-a întins paharul. Nu mai voia nimic de băut, dar aşa va avea la dispoziţie câteva momente ca să se adune.

Ştia ce voia să spună – Olivia Daniels venise acolo ca să fie cu el. Era foarte evident, deşi o durea, şi făcea ca ceea ce se petrecuse între ei în acea după-amiază să pară foarte josnic. Ar fi putut face dragoste cu ea când tocmai venise cu Olivia? Era cam ciudat totul.

Ben se dovedise foarte sincer, inteligent şi tandru. Avea un caracter integru şi onorabil. Dar de ce se comporta aşa? „Poate că nu-i plac femeile”, îşi spuse ea cu disperare, deşi ştia foarte bine că nu era adevărat. Era cald şi pasional, de fapt magnetismul era una dintre cele mai puternice faţete ale personalităţii lui misterioase.

Sau poate că o singură femeie nu-i este de-ajuns. Dar nici această variantă nu i se părea potrivită. China simţea instinctiv că, în ciuda faptului că Ben nu era căsătorit, ar fi putut fi fidel dacă iubea cu adevărat. Atunci şi-a dat seama că James avusese dreptate. Ben era într-adevăr o enigmă.

Şi era foarte evident acum că Olivia Daniels era iubita lui.

Ben s-a întors lângă ea, făcând-o să-şi dea seama că în tot acest timp îl privise insistent.

— Arăţi foarte bine în această seară, i-a spus el, întinzându-i paharul cu sherry. A rămas tăcut un timp, după care a continuat: China, în legătură cu ceea ce s-a petrecut în această după-amiază…

— Te rog, Ben, nu vreau să vorbim despre asta. Cel puţin nu acum. Obrajii îi erau în flăcări.

El a privit-o un timp, iar ea avea impresia că ochii lui aurii puteau să-i citească până în suflet.

— Atunci, vorbim mâine, i-a spus el pe un ton implacabil. Ea n-a putut să-i răspundă nimic. Nu avea nici cea mai mică intenţie să vorbească despre acel incident, dar ştia că n-are rost să-i spună aşa ceva. Va trebui să se ascundă de el câteva zile, iar acest lucru nu era atât de greu, acum că Olivia Daniels era şi ea prin preajmă.

Au cinat într-un restaurant foarte mare şi scump, la o masă foarte bine plasată. China a băut repede un pahar de vin şi şi-a dat seama că pofta de mâncare îi dispăruse complet. A început să se uite în jur, la ceilalţi clienţi. Majoritatea erau greci bogaţi, dar mai erau şi câţiva americani.

Una dintre femeile americane îl sorbea din priviri pe Ben, cu siguranţă atrasă de farmecul lui. China l-a privit şi ea pe Ben, dar el nici măcar n-o observase pe acea femeie, sau pur şi simplu o ignora. Discuta cu James despre hotel. Olivia şedea între ei doi şi părea şi ea foarte absorbită în conversaţie, întorcându-şi capul când spre unul, când spre celălalt.

China a evitat să se amestece în discuţia lor, cu toate că şi James şi Ben au făcut eforturi în această privinţă. A comandat doar o salată, explicând că nu-i este deloc foame.

În timp ce mâncau, îl privea pe furiş pe Ben, fascinată de

şarmul lui, şi asculta foarte atent tot ce spunea. Se simţea destul de ciudat: avea frisoane, o durea stomacul şi capul. Era foarte palidă, iar pe frunte avea broboade de sudoare rece. A tot învârtit salata prin farfurie, dar simţea că i se face rău numai privind-o. S-a gândit că poate i-ar face bine să meargă la treabă şi să se spele pe faţă. Poate se va simţi mai bine după aceea.

S-a scuzat şi s-a ridicat în picioare, dar camera a început să se învârtă cu ea. A încercat să facă un pas, dar n-o mai ţineau picioarele, parcă erau din cauciuc. A scos un ţipăt scurt şi a căzut. „Oh, Doamne, sper că nu mi se face rău aici. Ar fi mult prea jenant”, îşi spuse ea.

Ben a venit imediat lângă ea, atât de repede încât China nici n-a văzut când s-a mişcat. A ridicat-o de jos, iar ea s-a sprijinit de el, pentru că nu putea sta în picioare. Olivia o privea cu furie şi dispreţ, probabil credea că doar se preface, încercând cu disperare să le atragă atenţia. James părea destul de îngrijorat şi nu ştia ce să facă.

— Te duc înapoi la hotel, i-a spus Ben.

— Dar cina… a bâiguit China, ţinându-se de abdomen, pentru că simţea că i se face rău din nou.

— Să o ia naiba de cină. Poţi să mergi? I se citea îngrijorarea în ochi.

Olivia i-a şoptit ceva lui James, dar China n-a auzit ce anume.

— Nu cred că pot să merg singură… Oh, mă simt atât de penibil! a murmurat ea, dându-şi seama că toţi cei din restaurant priveau scena.

Şeful de sală a venit să-i ajute, dar Ben deja se descurca foarte bine. I-a zâmbit şi a luat-o în braţe, ca pe un copil.

— O duc eu acasă pe China. Voi rămâneţi aici şi terminaţi de mâncat, i-a spus el lui James, care deja se ridicase în picioare.

China i-a rugat şi ea acelaşi lucru. Era destul că Ben trebuia să plece din cauza ei, nu voia să le strice şi lor

seara. Ben a ieşit cu ea în braţe din restaurant. Se simţea protejată la pieptul lui puternic şi şi-a lăsat capul pe umărul lui.

— Pot să iau şi un taxi... a murmurat ea, pentru că nu voia să-l deranjeze.

— Nu vorbi prostii! i-a tăiat-o el.

I s-a făcut din nou rău când au ajuns afară. Ben i-a şters fruntea de transpiraţie cu o batistă şi apoi a aşezat-o uşor în maşină, după care au pornit spre hotel. În ciuda protestelor ei, n-a lăsat-o să meargă singură, ci a dus-o în braţe până în camera ei, unde a aşezat-o uşor pe pat.

O durea stomacul îngrozitor. Ben a privit-o câteva clipe, apoi a ajutat-o să se ridice în picioare şi a început s-o dezbrace. China a vrut să protesteze, să-i spună că se descurcă şi singură, dar ştia că nu e aşa. A stat nemişcată, iar el i-a dat rochia jos, făcând-o să se înroşească până în vârful urechilor.

I-a scos uşor toate hainele, dar nu i se putea citi nimic pe faţă. Apoi a îmbrăcat-o într-o cămaşă de noapte, a aşezat-o pe pat, după care i-a desfăcut părul şi a pieptănat-o. A ajutat-o să se întindă şi a acoperit-o. China era copleşită de atenţia şi tandreţea lui.

— Merg să sun un doctor. Să mă strigi dacă te simţi rău. Apoi a ieşit din cameră, iar ea a încercat să se relaxeze. Nu se simţise niciodată atât de rău.

Doctorul a venit după o jumătate de oră. A examinat-o repede şi i-a spus că are o uşoară indigestie şi e deshidratată. I-a spus lui Ben că trebuie să rămână în pat şi să nu mănânce nimic. I-a scris o reţetă şi a plecat împreună cu Ben.

China se întreba cum reuşise să facă indigestie. Apoi şi-a amintit că a mâncat un sandviş la cafenea în acea dimineaţă. Probabil că aceea era cauza.

Ben s-a întors după câteva minute, zâmbitor şi cu un vas în mână. I-a şters faţa cu apă rece, iar ea nu-şi putea lua

ochii de la el. Se dezbrăcase de jachetă şi-şi descheiase cămaşa. China simţea că îl iubeşte enorm. Fusese atât de drăguţ cu ea în acea seară, atât de atent, încât nu-i venea să creadă.

— Acum, încearcă să dormi puţin, micuţo, i-a spus el după ce i-a şters faţa şi a aşezat vasul pe noptiera de lângă pat.

— Ben, mai rămâi puţin cu mine, te rog? Se simţea foarte singură şi i se părea foarte trist să fii bolnav într-o ţară străină.

El a privit-o câteva clipe, încercând să-i citească gândurile.

— Dacă asta îţi doreşti, rămân, i-a răspuns el. Şi-a tras un scaun lângă patul ei şi s-a aşezat.

Dar China şi-a amintit de cina lor la restaurant.

— Oh! Am uitat de cină… Trebuie să te întorci… Olivia…

— Rămân aici cu tine. Şi, în plus, nici măcar nu mi-e foame, i-a spus Ben foarte ferm. S-a ridicat în picioare, a deschis fereastra şi a început să privească oraşul.

Privindu-l de la distanţă, China a simţit că e foarte singur şi el, iar inima ei a început să-l cheme. Şi-a adus aminte cuvintele lui James. Ben era un bărbat puternic şi foarte misterios. Cel puţin ea n-a reuşit niciodată să înţeleagă ce se petrece în capul lui. N-o mai durea aşa de tare stomacul şi simţea că s-a mai liniştit puţin.

— Cât mai rămâi la Atena? l-a întrebat ea, deşi nu voia să afle, pentru că ştia că i se va rupe inima când se vor despărţi.

— Abia aştepţi să scapi de mine, nu-i aşa? a întrebat-o el cu un ton sardonic.

— Nu-i adevărat, voiam doar să ştiu…

— Nu ştiu exact. Am nişte treabă în nord, la Salonic, pe care trebuie s-o rezolv înainte să plec. Dar vreau să fiu aici la deschiderea hotelului. Dar tu, draga mea China, cât timp mai ai de gând să rămâi la Atena?

Ea nu i-a răspuns imediat, pentru că se gândea la ce-i spusese el. Se pare că va fi prin preajma ei destul de mult timp, iar această veste o făcea să fie fericită şi tristă în acelaşi timp.

— Rămân atâta timp cât James are nevoie de mine, i-a spus ea. Faţa lui Ben s-a strâmbat de furie.

— Câtă loialitate! a remarcat el. Sper doar că James apreciază.

— Sunt sigură că mă apreciază, i-a spus ea. Era foarte mirată şi nu ştia unde o să ducă această conversaţie.

— Şi ce răsplată aştepţi pentru acest devotament mişcător? O căsătorie? A săgetat-o cu privirea.

— Asta nu te priveşte, a izbucnit ea. Îl ura, pentru că era atât de crud.

— James e fratele meu, aşa că am tot dreptul să ştiu, i-a spus Ben cu răceală.

China a oftat. Şi-ar fi dorit să nu-l mai lase să creadă că e îndrăgostită de James, pentru că lucrurile începeau să ia o turnură periculoasă.

— Nu cred că lui James i-ar conveni să te amesteci în treburile lui, i-a răspuns ea. Iar eu credeam că te interesează cu totul alte lucruri.

— Ca de exemplu?

— De exemplu Olivia Daniels, i-a spus indiferentă. Ben ridică surprins din sprâncene.

— Doar nu crezi că am o aventură cu doamna Daniels? Părea într-adevăr foarte surprins.

„Îl surprinde faptul că ştiu”, şi-a spus China, furioasă.

— De fapt nici nu-mi pasă dacă eşti sau nu cu ea. Vocea îi era rece şi şi-ar fi dorit să-l lovească, să-i şteargă zâmbetul de pe buze. Dar a început din nou să o doară stomacul şi abia a avut timp să coboare din pat şi să ajungă la baie.

Ben a urmat-o şi a privit-o, aplecată deasupra toaletei. Ea s-a simţit foarte umilită.

— De ce nu mă laşi în pace? a şoptit ea, în timp ce îşi dădea cu apă rece pe faţă. Nu prea avea chef de spectatori când îi era aşa de rău.

— Tu m-ai rugat să rămân, i-a amintit Ben. Iar doctorul mi-a sugerat să te supraveghez.

A ajutat-o să se întindă din nou în pat şi s-a aşezat lângă ea. I-a luat mâinile reci ca gheaţa în mâinile lui, încercând să le încălzească. China se simţea foarte obosită, dar în siguranţă în prezenţa lui.

— Mi-e cam somn, a murmurat ea, privindu-l cu ochi mari, albaştri.

— Dormi, atunci, i-a spus el zâmbind.

Ea a închis ochii şi a adormit imediat. S-a mai trezit o dată în toiul nopţii pentru că îi era foarte rău. A aprins veioza şi a văzut că Ben adormise şi el pe scaun. S-a dat cu greu jos din pat şi s-a dus la baie. Apoi s-a întors şi l-a privit cum doarme. Era foarte relaxat şi frumos. Abia se abţinea să nu-l atingă.

Dar el a deschis ochii brusc, parcă simţind că e privit.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a făcut rău din nou, i-a răspuns China supărată. Stricase totul.

— Biata de tine, a şoptit el tandru, trecându-şi mâna prin păr, trădându-şi astfel îngrijorarea. Cât e ceasul?

— Patru.

— Merg să caut nişte cafea. N-o să păţeşti nimic până mă întorc, nu-i aşa?

— O să supravieţuiesc, i-a răspuns ea, privindu-l plină de dor cum se ridică în picioare şi se întinde.

A stins lumina, dar nu-şi putea lua gândul de la el, iar pe buze îi era întipărit un zâmbet. Când Ben s-a întors, aproape adormise. El s-a aşezat pe pat lângă ea, dar nu putea să-i vadă faţa în întuneric. Ea i-a întins mâna, iar el i-a luat-o între palmele lui şi a început s-o mângâie. China i-a zâmbit, somnoroasă.

— Vrei să mă săruţi, Ben? a şoptit ea, aproape fără să-şi dea seama că vorbeşte cu voce tare.

El s-a aplecat asupra ei şi a sărutat-o uşor pe gură, cu buzele lui senzuale şi fierbinţi. Ea i-a zâmbit fericită.

— Păcat că mă simt atât de rău, a murmurat ea. Îi era dor s-o ţină în braţe, acum că era atât de bolnavă şi de vulnerabilă.

El a sărutat-o tandru pe frunte, privind-o cu ochi strălucitori.

— Oh, Doamne, cât te doresc. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva. A spus aceste cuvinte cu o voce intensă şi vibrând de dorul ei. Trupul lui era arcuit deasupra ei fără s-o atingă şi o privea, iar China îi simţea respiraţia fierbinte pe obraji.

Îl înţelegea foarte bine, pentru că şi ea îl dorea la fel de mult. Dar nu-i va spune niciodată acest lucru, pentru că astfel îşi va trăda iubirea. Ben îi dorea trupul, nu dragostea ei. El a oftat, s-a ridicat de lângă ea şi s-a aşezat din nou pe scaun.

— Te deranjează dacă fumez? a întrebat-o ca să schimbe subiectul.

— Nu, i-a răspuns China. I-a întors spatele şi şi-a ascuns capul între perne. Nu ştia de ce, dar era foarte tulburată şi o durea inima. Apoi a adormit, iar sunetul brichetei lui Ben era ultimul lucru pe care şi-l mai amintea.

Când s-a trezit a doua zi, Ben nu mai era cu ea. Se simţea mult mai bine, n-o mai durea deloc stomacul, dar era foarte slăbită. Îi era foarte sete, aşa că s-a dat jos din pat şi s-a dus să caute nişte apă. A intrat în apartamentul lui James, dar nu era nimeni acolo. A găsit însă o sticlă de apă pe masă.

În mod misterios, se auzeau voci care râdeau într-o cameră vecină. A recunoscut vocea lui James, dar s-a blocat pentru că şi-a dat seama că nu e singur. Abia atunci a văzut o rochie aruncată neglijent pe jos, în spatele canapelei. Era

rochia verde cu care fusese îmbrăcată Olivia Daniels la cina de seara trecută. Era foarte clar totul, iar în plus China a auzit şi vocea Oliviei, rostind vorbe dulci de dragoste. Când şi-a dat seama ce înseamnă toate aceste lucruri, mâna i s-a crispat pe sticla de apă. Olivia şi James erau amanţi şi erau chiar atunci împreună, în camera de alături. A ieşit de acolo foarte repede şi fără să facă niciun zgomot, cu obrajii arzându-i.

Pe hol a dat nas în nas cu Ben. A oprit-o din mers şi a privit-o din cap până-n picioare. Era desculţă, iar corpul i se vedea aproape în întregime prin cămaşa de noapte.

— De ce te-ai dat jos din pat? a întrebat-o supărat, privind suspicios sticla de apă pe care o strângea cu putere într-o mână.

China l-a privit fără să-i răspundă. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi şi avea un prosop în jurul gâtului. Trupul lui musculos strălucea în lumina dimineţii, iar ea a simţit că i se taie respiraţia. Era copleşită de apropierea lui, de prezenţa lui plină de forţă.

— Căutam apă pentru că îmi era foarte sete, s-a bâlbâit ea, umezindu-şi buzele cu vârful limbii, cu un gest foarte provocator.

Ben i-a luat sticla de apă din mână, a prins-o de mijloc şi a condus-o înapoi în camera ei. Odată ajunşi acolo, i-a turnat apă într-un pahar şi a deschis obloanele, lăsând aerul proaspăt al dimineţii să pătrundă înăuntru.

— Acum fugi înapoi în pat şi să nu te mai dai jos de acolo, i-a ordonat el foarte protector.

China a făcut întocmai, dar i-a aruncat o privire supărată care lui i s-a părut foarte amuzantă. Ben o privea cu ochi insondabili cum îşi bea apa cu poftă, zâmbind uşor.

— Te simţi puţin mai bine azi, nu-i aşa? a întrebat-o.

— Da, nu mă mai doare nimic, sunt doar puţin slăbită, i-a răspuns ea strâmbându-se.

— Mă bucur să aud asta, dar nu vreau să te mai dai jos

din pat. Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti şi exact aşa o să faci. Dacă ai nevoie de ceva, orice, strigă-mă şi o să vin. Bine?

— Eşti un pisălog, i-a spus China, turnându-şi încă un pahar cu apă.

— Trebuie să fiu aşa cu tine, i-a răspuns el zâmbind.

S-a întors apoi şi voia să plece, iar China îi privea tristă spatele musculos.

— Ben, vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine aseară, că m-ai adus acasă, că ai chemat doctorul şi... S-a înroşit, amintindu-şi că a dezbrăcat-o şi a aşezat-o în pat. A însemnat foarte mult pentru mine, deşi îmi pare rău că ţi-am stricat seara, a adăugat ea repede, pentru că mai voia să-l reţină.

Ben s-a întors şi i-a zâmbit fermecător.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti şi nu mi-ai stricat seara. Şi eşti foarte frumoasă când dormi, i-a spus încet, apoi a plecat.

China s-a întins în pat, foarte încântată de ceea ce auzise. Oare chiar o privise în timp ce dormea? „Doamne, sper că n-am sforăit sau n-am adormit cu gura deschisă”, şi-a spus ea îngrozită.

Apoi a început să se gândească la Olivia şi la James. Era foarte şocată de ipocrizia Oliviei. Venise acolo cu Ben, era cu siguranţă iubita lui, dar tocmai îşi petrecuse noaptea cu James. Era destul de ciudat şi dureros. Dar oare Ben ştia despre toate acestea? Şi cum a putut Olivia să facă aşa ceva? China spera din toată inima ca Ben să nu sufere din această cauză. „Dacă Ben ar fi iubitul meu, n-aş putea nici măcar să mă uit la un alt bărbat. Dar din păcate nu e nimic între noi, doar iubirea mea pentru el şi din când în când câte un moment de dorinţă reciprocă”.

James a venit s-o viziteze mai târziu în acea dimineaţă. Părea foarte fericit, dar China era destul de stânjenită, pentru că ştia de el şi de Olivia.

— Cum te mai simţi? a întrebat-o voios, aşezându-se pe marginea patului.

— Mult mai bine. Şi vreau să-mi cer scuze pentru aseară.

— Nu e nicio problemă. Tot ce contează e că te simţi mai bine.

— Ce mai face Olivia? Ar fi trebuit să-şi muşte limba, dar întrebarea i-a scăpat fără să-şi dea seama.

James a privit-o suspicios.

— Cred că e la cumpărături. Dar de ce mă întrebi? China se gândea că n-are niciun rost să se prefacă, era mult mai bine dacă îi spunea totul, pentru că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să deschidă subiectul. A tras aer în piept şi a început să vorbească.

— James, nu ştiu cum să-ţi spun, dar... Ei bine, te-am auzit pe tine şi pe Olivia, azi-dimineaţă. Eu... Căutam nişte apă şi... Of, nu pot să spun nimic. Mai bine nu aduceam vorba. Se simţea foarte jenată şi total lipsită de tact.

James s-a înroşit şi a început să se joace cu cuvertura de la pat.

— Dacă tot ai aflat, cred că ar fi mai bine să îţi spun totul. Sunt îndrăgostit de Olivia şi o să mă căsătoresc cu ea imediat ce se pronunţă divorţul ei.

China era şocată.

— Ea e femeia despre care mi-ai povestit? a întrebat China cu o voce stinsă.

James a dat din cap aprobator.

— N-am putut să-ţi dau detalii atunci pentru că era încă cu Charles, dar acum s-au despărţit, aşa că nu cred că mai contează dacă mai află cineva. Ştiu că tu şi Olivia nu sunteţi în relaţii prea bune, dar să ştii că ea e foarte timidă. Dacă ajungi s-o cunoşti cu adevărat, aşa cum o cunosc eu, sunt sigur că puteţi fi prietene foarte bune. China simţea că James are nevoie de aprobarea ei, şi atunci i-a zâmbit.

— Sunt sigură că ai dreptate, a minţit ea pentru că ştia că nu se va putea înţelege niciodată cu Olivia. Ben ştie

despre toate acestea?

— Nu. Olivia vrea să păstrăm secretul până anunţăm logodna, i-a spus James visător, ca şi cum ar fi vrut ca toată lumea să afle.

„Cred şi eu că vrea să păstreze secretul”, îşi spuse China. „Ben nu va fi deloc fericit să afle că Olivia e de fapt cu James”.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun nici ţie nimic, dar eşti prietena mea cea mai bună. Promiţi să nu spui nimănui, nici măcar lui Ben? a rugat-o James.

— Îţi promit, l-a liniştit China. Era foarte confuză şi-i părea rău pentru Ben.

— Dar de ce eşti atât de tăcută, draga mea? Nu te bucuri pentru mine? N-am mai fost îndrăgostit niciodată până acum şi mă simt minunat! Era foarte zâmbitor şi i-a luat mâinile în mâinile lui.

China a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Sunt foarte fericită pentru tine, prostuţule, şi îţi doresc tot binele din lume. Se străduia să pară entuziastă. Dar trebuie să mă ierţi, mă simt cam slăbită, iar această veste m-a cam surprins.

Ar fi vrut să-l avertizeze, să-i spună cum e Olivia, dar, bineînţeles, n-a avut curajul. Oricum, n-ar fi crezut-o. Iubirea lui era oarbă.

— Cum merg lucrurile cu Ben? a întrebat-o James.

— Ca de obicei, i-a răspuns China, oftând.

— Părea foarte îngrijorat seara trecută, a speculat el. E un semn bun, nu crezi?

— Nu neapărat. Ştiu că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar el nu mă va iubi niciodată, i-a răspuns China cu tristeţe. Nu voia să mai vorbească despre acest subiect.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Era foarte jenat.

— Dar nu m-ai supărat deloc, i-a zâmbit ea.

— Acum, te las să te odihneşti. Fratele meu mi-a pus în vedere că aceasta a fost recomandarea doctorului, i-a spus

James vesel, după care s-a ridicat în picioare. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Când el i-a întors spatele să plece din cameră, a simţit că îi vine să plângă. A vrut să-l cheme înapoi, să-l avertizeze. Olivia a distrus foarte uşor atâţia bărbaţi. Mai întâi pe Charles, apoi pe Ben şi acum pe James. Dar nu a mai spus nimic şi l-a lăsat să plece, apoi şi-a ascuns capul în perne şi a început să plângă.

China şi-a petrecut cea mai mare parte a zilelor următoare în camera ei. Ben plecase pentru cel puţin trei zile, iar James hoinărea prin zonă, foarte fericit. Muncea din greu, dar o vizita regulat.

Olivia a venit şi ea s-o viziteze într-o zi, cu un buchet mare de flori în braţe şi un zâmbet fals pe buze. N-a rămas mult, iar conversaţia a fost rece şi forţată. China nu putea să se prefacă, oricât s-ar fi străduit, că îi place de acea femeie. S-a simţit foarte uşurată când a plecat.

Se simţea destul de bine ca să se ridice din pat, dar i-a spus lui James că e foarte slăbită încă, şi astfel a putut rămâne în casă. Mânca în cameră şi era foarte melancolică. Nu-i păsa de timpul care trece, stătea doar în pat şi se uita în tavan. Se gândea că dacă stă la distanţă, James va fi foarte fericit pentru că astfel avea tot timpul să se dedice femeii pe care o iubea. Era foarte îngrijorată pentru el, intuia că Olivia o să-i frângă inima mai devreme sau mai târziu. James nu merita aşa ceva.

I-a scris lui Clare şi lui Paul şi le-a povestit cum e la Atena. Urmau să se întoarcă în curând din Mexic, din luna de miere, şi China voia să ţină legătura cu Clare.

Dar cel mai mult se gândea la Ben, pe care-l iubea atât de mult încât o durea inima. Întotdeauna a căutat alinare în braţele lui, iar el a fost acolo pentru ea de fiecare dată, plin de tandreţe şi generozitate. Dacă într-adevăr o iubea pe Olivia, atunci va suferi când va afla că se va căsători cu fratele lui. Era sigură că nu va veni la ea să caute alinare.

Va suferi în tăcere, singur.

„Ar fi fost mult mai bine dacă n-aş fi avut niciodată de-a face cu această familie”, şi-a spus ea cu durere, dar şi-a dat seama că se minte singură. Îl va iubi pe Ben toată viaţa, chiar dacă aceasta nu va mai avea sens fără el. Dar cel puţin ştia că a iubit o dată în viaţă, lucru care nu se întâmplă oricui. „Acum, cel puţin am experienţă”, şi-a spus ea, dorindu-şi în secret să fi acceptat să fie amanta lui Ben. Cel puţin ar fi avut amintirea unei nopţi petrecute în braţele lui, lucru la care s-ar fi putut gândi apoi toată viaţa.

Era foarte supărată, pentru că viitorul ei era din nou foarte nesigur. Chiar dacă va accepta slujba pe care i-o oferise James, odată ce se va căsători cu Olivia va trebui să plece de la hotel. Oricare ar fi decizia ei, tot va trebui să plece de acolo la un moment dat. Întrebarea era unde va merge. Şi ce va face? Chiar nu exista nimeni care să-i ofere iubirea şi siguranţa de care avea nevoie?

Într-o după-amiază, când se simţea foarte tristă, şi-a scos tabloul din Italia din geantă. A vrut să îl lase la doamna Stephenson, împreună cu toate celelalte lucruri ale ei, dar s-a răzgândit în ultimul moment şi l-a luat cu ea. L-a privit ore întregi în acea după-amiază. Ben a găsit-o întinsă pe pat, cu tabloul strâns la piept, privind tavanul şi gândindu-se cum o s-o scoată la capăt şi de data aceasta. Intrase încet în cameră şi a privit-o un timp înainte să spună ceva.

— Mi-a spus James că n-ai ieşit din cameră de când am plecat la Salonic. Ce se întâmplă cu tine, China?

Ea a sărit în picioare, şocată, dar n-a îndrăznit să se uite la el.

— Nu m-am simţit prea bine, i-a răspuns ea, strângând tabloul şi mai tare la piept.

— Nu mai vorbi prostii, i-a spus el, apropiindu-se de ea. Erai foarte bine în ziua în care am plecat.

Deci ce naiba se întâmplă?

S-au aşezat unul lângă altul pe pat, ea l-a privit în sfârşit,

iar inima i s-a oprit în loc.

— De ce te interesează?

De ce nu mă laşi în pace? a ţipat ea. Nevoia de el o făcea să fie agresivă.

— Aş vrea să te pot lăsa în pace, a murmurat Ben, mai mult pentru el. Ce se întâmplă, micuţo, sau n-ai încredere în mine? Vocea lui a devenit brusc foarte tandră, iar ea a simţit că o să înceapă să plângă.

Grija lui o rănea.

— N-am nimic, i-a spus ea. Pur şi simplu n-am avut chef să ies din casă.

— Vrei să iei cina cu mine în această seară? a întrebat-o Ben.

— De ce n-o inviţi pe Olivia?

— Pentru că vreau să te invit pe tine, i-a spus el implacabil.

— Bine, accept, i-a răspuns ea încet. Nu putea să-i spună ce se petrece cu ea, aşa că a acceptat propunerea lui. Altfel n-ar fi renunţat şi ar fi tras-o de limbă.

El i-a zâmbit, iar ochii lui de chihlimbar o studiau.

— Ce-i ăsta?

A arătat cu degetul tabloul pe care ea îl strângea în continuare la piept.

— Tabloul meu preferat, a recunoscut ea timid şi i l-a arătat. Îţi place? Era foarte important pentru ea ca el să fie de aceeaşi părere.

Ben nu i-a răspuns nimic, dar a privit cu atenţie tabloul.

— Da, îmi place mult. E foarte frumos şi e foarte bun. Îmi amintesc că l-am văzut şi acasă.

Felul în care a rostit cuvântul „acasă” a răscolit-o pe China. Era casa lui, nu a ei şi, nici nu va fi vreodată. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi de aceea a lăsat capul în jos.

Ben a prins-o de bărbie şi i-a ridicat faţa, dar s-a încruntat când a văzut că plânge.

— China, draga mea, de ce eşti atât de nefericită? a

şoptit el. De ce nu vrei să-mi spui nimic? E din cauza lui James?

Ea a dat din cap dezaprobator, iar el s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze. Apoi a vârât mâna în buzunar şi a scos o cutiuţă.

— Asta e pentru tine, i-a spus el, schimbând astfel subiectul. Ştia că nu mai are rost să insiste. I-a dat cutia, iar ea s-a uitat la el cu ochi mari, umezi.

Deschide-o! înăuntru era o brăţară de argint, cu pietre de un albastru viu, exact ca ochii ei.

— E minunată! a exclamat ea. Dar de ce mi-ai adus un cadou?

— M-am gândit că se potriveşte foarte bine cu pălăria, i-a răspuns el într-o doară. Ne vedem la şapte şi jumătate.

Apoi a plecat, fără să-i mai lase timp să-i mulţumească pentru brăţară. China a zâmbit în sinea ei şi şi-a dat seama că era în sfârşit fericită, după atâtea zile. A recunoscut că Ben îi lipsise foarte mult.

Olivia şi James nu i-au însoţit la cină. Olivia era în vizită la nişte prieteni, iar James avea o întâlnire de afaceri. China şi Ben au luat masa cu un asociat al lui Ben din America şi cu soţia acestuia. Au petrecut o seară minunată, iar China s-a simţit foarte bine.

Ben o privea tot timpul, foarte insistent. A zâmbit mulţumit când a surprins-o admirându-şi brăţara pe care o purta la încheietura mâinii.

Când s-au întors la hotel, a sărutat-o scurt pe buze. Ea s-a întins imediat în pat, obosită, dar fericită. „Oh, Ben, ce mult mă bucur că te-ai întors”, şi-a spus ea înainte să adoarmă.

Capitolul 10

China stătea relaxată în cadă şi se săpunea, gândindu-se cu ce o să se îmbrace. Apa era caldă şi parfumată cu sarea ei de baie preferată. Simţea că e un lux să facă baie, pentru că de obicei nu avea timp decât pentru un duş scurt.

În acea seară era petrecerea de deschidere a hotelului şi voia să arate cât mai bine. S-a spălat pe păr şi s-a hotărât să-l încreţească puţin în acea seară. Când a ieşit din baie, s-a uitat la ceas. Mai avea la dispoziţie exact trei sferturi de oră ca să se pregătească.

Avusese o zi foarte agitată, pentru că l-a ajutat pe James cu pregătirile pentru petrecere. S-a ocupat de flori şi de alte o mie de lucruri care trebuia făcute. Saul, partenerul lui James, sosise şi el din America pe la prânz. Era scund, brunet şi foarte tăcut. A privit-o cu ochi admirativi pe China când James le-a făcut cunoştinţă, iar ea l-a îndrăgit imediat. Saul a rămas la hotel doar o jumătate de oră, după care a plecat la o întâlnire cu nişte bancheri.

S-a îngrijorat puţin din cauza lui James pentru că, pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai iritat. Ţipa la toată lumea, inclusiv la China.

N-a văzut-o deloc pe Olivia şi nici pe Ben, care avea de rezolvat ceva în cealaltă parte a oraşului. Relaţia cu el nu mai fusese atât de tensionată în ultimele zile. Nu se mai certau deloc. El era foarte politicos, dar păstra o anumită distanţă, aşa că se înţelegeau destul de bine, dar superficial.

S-a uitat puţin prin dulap, dar n-a găsit nimic potrivit. Voia să se îmbrace cu ceva foarte frumos şi seducător, dar n-avea nimic de acest gen. Olivia va arăta cu siguranţă foarte bine, iar China ştia că nu putea concura cu ea, dar măcar putea să încerce. Şi-a amintit apoi de o rochie pe care i-o împrumutase Clare. Era perfectă pentru o astfel de ocazie: era dintr-un material albastru-metalic, care

strălucea în lumină, foarte mulată şi fără mâneci.

S-a îmbrăcat cu ea, apoi a început să se machieze. Şi-a pus foarte frumos în evidenţă ochii. S-a coafat repede şi s-a parfumat. Când s-a uitat din nou în oglindă, a fost uimită de transformarea pe care o suferise. Rochia îi punea în evidenţă rotunjimile corpului şi avea un efect magic asupra ochilor. A recunoscut cu greu femeia fermecătoare care o privea din oglindă. Şi-a pus brăţara primită de la Ben şi s-a încălţat cu nişte sandale cu toc.

A terminat cu zece minute mai repede, dar nu voia să coboare încă. James era foarte stresat şi cu siguranţă îi va mai da ceva de făcut. Aşa că a ieşit pe balcon să respire aerul călduţ al serii. Era o seară foarte frumoasă, iar cerul părea de catifea. Începuse să îndrăgească foarte mult acel oraş, şi nu era deloc bine, dată fiind situaţia.

Un zgomot surd i-a atras atenţia şi l-a văzut pe Ben la două balcoane depărtare de ea. Îşi aprinsese o ţigară, stătea pe un scaun cu picioarele sprijinite de balustradă şi privea în noapte. N-a observat-o pe China, aşa că ea s-a retras mai la întuneric, ca să-l poată privi în voie. A simţit că e foarte singur şi puţin supărat. Tânjea după iubirea lui şi ar fi vrut să meargă la el şi să-i aline suferinţa, oricare ar fi fost aceasta. „Aş putea să-l fac să uite”, îşi spuse ea cu durere. „Îl iubesc atât de mult, încât aş putea să-l fac să uite totul”.

O bătaie la uşă i-a întrerupt reveria. A intrat în cameră, bucuroasă că Ben n-o observase. La uşă era James, care a făcut ochii mari când a văzut-o.

— Arăţi incredibil! a exclamat el zâmbind cu gura până la urechi. Absolut incredibil!

— Mulţumesc. China i-a zâmbit şi ea, mulţumită şi amuzată de un astfel de compliment extravagant.

— Voiam să-mi cer iertare că am fost atât de cicălitor azi. N-am nicio scuză. Îmi pare rău. Părea un băieţel, iar China a început să râdă şi l-a sărutat pe obraz, iertându-l pe loc.

Au coborât împreună şi au văzut că invitaţii începuseră deja să sosească. James s-a despărţit repede de ea, pentru că trebuia să-i întâmpine. Era plin de energie.

Ben a apărut lângă ea după cinci minute. A privit-o plin de admiraţie din cap până-n picioare, apoi şi-a oprit ochii pe faţa ei roşie, dar foarte frumoasă.

— Eşti foarte frumoasă, i-a spus el încet. China şi-a băut vinul şi apoi i-a zâmbit fermecător, iar în ochii lui s-a aprins o lumină.

— Îţi place rochia mea? Am împrumutat-o de la Clare, a recunoscut ea, trecând agitată paharul dintr-o mână în alta.

— E perfectă, i-a răspuns el, privindu-i umerii goi.

Dar şi Ben arăta foarte bine în acea seară, cu frac şi pantaloni negri, eleganţi. China a simţit că leşină doar privindu-l. De ce oare n-o iubea şi el?

S-a mai uitat prin încăpere şi l-a văzut pe James cu Olivia. Era foarte elegantă, iar China s-a simţit brusc mult prea extravagantă cu rochia ei strălucitoare.

— E foarte elegantă, a murmurat ea, mai mult pentru sine.

— Cine? Ben o auzise şi era foarte curios.

— Olivia, a răspuns ea. Se simţea dintr-odată foarte deprimată şi nu putea să ascundă acest lucru.

— Aşa e. Răspunsul lui scurt i-a dat de înţeles că vrea să vorbească despre asta. Oare aflase despre James şi Olivia? Oare aceasta era cauza suferinţei lui?

China a oftat. Se săturase până peste cap de această situaţie, se săturase să mai sufere. Totul părea atât de complicat, mai puţin dragostea ei pentru Ben, care era pură şi inocentă, dar o făcea să-şi piardă minţile. S-a scuzat şi s-a dus repede la toaletă.

Când s-a întors, Ben dansa cu Olivia, care se agăţase de el fără ruşine. S-a străduit să pară veselă, a vorbit cu toată lumea, a dansat cu James şi cu Saul şi a râs mult. A ajutat-o din plin şi vinul.

Petrecerea părea să fie un succes, iar după o oră, China reuşise să se relaxeze şi să se simtă bine. Strălucea şi-i atrăgea ca un magnet pe toţi bărbaţii. Ben o privea şi el din când în când. Îl ignora intenţionat şi a stat cât mai departe de el.

Puţin mai târziu, când ieşea de la toaletă, a fost acostată de un prieten american de-al lui James, care era foarte beat. S-a apropiat de ea şi i-a blocat trecerea pe hol. China i-a zâmbit rece, crezând că nu va fi prea greu să scape de el.

— Scuzaţi-mă, domnule… a început ea, sarcastic.

— Spune-mi Andy, dulceaţă. Nici nu-i trecuse prin cap să se dea la o parte din calea ei.

— Te rog să mă laşi să trec, Andy, i-a spus China foarte rece, simţind că începe să intre în panică. Erau destul de departe de sala unde era petrecerea şi nimeni n-ar fi auzit-o dacă ar fi strigat după ajutor, era mult prea gălăgie. Probabil că o urmărise până acolo, iar acest gând o înspăimânta.

— Nicio şansă, draga mea. Am fost cu ochii pe tine toată seara. O privea obraznic. Ce zici dacă noi doi – tu şi cu mine – mergem undeva să ne distrăm puţin?

S-a apropiat de ea, iar ea a simţit că i se face rău din cauza mirosului de alcool pe care-l emana.

— Lasă-mă în pace! i-a spus ea, încercând să treacă de el. Dar reuşise s-o prindă într-un colţ şi nu se mai putea mişca de acolo. Bărbatul a început să râdă, iar ea a simţit că-i îngheaţă sângele în vine.

— Foarte inteligentă mişcarea, dar n-o să-ţi meargă cu mine. Cel puţin nu în rochia asta – ai căutat-o cu lumânarea toată seara. China a încercat să-i dea un picior. Intrase deja în panică şi situaţia îi amintea perfect de domnul Cencelli. Bărbatul a început să înjure, pentru că-l lovise.

— Dacă nu mă laşi în pace, o să ţip de o să mă audă toată strada, l-a ameninţat ea.

— Încearcă, i-a spus el, prinzându-i umerii goi şi făcând-o să se cutremure, plină de dezgust.

Ea a început să ţipe cât o ţinea gura. În secunda următoare, l-a văzut pe Ben apropiindu-se furios de ei. L-a întors pe bărbat cu faţa la el şi i-a dat un pumn.

China a profitat ca s-o ia la fugă. Era speriată de atâta violenţă şi nici măcar nu l-a băgat în seamă pe Ben, care o striga. A ieşit din hotel în aerul cald al serii, pentru că simţea nevoia să scape puţin de toată lumea, chiar şi de Ben. Dar unde să meargă? Şi-a amintit de iahtul lui Ben. Ar putea să ia un taxi şi nimeni nu se va gândi s-o caute acolo.

Erau mai multe taxiuri în faţa hotelului, iar China s-a urcat în primul. Din fericire şi-a amintit numele plajei unde o dusese Ben. În mai puţin de o jumătate de oră, au ajuns. A găsit repede iahtul, dar când a trecut pasarela a căzut în genunchi, pentru că i s-a rupt un toc al sandalei. S-a ridicat cu greu şi a coborât în cabină.

Nu era complet întuneric înăuntru, pentru că lumina din port şi de la celelalte iahturi pătrundea prin hublouri. Era o petrecere pe o ambarcaţie din apropiere şi se auzea muzică. China a găsit nişte ţigări pe o masă şi a început să fumeze, încercând să se calmeze. S-a aşezat pe un scaun, privind în gol.

Probabil că avusese o reacţie exagerată la petrecere, dar toată scena fusese atât de înspăimântătoare şi semăna atât de mult cu ceea ce se petrecuse în Italia, încât îşi pierduse controlul. Dar era foarte bine acolo. Se simţea în siguranţă, singură pe iaht.

După o oră se calmase, dar nu se aştepta ca uşa să se deschidă şi în prag să apară Ben. A aprins lumina şi s-a uitat la ea fără să spună nimic. Probabil că părul deranjat şi obrajii purtând urmele lacrimilor au vorbit de la sine.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, i-a spus el încet, intrând în cabină şi închizând uşa în urma lui.

Ea l-a privit cu ochi mari. Se pare că îi cunoştea foarte

bine reacţiile.

— O să ţi se simtă lipsa la petrecere, i-a spus ea.

— Mă îndoiesc, i-a răspuns el în timp ce îşi aprindea o ţigară. S-a sprijinit de marginea mesei, foarte aproape de ea, iar ea a simţit că devine brusc foarte timidă şi nu mai ştie ce să spună.

— Te simţi bine? a întrebat-o, întorcându-i faţa spre el.

— Da, a şoptit ea. Simţea că atingerea lui o arde.

— Te-a rănit?

China s-a cutremurat, dar i-a spus că e în regulă.

— Dar tu l-ai rănit?

— Nu aşa de tare cum mi-aş fi dorit. Leşinase deja după ce i-am dat un pumn. Părea foarte satisfăcut de ceea ce făcuse. O privea din nou cu insistenţă, încercând să-i citească gândurile. Ea şi-a întors faţa în altă parte, conştientă că nu se poate controla fiind atât de aproape de el.

— Plec din Atena, i-a spus ea dintr-odată, pentru că simţea nevoia să spună ceva. Tăcerea dintre ei îi făcea nervii întinşi la maximum.

— Şi unde o să mergi? A simţit că-l şocase, chiar dacă nu se uita la el.

— Nu contează unde merg. Oriunde, i-a răspuns ea, simţind că îi vine să plângă.

— Ai putea să te întorci cu mine la Aspenmere Hall, i-a sugerat Ben.

— În niciun caz, i-a răspuns ea încet, impresionată de bunătatea lui.

— De ce nu? îţi ofer un loc de muncă de care ai nevoie.

— Aşa e, am nevoie de o slujbă, a ţipat ea. Dar am nevoie de mai mult decât atât. Am nevoie de ceva permanent, de ceva sigur!

Îi tremura vocea, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. „Am nevoie de iubire”, i-a spus ea în gând. „De iubirea ta!”

— Dar James nu-ţi oferă această siguranţă de care ai

nevoie? a întrebat-o el, ironic.

— James o are pe Olivia, n-are nevoie de mine, i-a spus ea. Nu intenţionase să fie ea cea care să-i spună despre Olivia şi James, dar oricum ar fi aflat până la urmă. L-a privit, dar vestea n-a avut niciun efect asupra lui.

— Şi asta te face să suferi?

— Nu vreau decât ca el să fie fericit, i-a răspuns ea, conştientă că se aflau din nou pe un teren minat.

Ben a înjurat, s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră.

— Pot să-ţi ofer eu siguranţa de care ai nevoie. Poţi să te căsătoreşti cu mine, i-a spus el calm.

China l-a privit cu ochii plini de durere. Îl ura pentru că-i era milă de ea.

— N-am chef de glumele tale acum, i-a spus ea furioasă, dar el a întrerupt-o.

— Dar nu glumesc. E o ofertă serioasă. Eu pot să-ţi ofer siguranţa de care ai nevoie.

Ea ar fi vrut să-l lovească.

— Şi care e preţul? l-a întrebat ea cu sarcasm.

Ben a oftat, dar ea nu putea citi nimic în ochii lui insondabili.

— Nu-ţi cer nimic. Nici măcar n-o să te ating, dacă nu vrei asta.

— Nu! S-a ridicat în picioare şi a pornit spre uşă. Nu putea să se căsătorească cu el. Ar fi fost o agonie să se mărite cu bărbatul pe care-l iubeşte şi să ştie că lui nu-i pasă de ea, că tot ce-i poate oferi e mila lui. Ben voia doar să fie amabil şi ea nu putea să suporte aşa ceva. Sau poate voia doar să se împace cu Olivia. Oricare ar fi fost motivele lui, China nu mai voia nimic de la el.

N-a apucat să ajungă la uşă. Ben i-a blocat ieşirea şi a prins-o de umeri.

— De ce naiba nu vrei? a întrebat-o el. Tot din cauza lui James?

— Nu, nu! a ţipat ea, zbătându-se în braţele lui. N-a fost niciodată din cauza lui James, pentru că nu sunt îndrăgostită de el! îi spusese în sfârşit adevărul şi se simţea ca şi cum i se luase o piatră de pe inimă.

— Dar m-ai lăsat să cred că-l iubeşti. De ce naiba ai făcut asta? Ea nu i-a răspuns, pentru că nu putea să-i spună că de fapt îl iubeşte pe el. El a scuturat-o, aproape pierzându-şi controlul.

— Spune-mi, China! La naiba, hai să fim sinceri până la urmă! China se simţea neajutorată şi rănită în braţele lui. I-a citit furia pe faţă. Dacă voia să ştie adevărul, o să i-l spună. Nu-i mai păsa de consecinţe.

— Pentru că erai încurcat cu Olivia Daniels, i-a spus ea, mulţumită de surpriza pe care i-o citea în ochi.

— Nu pot să cred! a exclamat el, de parcă simpla ideea îi păru absurdă. N-am şi nici n-am avut nimic de-a face cu Olivia de când te-am întâlnit pe tine. Cum aş fi putut să fac aşa ceva? a întrebat el simplu.

— Nu… nu înţeleg ce vrei să spui. Era foarte confuză, dar simţea un strop de speranţă în inimă, iar inima a început să-i bată mai tare.

— Chiar nu înţelegi? Ochii lui s-au luminat brusc, iar atingerea lui a devenit foarte tandră. Chiar nu ţi-ai dat seama că te iubesc parcă dintotdeauna şi că o să te iubesc mereu? China a tras aer în piept, incapabilă să spună ceva. Şi în tot acest timp în care te-am iubit, James era mereu între noi. Dar dacă spui că nu-l iubeşti… S-a oprit, căutând un răspuns pe faţa ei.

— Ben, şi eu te iubesc, a şoptit China, mângâindu-l pe obraji pentru a-i alina durerea pe care i-o citea în ochi.

El a inspirat adânc şi a luat-o în braţe, căutându-i gura. China l-a îmbrăţişat şi l-a tras mai aproape de ea. Apoi s-a oprit şi el a privit-o cu ochi plini de dorinţă şi de dragoste.

— Căsătoreşte-te cu mine, China! a rugat-o el. Viaţa mea e goală şi monotonă fără tine, doar o goană nebună după

bani şi putere.

Ea s-a abandonat în braţele lui, iar ochii îi ardeau de iubire.

— Da, Ben, dragul meu, o să mă căsătoresc cu tine. El a strâns-o şi mai tare în braţe. Dar Olivia… Am văzut-o ieşind din camera ta în ziua în care ai plecat în Egipt… a şoptit ea.

— Dar nu ştii că a venit la mine neinvitată şi că am scos-o afară imediat. Îţi jur, China, că n-a fost niciodată nimic între noi – e o nemernică. Mi-a făcut avansuri, bineînţeles, dar am refuzat-o categoric. Am urât-o pentru ceea ce i-a făcut lui Charles. Iar acum a pus gheara pe James. Nu credeam că ştii, voiam să te protejez de această veste. Spunea adevărul, iar Chinei îi părea rău că gândise toate acele lucruri despre el.

— I-am văzut împreună într-o dimineaţă, iar James mi-a mărturisit că e îndrăgostit de ea. Credeam că o să suferi dacă afli, credeam că o iubeşti.

— Copil prostuţ, nici măcar nu-mi pasă de ea şi acum nu pot decât să-l compătimesc pe James pentru că ştiu că nu-l iubeşti.

China a început să râdă.

— Ai fost foarte rău cu mine, i-a spus ea în glumă.

— Ai dreptate şi îmi cer iertare, draga mea. N-am putut să mi te scot din minte din ziua în care aproape că te-am călcat cu maşina. Iar când te-am găsit la mine la duş şi ai început să-l strigi pe James, am crezut că eşti a lui, iar asta a fost o lovitură sub centură. Era atât de crud pentru că te iubeam chiar şi atunci, iar numai gândul că eşti în braţele lui mă făcea să vreau să te ucid – şi pe tine şi pe el. De fiecare dată când te ţineam în braţe şi simţeam că îmi răspunzi, nu puteam să-mi scot din minte faptul că îl iubeşti pe el. Eram înnebunit după tine, iar unica mea consolare era faptul că ştiam că te vei întoarce mereu în braţele mele să cauţi alinare. Nu am putut să dorm trei nopţi înainte să plec în Egipt şi m-am hotărât să plec numai pentru că

simţeam că nu mă mai puteam abţine. Când m-am întors acasă şi nu te-am găsit, am simţit că o iau razna. L-am sunat pe James şi am zburat imediat încoace.

— Cu Olivia, a adăugat China, mai în glumă, mai în serios.

— M-am întâlnit cu ea la aeroport. Voia să vină să-l vadă pe James. M-a rugat s-o iau şi pe ea, iar mie nu-mi păsa. Voiam doar să ajung mai repede la tine, i-a explicat el. Ştiu că m-am purtat urât cu tine, dar promit că o să mă revanşez, în fiecare zi de acum încolo.

A sărutat-o din nou. China era atât de fericită, încât simţea că o să moară.

— Şi când ne căsătorim? a întrebat-o el, parcă privind-o cu inima, nu cu ochii. Ai nevoie de cineva care să-ţi poarte de grijă. Şi promit că o să scap de aşternuturile roşii de acasă.

O tachina, iar ea s-a înroşit, amintindu-şi ce îi spusese în acea dimineaţă.

— Ne căsătorim când vrei tu şi... şi cred că de fapt îmi plăceau acele aşternuturi, i-a răspuns ea timid. Încă nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă.

— În luna de miere o să plecăm în lume cu iahtul, i-a spus el, şi n-o să ne mai întoarcem.

China a zâmbit. Acestea erau cuvintele ei. Nici nu-şi putea imagina o lună de miere mai frumoasă. I-a pus mâinile în jurul gâtului, sigură în sfârşit de iubirea lui.

— Dar putem să începem acum luna de miere... i-a şoptit ea. Ben s-a cutremurat, abandonându-se mângâierilor ei.

— China... A vrut să spună ceva, dar ea i-a acoperit gura cu un sărut. El a strâns-o şi mai tare la piept, iar ea ştia că n-o să-i poată rezista, că ajunsese în sfârşit acasă.

sfârşit